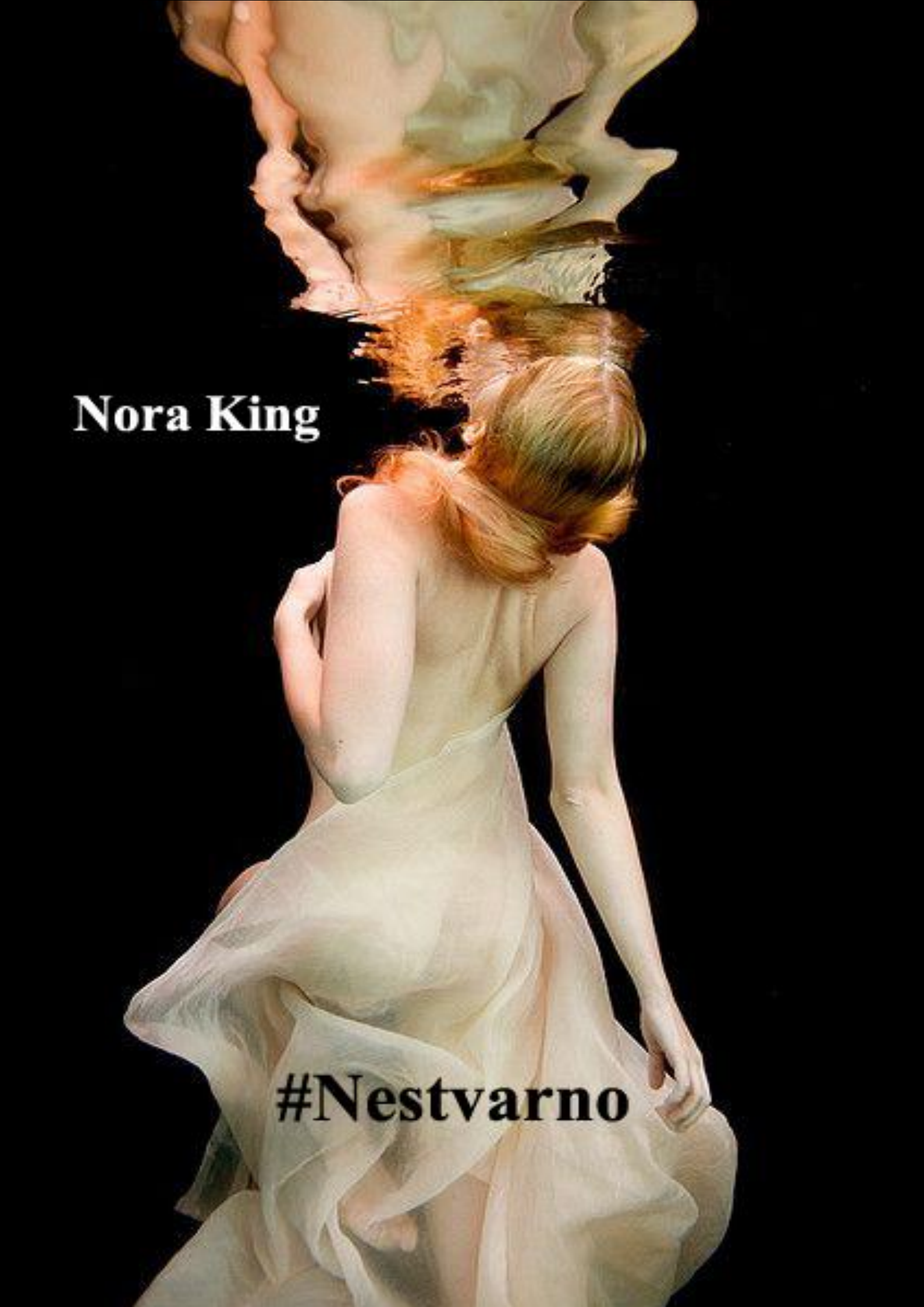

A woman with reddish-brown hair, seen from behind, is wearing a long, flowing, translucent white dress. She is positioned against a solid black background. Above her, there is a distorted, wavy reflection of her figure and dress, appearing as if on a liquid surface. The lighting is soft, highlighting the texture of the dress and the contours of her body.

Nora King

#Nestvarno

Nora King

#NESTVARNO

"Svijet je pun usamljenih ljudi koji se boje napraviti prvi korak." (T. Vallelonga)

Za sve usamljene koji nose svoj nemir kao slijepog putnika kamo god pošli.

1.

NELA

Stajala sam svugdje u ovome gradu. Sama. Bez krova nad glavom. Na trenutke sam poželjela umrijeti, ali nešto je u meni dok ležim sama na cesti i dok se teški mlazovi kiše prelijevaju preko mene, što jača moju volju za ostankom. Tek za sunčanog jutra, baš kao što je ovo danas, želim dići ruku na sebe i nestati u bezdan ponora. Valjda ne postoji više nitko na ovome svijetu tko nije pokušao dići ruku na sebe. Pogotovo za ovakvih toplih jutara, kad zrake sunca obasjavaju sve što ne valja ovdje, u mom životu.

Možda je nepravda ta koja me dogurala ovdje pod ovu ceradu, zatim na liticu krova ove zgrade, a možda i moja lijenost. Popustila sam u borbi svakodnevice. Ne želim se više boriti. Želim osjetiti kako mi vjetar miluje gole svodove bosih stopala dok padam prema tlu.

Odvežem vezice i skinem tenisice. I tako su mi prevelike. Muške su i rasparne. Čudno je da ih i zovem tenisicama. Pecka me jezik. Suh je i mislim da me počinje grebati u grlu. Nisam trebala popiti onu vodu sa stola. Vidjelo se da je netko već pio iz te čaše. Bila sam žedna. Nisam pila vodu danima. Stajala sam pokraj stola tog kafića i iskoristila trenutak dok je konobar odlazio unutra. Nitko me nije vidio. Ne znam zašto mi je to bilo važno. I tako me nitko ne poznaje više. Da se kojim slučajem pronađe netko tko me zna iz prošlog života, ne bi me mogao prepoznati. Ne u ovome što imam na sebi. Prinijela sam čašu s otiskom usana svojim i potegnula. Osjećaj olakšanja i srama preplavio me u trenu. Prvo je poletio sa mnom, zatim me bacio u ponor. Baš kao i život. Ako sam i pokupila ikakvu zarazu, sad više nije važno.

Koraknem naprijed i pogledam u daljinu. Tamo je moja utjeha. Odjednom mi se zamračí pogled. Nešto me udarilo u lice. Za obraze i nos zalijepio mi se list papira. Maknem taj dosadni letak s lica. "Jedna ljubav - prijavi se i osjeti potpunu sreću i ispunjenje života u zajednici. Stalo nam je do tebe." Piše na letku. I u pokušaju predaje smrti, uznemiruje me. Kao da me doziva.

Zgužvam ga i bacim na pod. Stalo im je do mene. Ni meni samoj više nije stalo do mene. Pokušam se sabrati. I za skok je potrebna snaga i mir. Koraknem još jednom hrabrije sa slatkim iščekivanjem. Adrenalin i radost preplave moja osjetila. To je to. Još malo i sve je gotovo. Svi moji loši dani scurit će se u ovaj trenutak oslobođenja. Napokon. Vrijeme je da se ovo završi.

Da sam znala kako će mi prošla noć biti posljednja na ulici, provela bih je spavajući. Spavala bih kao da imam vrata s ključem u bravi ispred sebe. Premda sada više nisam sigurna kako bih podnijela zatvoreni prostor. Vrijeme je i ovo izvršiti.

Bože, kako sam gladna. Nisam znala da je moguće biti ovoliko gladan. Ne, ovo ne mogu biti moje posljednje misli. Ipak, zašto ne? Prigodne su i tako iskrene, tople.

Prestala sam pričati s licima koja su se pojavila ispred i oko mene. Pratila su me, ali nakon nekoliko razgovora, postalo mi je jasno kako su to tek prikaze. Umor i glad uzeli su svoj danak. Možda me više oštetila žeđ.

Želim mir. Pomislim to još jednom i koraknem i drugom nogom. Osjetim hladan dah smrti na stopalima, ali iako su mi obje noge u zraku, nešto me prijeći. Počnem mahati stopalima u zraku očekujući pad ili let. Bilo što, samo da napokon krene. Neka se sruči ne mene, pa što bilo.

„Nemoj! Oprosti mi. Nisam mislio da ćeš ovo napraviti. Ne znam što mi je došlo.“ Krene muški glas pokraj moje uške.

„Ja nisam taj tip. Nisam smio to tražiti od tebe. Bila si u pravu.“ Viče taj bolesnik i dalje.

U mojoj glavi svaka se riječ čini još težom, dok se otimam njegovim znojnim dlakavim rukama. Taj smrad znoja i alkohola. Odavno mi više nije nepoznat. Nose ga poput zlog podstanara svi oko mene. Možda se tako osjetim i sama. Ali ovaj njegov smrad bio je toliko i gori. Samim time što me krenuo dirati tim znojnim rukama tog smrdljivog tijela.

„Mora biti barem jedan razlog za život! Pogledaj me! Želim da mi oprostiš. Moraš mi oprostiti!“ Nastavlja u bunilu i dalje. Pomislim kako je pijan. Nije lako biti zaštitar deset i više sati dnevno u napuštenoj zgradi. Duhovi te izjedaju svakodnevno.

Maloprije je tražio oralni seks za užinu koju je nosio u svome ruksaku, a sada me moli za oprost. Nitko tko je u stanju otkopčavati hlače pred gladnom ženom, nema toliko savjesti. Odgurnula sam ga i pljunula mu u lice. Mislila sam da će nastaviti ići za mnom. Tako je i napravio. Ne prije nego li je pozvao osiguranje da me istjera iz zgrade. Ponovno su njegove ruke na meni. Ako ne skočim vjerojatno će me pritvoriti zbog remećenja javnog reda i mira, nakon što se poigraju sa mnom. Ponovno skačem, ali povlači me k sebi. Radije ću umrijeti nego u ćeliju ili da me ovakav dira i spasi.

„Pusti me!“ Dreknem i po posljednji put oslobodim se jarma njegovih dlanova.

Padnemo oboje na beton i nađem se leđima na njegovu debelom trbuhu. Brzo se ustanem i promatram njegov sljedeći pokret poput životinje u kavezu. Da sam malo manje umorna vjerojatno bih se zgrozila nad time što sam postala, ali ne mogu. I dalje me promatra i krene kao da će reći još nešto.

„Rekla sam ti da neću! Crkni! Makni se od mene jadniče!“ Ispljunem te riječi kao da su moja svakodnevica. Iznenadim samu sebe. Jedino što dosada nisam bila izgubila na ulici, bila je kultura i pristojan rječnik. Zvuči neobično što mi je do toga toliko stalo, ali kad se suočavaš s neljudskim situacijama, to je sve što ti je ostalo kao dokaz da si ljudsko biće. To i poneki pogled i gesta suosjećanja stranaca.

Napokon odstupi od mene, dok ne postane siguran kako neću skočiti.

„Radije ću umrijeti, nego da mi se ti približiš.“ Izgovorim hladnokrvno poput ubojice.

Njegov pogled odaje strah i samoprijezir. Dolaze i njegovi prijatelji iz osiguranja. Odmahuje im rukom da se maknu. Gestom pokazuje da mogu proći.

Poražena odustajem. Sutra je novi dan i prilika za novi pokušaj. Samo moram pronaći neku drugu zgradu. Razmišljam dok silazim stepenicama. Sreća pa ovaj grad obiluje neboderima. Stoga, to neće biti problem.

Osjetim kako mi je jedan od njih iza leđa. Ubrzam korak. Kamenčići i komadi cerade zabijaju mi se u stopala i deru kožu. Sad će doći naplatiti onaj sendvič koji nisam ni uzela. Četvorica ih je. Sigurno se neću izvući bez štete. Dišem nepravilno i ubrzano. Osjećam kako mi dah isparava. Strah se cijedi niz moja leđa. Dok žurim i gledam u pukotine na zidovima napuštene zgrade, obuzima me jeza i panika. Ljuta sam što se nisam bacila kad je skrenuo pogled. Ne bih sad imala i dalje ove brige.

Njegova ruka stvori se na mom lijevom ramenu. Sustigao me je. Okrenem se spremna iskopati mu oči. Ako ozlijedim barem jednog od njih, možda uspijem pobjeći. Sve u meni zadrhti kad se susretnemo oči u oči.

„Hej, zaboravila si tenisice.“ Kaže napokon i preda mi ih.

Na brzinu ih zgrabim u naručje i potrčim s njima prema izlazu. Ramenom snažno odgurnem pritvorena vrata i poletim prema izlazu, na ulicu preko ceste. Auti sviraju i zvuk kočenja zaustavi sve u meni. Preletim tako osam traka automobila. Samo kako bih bila sigurna da neće za mnom. Ostavim krvavi trag na travnatoj površini pokraj žičane ograde trgovačkog centra. Uzimam komad papira s travnjaka i brišem njime stopala. Moram obuti tenisice. Više ne mogu bosa. Osjećam kako me boli sve do kosti.

„Želite li iskusiti život bez problema? Svaki dan u obilju i radosti? U našem domu idealno društvo više nije nedostižan san, već stvarnost! Prijavite se na broj i e-mail ispod i promijenite sve na bolje.“ Opet taj letak. Ovaj kvart prepun je njih.

Da imam sedamnaest i da opet vjerujem u takve stvari. Kao kad sam upoznala svoju prvu ljubav i vjerovala da će trajati vječno. Ništa na ovom svijetu ne dolazi bez problema. Jedinu snovu vrijedni snivanja su oni koje ne smatramo nedostižnima. Ovaj izlet koštati će me još četrdesetak minuta hoda.

„Hej! Ne možeš bacati papire po podu. Uzmi to i baci u koš.“ Kaže tamnoputa figura iza mene. Okrenem se i pokupim taj prljavi letak s kojim sam obrisala stopala. Spremim ga u džep traperica i krenem dalje. Pronaći ću koš usput.

Ljudi su gladni na svakom koraku, kriminal je u porastu kao i beskućništvo. A sve što je ljudima na pameti je gdje ostavljamo otpad i recikliramo li. Gdje smo i u što reciklirali ljudskost i suosjećanje? U razne oblike aktivizma. Možda sam u krivu, ali nijedan od tih aktivista nije se borio za pravdu kad je mlada djevojka luđački isječena u istočnoj ulici 20 kod Gramercy parka. Nikome više nije bilo važno je li bacala svoje smeće u kantu, jer je i sama postala smeće pokraj kontejnera. Možda bi i njezinim ubojicama oprostili da su je pravilno sortirali.

Gledam u nebo. Svaki dan u ovome gradu je lijep, unatoč svemu. Dovoljan je samo pogled u nebo ili s krova zgrade da se čovjeku posve promjeni perspektiva u glavi. Ponekad mislim na svoj prošli život. Kad je bilo lijepo vrijeme prošetala bih parkom. Neplanski. Nezaustavljivo. Ponekad su mi u šetnji znali proći sati. Beskrajno hodanje mi je čini se jedino u čemu mi je preostalo uživati.

Lijepi i ružni prizori miješaju se ovdje poput dvije paralelne stvarnosti. U jednoj od njih par zaljubljeno šee s ruksacima na posao, u drugoj, prolaznica ostaje bez torbe i ne može stići kradljivca dok poražena pada na beton avenije. Surovo i nježno. Jedno bez drugoga ne ide.

Zvuk mojih koraka nije ni blizu onoga koji je nekada davno bio. Prije sam hodala gotovo nečujno. Damski, dostojanstveno i svjesna sebe. Sada se moj hod preobrazio u šljapkavi zvuk kao onoga u patke. Oduvijek sam imala pretjerano znojna stopala. Ove tenisice im nimalo ne pomažu. Velike su i grube. Danas još nitko od prolaznika nije primijetio da su rasparene. Inače mi upute sažaljivi pogled, ali to se još nije dogodilo.

Dolazim pod svoj nadvožnjak i skrovište u 37. ulici. Nema ničega. Vrtim se i pogledavam svuda, ali ne nalazim nijedan djelić svega onoga što sam tu ostavila jutros. Stvari su drugačije za ldu. Primijeti me i mahne ozbiljna lica. I dalje izgleda slabo. Još uvijek nije ništa pojela iako je kasno poslijepodne. Kad bolje razmislim, nisam ni ja.

„Ovo je sve što sam uspjela sačuvati.“ Govori i pruža mi malu vrećicu za tenisice.

„Gdje...“ Krenem, ali me zaustavi.

„Sve su odnijeli. Bilo je čišćenje. Rekli su da su stavili obavijest večer prije, ali nitko od nas je nije vidio. Jedva sam uspjela spasiti svoj šator. Slike moje male djevojčice otišle su. Sve su isprali kao da je smeće.“ Nastavlja i pokazuje mi generičku obavijest koju su ostavili na nekom strganom jeftinom letku.

„Hvala što razumijete.“ Piše na njemu.

Kakva je to poruka? Sve što sam imala bilo je u kutiji u šatoru. Da su mi uzeli šator i deke nekako bih preživjela, ali uzeli su moje bilježnice. Tamo mi je cijeli svijet. Zagnjurim lice u dlanove. Osjetim težinu masnih pramenova svoje kose. Obuzme me očaj. Ida mi ponudi šalicu čaja. Uspjela je namoliti jednu iz obližnjeg Starbucksa. Inače nam ne daju ništa, ali njezinim toplim očima ne mogu reći „ne“.

Odmahnem glavom, ali ona ustraje. Da nisam upoznala nju one hladne zimske noći, smrznula bih se na zimi. Vjerojatno bi me zatrpala mećava koja je zavládala ulicama grada. Stavi mi čaj u dlan i u njega upadne jedna od mojih suza.

„To su samo stvari. Morat ćemo moći bez njih. Tako nam je odlučeno.“ Kaže dok širi malu platnenu stolicu ispred pločnika.

„Što je ovo?“ Prekine moje tužne misli i primi me za modricu na nadlaktici.

„Ništa.“ Odmahujem rastreseno.

„Nije valjda ono što mislim? Tko te napao?“ Ustraje.

Njezine bore oko usana formiraju prvu liniju obrane u utjesi koju mu pokušava pružiti, ali nikada je nisam znala primiti. Kao ni komplimente. Zagleda se duboko u moje oči i kao da joj dovoljan tek trenutak da shvati što sam zapravo još pred samo svitanje bila naumila.

„O dušo! Ne valjda opet.“ Približi mi se i padne mi u zagrljaj.

„Što mi drugo preostaje? Moramo znati kad je dosta.“ Potisnem hladno i distancirano. Svi oni lijepi prizori kad se rasplinu, ostanem sama sa sobom u istoj situaciji koja me razriješila ljudskosti.

Čaj zatitra u mojoj ruci, a Ida me pogleda tako prijekorno sve dok ne osjetim sram zbog svojih riječi. Kako li će reagirati kad sutradan ujutro pokušam učiniti isto? Preko puta ceste prilazi nam onaj pristojni vlasnik restorana. Ponovno je ostavio nešto riže i povrća u posudicama. Vegetarijanci su najtopliji ljudi koje sam upoznala u ovome gradu. Svojim očima i osmijehom kojim nam prilazi, već tko zna koji put ovaj mjesec, čini mi se kao da mi šapuće tajne i obećanja koja znam da nikada neće moći ispuniti, jer on je to što je, a ja sam ovdje gdje jesam. Nesvjesno podignem kutove usana i nasmiješim mu se. Odmah mi uzvрати.

Miris mu je tako svjež i britak. Nadam se da ne osjeti moj. Voljela bih da me može vidjeti u odjeći iz moga prošlog života. Ne znam zašto želim da me doživi kao ženu. Bila sam sigurna da sam s muškarcima gotova. Smeđim očima pogleda me još jednom prije nego što odloži posudice Idi u ruke. Nešto mu govori na uho i to ga raduje. Dalje ne znam, jer je pogledao prema meni i spustila sam pogled. Mogu se susresti s najgorim ljudima najcrnijih pobuda i izvojevati svoju volju, ali pogledati muškarca koji mi se sviđa u oči, nijednom mi do sada nije pošlo za rukom. Osim jednom. Dakako, tad sam ga pogledala. Sve bih dala da nisam. Um me navede da zamislim kako bi bilo probuditi se u zagrljaju vlasnika restorana. Osjetim kako me težina sputava. Ne. Ne smijem misliti o tome. To će pokrenuti previše emocija. Ljudi poput mene to si ne mogu dopustiti. Jednom. Jednom ću ponovno postati žena. Budim nadu u sebi. Ponovno ću smoći hrabrosti pogledati nekoga u oči i biti voljena. Pogled mi skrene na moja stopala. Primijetim bosi mali prst kako proviruje iz desne, žute tenisice. Odavno već nisam skratila nokte. Dobro su i izdržale. Brzo uvučem mali prst unutra posramljena. Nastavim gledati dolje. Tek povremeno provirim prema gore, gledajući ga kako odlazi. Ramena mu se njišu tako sneno i obećavajuće. Progutam svoju gustu dehidriranu slinu, a s njom i zrno stvarnosti. Lice mi se ponovno objesi i prekrije ga pramen kose.

Otvorim vrećicu za tenisice. Dokumenti. Zahvaljujući Idi i dalje ću imati pravo na kuhani obrok u prihvatilištu i financijsku pomoć. Premda to nije ni približno dosta da me spasi od ovoga, kao ni moja fakultetska diploma i činjenica da sam išla na desetke razgovora za posao uzalud, daje mi osjećaj kontinuiteta i lažni oslonac. Nešto čemu se mogu nadati.

„Ovo ne bi bilo loše. Krov nad glavom, redoviti obroci, plaća. Ja ne prolazim zbog dobne granice, ali ti bi mogla.“ Kaže Ida, držeći u ruci onaj naporni letak, koji me slijedio čitavog dana.

„Ne spominji. Evo imam ga u džepu.“ Dobacim i izvadim ga.

„Dotjerana i čista. Mislim da bi se to moglo. Osam tjedana. Mogla bi imati nešto svoje i iskoristiti to za stanarinu, dok ne nađeš posao.“

Ida je prva osoba koja mi je pomogla snaći se u životu na ulici. Isprva nisam ni mislila da će ovo moje stanje potrajati. Mislila sam kako ću se slomiti i vratiti natrag u svoju ćeliju. Ida me probudila te večeri dok je gurala svoja kolica prema skloništu i upozorila me da ne mogu spavati na cesti. Pogotovo ne tako bezbrižno kao što sam spavala. Spavanje s jednim otvorenim oko postala je moja nova vještina. Na trenutke me zabavljalo i osjećala sam se kao da vodim dva života. Bilo je noći kad sam zamišljala svoj udobni krevet koji sam dijelila s njim. Shvatila sam da sam još tada spavala s jednim otvorenim okom. Samo iz jednog drugačijeg straha.

Ida me iznenadila svojom snalažljivošću i pozitivnim stavom. Prije nje nisam ni znala da postoje ljudi koji imaju plaćeni posao, a svejedno su nezaposleni. Radi dva posla kao njegovateljica, iako se i sama teško kreće i previše je bolesna za još koju godinu na ulici. Mašta o tome kako će moći kupiti neki rabljeni auto i potom se prijaviti na parkirališta prenoćišta. Tamo će, smatra, biti malo bolje zaštićena nego ovdje i osjećat će se kao da ima nekakav dom.

„Prijavit ću te.“ Kaže i utipkava na svoj mobitel nešto. Primijetim kako prevrće moje dokumente. Nisam ni osjetila kad mi ih je uzela iz ruku. Mora da sam zadrijemala na tren. Svaki puta kada pogledam dolje, osjećam kako klonem.

„Nemoj. Kad bi me vidjeli, odmah bi me poslali odakle sam došla.“ Priznam poraženo.

„Pazi.“ Nastavi ona i pokaže mi iza leđa.

Okrenem se i odmah izmaknem. Pas bez povodca dignuo je nogu odmah do moje stražnjice. I njemu smrdim pa je odlučio obaviti nuždu na meni. Žalosno je to što više ni sama nisam svjesna koliko je gadno. U prošlom životu voljela sam parfeme. Uvijek sam tražila onaj savršeni, nenametljivi a pamtljivi. Onaj koji bi baš ublažio moj karakter i pojavu kako bih ostavila dobar prvi dojam. Nakon dovoljno smrada, čovjek izgubi osjećaj za njega. Vjerojatno je i to dio borbe za preživljavanje. Ako smrdiš nepodnošljivo, kako li ćeš živjeti sam sa sobom?

„Eto ga. Javit će nam se.“ Odvratim ponosno.

„Voljela bih da napokon ostvariš svoj san i kupiš auto.“ Kažem i objema nam krenu suze.

„Ako uspijem i ti ideš sa mnom. Obje ćemo živjeti u njemu. Iako, ti si previše nježna za ovakav život. Pogledaj samo to otmjeno prezime. Ne mogu ga ni izgovoriti.“

„Zar je bijeg stvarno bio jedini način?“ Pita me napokon.

„Nisam vidjela nijedan drugi. Možda sam i pogriješila.“ Odvratim, bez imalo žaljenja.

„Jesi li razmišljala da se ipak vratiš?“ Nastavi.

„Ne. Nisam više ta koja sam bila s njim. Planirala sam ga ostaviti, ali sve je uništio, pa i to. Ništa više nije bilo ljudsko ni normalno u toj vezi. I to otmjeno prezime, nije više moje. Što se mene tiče, ponovno sam Raguž.“ Odvratim neuvjerljivo.

Nisam se stigla niti razvesti. Iako, sada bih ostala bez zelene karte i bila deportirana natrag u Dubrovnik. Što ću tamo? U mojoj zemlji više me nitko ne čeka. Možda bi me i namjerno držao zatočenu u braku iz obijesti. Mislio je kako ću otići Ivanu u Chicago. Nisam ga mogla uvjeriti kako me je Ivan odavno zaboravio. Moja velika ljubav možda je oženila neuglednu i dosadnu strankinju. Čula sam da se uselio nekoj u stan. Ne zavidim joj, ali nekako sam se našla povrijeđena. Svjesna sam da je taj osjećaj narastao posve neopravdano, ali nisam ga mogla spriječiti.

„Ne mogu to ni izgovoriti.“ Nastavi Ida, koja je tek jednom prilikom gledala fotografije grada u kojemu sam odrasla. Obećala sam joj kako ćemo ga jednoga dana zajedno posjetiti. Premda nisam sigurna bih li se tamo željela više vratiti. Nakon toliko početaka, ne znam više kako iznova započeti.

Misli me vrate u žamor proljetnih jutara u Dubrovniku. Nosio je sa sobom tolika obećanja. Kao da nas je poznao u dušu i recitirao snove. Već tada maštala sam o tome kako ću jednom upoznati stranca, koji će mi oteti srce i odvesti me daleko od Hrvatske. Nisam bila ni svjesna koliko loša sreća lijepe snove pretvori u pakao za tren.

„Moram na posao.“ Kaže Ida, mijenjajući košulju u šatoru.

„Raskomoti se ovdje ili odi do našeg spasitelja tamo.“ Namigne mi i pokaže prema restoranu.

„Jo, nemoj opet počinjati s time. Pa pogledaj me na što ličim.“ Nasmijem se sama sebi od očaja. „Osim toga, nije u redu što smo u kampirale u istoj ulici gdje je i njegov posao. To nije pravedno. Otjerat ćemo mu goste.“ Nastavim dok me izjeda grizodušje.

„Razgovarala sam s njim o tome. Ne smeta mu. A znam i zbog koga.“ Namigne mi opet i nasmiješi se. Samouvjerena je i radosna. Da meni nedostaje prednji zub, nikada se više ne bih nasmiješila. Kad bolje razmislim, ne smiješim se više, iako ih imam sve na broju. Zasad.

Uskoro će zalazak sunca i dok ležim u šatoru, promatram parove kako šetaju gradom. To je postala aktivnost kojoj se potajno radujem u sebi. Život ponizi čovjeka, ali mu podari i sitne radosti od kojih lakše živi. Mislim da u meni nema ni približno dovoljno poniznosti koliko bi trebalo biti. Da sam bila skromnija, nikada se ne bih našla u ovim problemima. Ponos je učinio svoje i zarobio me lažnim nadanjima.

"Moraš prihvatiti da te život stavio ovdje i pronaći snage za borbu." Kaže na odlasku grleći moje lice svojim dlanovima.

Pokušam joj se nasmiješiti i zamalo uspijem. Promatram je kako teškim šepavim hodom ide od mene, prema ulazu za podzemnu. Iako nikada nema za prijevoz, uvijek joj se netko smiluje i kupi joj kartu ili joj provuku za jednu vožnju sa svoje metro kartice. Jednom joj je policajac dao svoju metro karticu.

Imala je neograničen broj vožnji taj mjesec. Vozile smo se po cijelome gradu. Iako sam gotovo svaki dan taj mjesec išla na neki razgovor, nažalost nijedan poslodavac nije me zaposlio. Ne znam što je to u meni da ih odbijam. Vjerojatno osjete miris beskućništva i tihog očaja kojim isparavam. To nikada nije dobro, ali što se može. Voljela bih kad bih mogla zatomiti svu svoju tugu, jer previše ljudi mi je reklo da ih moj pogled tjera u očaj. Vjerujem im. I sama se često rasplačem kad se vidim u zrcalu.

Vijugava putanja kojom Ida kroči upozorava me da joj je tijelo tromo i svaki puta se pitam da li je ovo njezin posljednji radni dan i hoće li dočekati jutro.

Jedan dio mene napokon bi odahnuo, jer ga više nitko ne bi spriječio u naumu, ali to bi isto tako značilo da se njezin san neće ostvariti. To bi bilo previše okrutno. Pogledam u oblake koji se zaigrano grupiraju iznad grada. Nadam se da čuju moje molitve i prijetnje. U Boga više nisam sigurna vjerujem li. Previše je toga bilo da mislim kako je ovo Njegov plan.

Istina je da su Mu drugi ljudi bili manje zahtjevniji nego ja. Mnogima treba tako malo, a ja sam htjela sretan brak, obitelj, dobar posao i život izvan Hrvatske. To je bilo previše. Nitko nema pravo na toliku sreću, osim možda oni koji si je mogu priuštiti. Kad bih imala dovoljno novaca, svi moji problemi bili bi riješeni. Bez muškarca bih nekako već mogla.

Otvaram poruku u sandučiću. Odvjetnik mi javlja kako me više ne može zastupati, jer mu nisam plaćala. Zadnji put kad sam podmirivala jedan od njegovih računa nisam imala što jesti naredna dva mjeseca, a opet nije ubrzao ništa. Živjela sam od Idinog dodatka i ostataka hrane iz kontejnera iza gradskih restorana.

Nisam nikada vidjela sebe kako jedem tuđe ostatke. Smatrala sam da to nije dostojno ni za pse. Ipak spala sam na gore od toga. Ida ima taktiku za to. Svaku hranu poprska alkoholnim octom. Smatra kako je on najbolji dezinficijens. Svaki polupojedeni komad mesa, svaki krumpirić. Sve bi prskala njime. Ne znam djeluje li to ili smo samo imale sreće, ali nijedna se nije razboljela od svega što bismo pojele.

Jednom sam vidjela svoju bivšu kolegicu s posla dok sam prekopavala kontejner u uličici. Nije me prepoznala. Premda je pogledala dvaput, mislim da me nije mogla povezati. Nismo se puno puta čule nakon što sam otišla s tog posla. Radila sam na određeno u jednoj malenoj obiteljskoj ljekarni. Kad je ona propala, postala sam ovisnija o mužu, a to je samo povećalo probleme koje smo imali. Ne smijem si dopustiti ponovno razmišljati o tome.

"Hej. Želiš li možda koristiti toalet? Uskoro zatvaram, pa sam te htio pitati. Oprosti, ne želim se nametati, već samo pomoći." Kaže Derek, pomalo sramežljivo. Iako bih rekla da redovito vježba, čini mi se puno sitniji kad se tako uvuče u sebe. Bijeli zubi i pomalo rumene usne, djeluju tako prijateljski.

"Ma ne bih ti htjela praviti neugodnosti. Ako netko vidi da me puštaš s ulice, možda neće htjeti biti tvoj gost." Odvratim i spustim pogled. Ponovno ugledam taj ružni mali prst koji proviruje kroz tenisicu. Tako bih rado osjetila mlaz vode na svojoj koži i isprala ovu bijedu sa sebe, ali neugodno mi je da me vidi takvu. Ne po ovako sunčanom danu.

"Ma ne brini za to. Ovo ti je ključ od toaleta. Uzmi, pa se odi osvježiti. Ako želiš skuhat ću ti kavu i neko pecivo složiti uz to." Nastavi.

"Što je to? Boli li te?" I on primijeti modricu od prstiju onog zaštitara. Tako me snažno primio i držao da je moralo ostaviti traga.

"Hej. Nije ti valjda netko naudio?" Nastavi i klekne pokraj mene. Ustuknem plaho.

"Ne boj se. Neću te dirati." Kaže ispod glasa.

"Nije." Napokon odvratim.

Krene rukom prema mome licu kao da će me pomaziti po obrazu. Okrenem glavu. Njegov me interes boli. Još više sam svjesna onoga gdje se nalazim. Ne mogu podnijeti njegovu pozornost. Koliko god dobronamjerna ona bila. Još jučer jela sam polupojedeni puding iz kante na uglu 30. i 31. zapadne ulice, a sada odbijam kavu i pecivo od dobrog čovjeka, zbog srama.

"Mislila sam da ovo neće tako dugo trajati." Protisnem i okrenem mu glavu. Već je prekasno. Suze su krenule. On i dalje kleči pokraj mene i ne zna treba li gledati u mene ili skrenuti pogled, ali ne odlazi. Rukom krene prema mome licu, ali se zaustavi.

"Oprosti nam što smo u tvome dijelu ulice. Stalno govorim Idi da se moramo preseliti." Nastavim kao da će to odagnati ovaj neugodni ponor u koji sam nas oboje bacila.

"O, nemojte. Ovdje ste sigurne. Razmišljao sam kako bi možda bilo dobro kad bi obje prenoćile u spremištu. Ostavio bih vam ključeve od njega kad zaključam." Odvrati pomalo usporeno.

"Nije potrebno. Hvala ti. Već si dovoljno učinio. Ona riža bila je jako ukusna. Samo... Ako bih te ipak mogla nešto zamoliti... Bi li mi htio napuniti mobitel u kafiću. Pri kraju sam s baterijom." Kažem.

"Naravno." Odvrati i pruži ruku. U nju stavim punjač i mobitel. Dlan mu je tako nježan i topao. Iako je ljeto, toplina koju odašilje njegov dlan mi godi. Ne usudim se gledati u svoje ruke. Nekad sam brinula i zbog najsitnije bore na njima, a sada su nokti hrapavi, razlistani, nejednaki i crni, a koža na njima suha i raspucala.

"Mislila sam... Možda bi ipak bilo dobro otići osvježiti se." Stvorim mu se iza leđa u restoranu.

"Naravno." Brzo kimne i da mi ključeve. Vrhovi prstiju ponovno nam se dotaknu. U njegovom nježnom pogledu vidim i trag sažaljenja. Tiho se isplačem iz zatvorenih vrata toaleta. Što li sam mislila?

Postoje oni sretni ljudi koje život nekamo smjesti i oni rastu. Sklapaju prijateljstva, poslove, razvijaju interese i ljubavi. Sretno se udaju i osnuju obitelj i mogu reći kako negdje pripadaju i ostave svoj trag. Ja nikada nisam bila jedna od tih ljudi. Toliko sam željela postati jedna od njih da sam se u tim trenucima pretjeranog truda sramila same sebe. Nekima se dogodi prirodno, a ja to valjda nemam u

sebi. Nikada nigdje nisam pripadala. Znam samo da sam to silno htjela. Nikada nisam bila jedna od onih koja će hodajuću ulicom sresti poznanike i s njima ugodno popričati. Mene bi svugdje okruživali stranci, koji nisu htjeli razgovor. Nosila sam svoju tugu izopćenika od rođenja. Isprva kao neku medalju časti, a kasnije kao ranu koja nikako da zaraste.

Čak ni sada na ovome dnu, ni tu se ne osjećam kao da pripadam. Kada bih to osjetila, možda bi se u meni probudila želja za neakvim doprinosom, reakcijom, planom i mogućom pobjedom. Sigurna sam kako je samo malo potrebno za to, ali to malo nikako da se dogodi.

Izlazim iz toaleta opranog lica tijela i kose. Nevjerojatno je što sve čovjek može u kratkom vremenu u skučenom prostoru, kad je na to primoran. Mlazovi vode odnijeli su dio mora moje tuge i sad je osjećam malo bolje. Ipak ne dovoljno da bih ga pogledala u oči. Kad su se moje srele s njegovima na izlazu, odmah sam pognula glavu. Šteta što nisam mogla izdržati još barem trenutak. Učinilo mi se da je nešto u njegovom pogledu zasjalo. Moguće da me tek sad prvi put vidio opranu.

„Jesi li ipak za kavu? Sjedni.“ Izusti i pokaže na vrč kave koju je upravo skuhao. S obzirom da je nedavno planirao zatvoriti, čudim se da je napravio svježi vrč kave. Na baru ispred jednog od stolaca, čeka tanjur s pecivom s komadićima jabuke.

Svježa i čista sjedam za stolac ispred tanjura, a Derek mi toči kavu u šalicu. Njezin miris usađuje mi radost u nosnice. Iako bi bilo bolje da je unutra nešto oštro da me omami i lakše zaspim, osjetiti samo i miris ovoga ispunjava me mirom i predajem mu se u potpunosti. Na radiju prestanu vijesti i završava pjesma grupe U2. „Pride“. Ponovno iz mene navale suze. Teško je slušati glazbu kada ti se duša raspada. Spustim pogled i pokušam zaposliti usta. Ako jedem, neću moći plakati. Nadam se.

Prinesem mirisno pecivo usnama i zagrizem. Moje nepce je oživjelo. Hrana koju nitko nije jeo prije mene prava je gozba. Na kraju šanka stoje dnevne novine, a na njima ženski časopis. Na posljednjoj stranici je reklama za Lancômeov parfem. Taj sam parfem voljela nositi. I sad vidim plosnatu bočicu kako se bljeska na jutarnjem sunčevom svjetlu u mojoj bivšoj kupaonici. Pitam se je li završila u smeću kad se probudio toga jutra, ali ne želim griješiti svoju lijepu uspomenu.

„Ako posao krene, bi li te zanimao posao ovdje?“ Pita nakon što se naslonio na dio pulta ispred mene. Pruži mi manji ručnik. Kad ga zbunjeno pogledam, pokaže na moja leđa. Tek onda primijetim kako se kapljice vode slijevaju niz mene. Toliko sam uživala u mirisu svježije oprane kose, da sam zaboravila kako neobično izgledam takva.

„Oprosti.“ Promrmljam i uzmem ručnik. Omotam kosu njime i otpijem gutljaj kave.

„Ako bude prilike, naravno da sam zainteresirana.“ Odvratim dok spuštam šalicu. Iskoristim još jednu priliku i ne gledam ga u oči, već pogled usmjeravam na šalicu i tanjurić, kao da izvodim nekakvu delikatnu operaciju.

„Nikad te nisam pitao... Kako si došla ovdje?“ Kaže ispod glasa. Zavrnuti rukavi na košulji otkrivaju podlakticu oslikanu venama. Nemirno stišće krpu za suđe u rukama, kao da mu je nelagodno od vlastita pitanja.

„Loša veza.“ Nakon duge šutnje prošapćem. Ne znam zašto nisam izgovorila tu mračnu riječ „brak“. Zašto ne želim da zna kako sam u braku? Hoću li kao udana manje vrijediti u njegovim očima ili biti prekrižena? Zašto mi to smeta? Kao da sam preko jezika izgurala vlastiti poraz. Još uvijek su mi u glavi riječi moje prijateljice: „Nikada nemoj reći nekome za to kako te tretirao.“ Kao da je to nešto što se mora prešutjeti. Ako netko sazna valjda bi mogao misliti da sam manje vrijedna, jer sam to dopustila. Osim toga, kad smo se upoznali i počeli živjeti zajedno nije bio takav. Stres i financijske teškoće učinile su dobar dio njega koji je radio to što je radio. Ne mogu se načuditi sama sebi što ga opet pravdam. Moje samopoštovanje stvarno nema dna.

Derek i ja popijemo kavu u čistoj tišini. Tek povremeno prokomentiramo pjesmu ili vijesti s radija. Ubojica na slobodi ponovno je zadavio djevojku koja je šetala svoga psa u jedanaest navečer. Navodno se tada kretao Williamsburgom. Na to me Derek pogleda kao da mi želi reći da se pazim. Nasmiješim mu se nekako nezgodno. Kao da mu se želim zahvaliti, ali ne i pokazati pretjeranu naklonost. Možda je bilo bolje kad sam gledala u pod.

Ponovno skrenem pogled i spustim ga na prazni tanjur. Bilo je tako fino. Trebala sam pola sačuvati za Idu. Zaboravila sam na sve. Ovih nekoliko desetaka minuta osjećala sam se ponovno poput ljudskog bića, a ne nekog nevidljivog stvorenja iz podzemlja. Na tome sam mu zahvalna. Puno više nego što bih mogla riječima iskazati. Prsti mu ponovno krenu u mome smjeru, ali vrati ih natrag i zabije ih u krpu.

„Što je tebe dovelo ovdje?“ Pitam ga kad mi je napokon okrenuo leđa. Puno je lakše tako. Premda sam sada čista i mirišljava i dalje ga ne mogu dugo gledati u oči.

„Iz Ontaria sam došao ovdje i odlučio ostati. Bio sam tek nekoliko puta za vrijeme studija i već prvi put znao sam da želim ostati ovdje. Dugo sam radio poslove u IT-ju gdje nisam bio sretan. Želio sam sam odlučivati o početku svoga dana i njegovim sadržajima. Njurojška gradska uprava planirala je srušiti ovu zgradu, ali obećao sam uložiti u nju i obnoviti je uz njihovu manju subvenciju. Uložio sam svu svoju ušteđevinu. Roditelji još uvijek misle kako sam poludio. Nisu nijednom bili ovdje. Deserti, zalogaji, kava, moj je svijet. Iako sam završio naknadno i za slastičara, imam prijatelja profesionalca koji radi ovdje.“ Priča mi i toliko se predam u tu njegovu priču da ne primijetim kako me naslonjen na šank promatra već nekoliko trenutaka.

„Iz IT-ja u slastičarstvo. Kanađani hode čudesnim putevima.“ Odvratim i pogledam ga ponosno.

Šutke ostane gledati u moje oči. Mora da vidi nešto u njima. Mislim da znam i što. Ono zbog čega se od mene bježi. Ne mogu mu zamjeriti. Ni ne trudim se sakriti to. Toliko je toga da se jednostavno moram prepustiti rijeci tih osjećaja. Njegove smeđe oči postanu tako ozbiljne i pomalo sjetne. Mora

da ih je zarazio moj pogled. Skrenem pogled na pult. Ne želim mu uništiti dan. Pogotovo ne kad je on moj toliko uljepšao.

U džepu imam dva dolara. Razmišljam kako bi bilo prigodno da mu platim za kavu i pecivo. To bi bila točka na i ove rijetke ljudske situacije u mom životu, ali ako sutra mislim ići na onaj razgovor za posao, ta će mi dva dolara trebati za podzemnu. Čvrsto ih stisnem, ali nešto u meni se prelomi i izvadim ih na stol. Uguram ispod tanjurića. Sad nije trenutak za štednju. Svaki dobar trenutak mora se cijeniti.

„Mi Kanađani volimo uvijek svoje najdraže gošće počastiti i zalogajem za usput.“ Kaže i doda mi vrećicu iz koje cvjeta neko mirisno savršenstvo od okusa. Barem ako je suditi po mirisu. „Ni slučajno.“ Nastavi i vrati mi moja dva dolara.

„Molim te.“ Odgurnem mu ruku. „Već se dugo nisam osjetila kao osoba. Zahvalna sam ti na tome.“ Kažem i krenem prema izlazu, jer osjetim kako me emocije svladavaju.

„Želio sam te počastiti. Htio bih da se vratiš.“ Nasmiješi se. Novac mi ugura u ruku između dva prsta koja drže vrećicu. Ostanemo tako zaključanog pogleda, on u svom suosjećanju, ja u zabranjenim emocijama. Voljela bih da je sve drugačije.

S tim mislima nevoljko prođem kroz vrata, nakon što mu vratim ručnik. Pramenovima svježe oprane kose zamahnem nekoliko puta na povjetarcu. Sjednem u Idin šator i pospremim vrećicu ispod njezina pokrivača. Bit će sretna kad je vidi. A sad preostaje mi čekati odgovore poslodavaca na mail. Uzmem mobitel i pogledavam prema njemu, dok me ne svlada umor.

2.

Otvaramo vrata našeg stana u zgradi 4 na Park Avenue adresi. Mirisi nemira i skučenosti ponovno prodiru u moje misli. Ponovno nisam bila prilagođena na domjenku arhitekata. Pokušala sam mu objasniti da je to samo zato što sam previše kod kuće i nikamo ne izlazim sa svojim društvom. Uvijek smo s njegovima. Opet mu prigovaram što nemamo zajedničkih prijatelja, već samo njegove i da se osjećam poput zarobljenice, koja mora veseloga lica pričati o temama koje se od nje očekuju. Oderala sam svoje nove cipele na beton dok sam trčala iz dvorane. Nisam mogla disati unutra. Njegov pogled opet je dalek, a ruke nemirno potežu remen na njegovim crno-sivim Bvlgari hlačama odjela.

„Hoćeš li me sad udariti?“ Pitam gotovo prkosno, nakon što zatvori vrata i ne okreće mi lice. Znam da to silno želi, ali uništila sam mu trenutak iznenađenja, jer sam to izgovorila. Već zadnjih nekoliko godina pretvaram se da kraj mene ne spava on, nego Ivan. Maštam o tome kako bi on bio daleko ljubazniji prema meni. Ponekad i maštam kako me nježno ljubi u vrat. Zatim otvorim oči puna nade kako ću ga ugledati, ali umjesto njegovog osmijeha ugledam smrkuto lice svoga muža, svoje pokore. Digli smo kredit za ovaj stan i nikada se nećemo izvući. Znali smo to od početka. Samo je tek sada voda došla do grla.

„Ne. Neću te udariti. Samo ponekad poželim...“ Ne dovrši, ali rukama mi jasno otkrije plan na znanje. Čvrsto stisnutih šaka i pognute glave, lijevom rukom krene snažno lupati po vratima. Miris mu je intenzivniji i pomiješan sa znojem. Možda i adrenalinom, jer zamišlja kako udara u moje tijelo. Nikad ga više neću voljeti. Ne mogu voljeti svoga krvnika. Prezirem ga i želim ga dalje od sebe. A znam da će noćas ponovno potraživati svoje bračno pravo kao da bih zbog toga morala biti sretna. Pogotovo ako me ne udari, nego se zaustavi samo na vratima. Priđe mi polako i uspinje se dlanovima po meni poput zmije. Njegov dah budi strah u meni. To nije ni sjena čovjeka kojega sam upoznala one noći na večeri u Dubrovniku. Sjela sam kraj njega iz inata, jer me Ivan otpilio za izlazak prethodne noći. Kako drugačije pokazati mu ljutnju, nego sjesti kraj njegova najboljeg prijatelja.

Nešto me stisne u grlu. To su Aronove ruke. Gubim zrak i svijest. Odgurujem ga i udaram šakama po trbuhu, ali ne posustaje. Pomislim kako će me ipak ubiti i naposljetku me odriješiti moje muke. U ovoj fazi našeg odnosa to bi bilo samilosno rješenje. Nisam ni znala da to ima u sebi. Tu klicu dobrote. Tada pred kolaps moga tijela, naglo me pusti i padnem na tlo. To je bilo dovoljno da mi pokaže kako opet odlučuje o mome životu i smrti. Ovoga puta ustanem i krenem ga udarati nogama, dok se počne uzmicati. Vrištim i udaram bjesnije iz sekunde u sekundu.

„Nikad više me nećeš dotaknuti! Nikad više!!!“ Urlam i mlatim bijesno poput gladna djeteta. Voljela bih se osloboditi, pa makar spavala na ulici u kutiji za cipele. Poželim ga ubiti i nastavljam svoje udarce. Smije mi se u lice. Pušta me da se umorim. Onda ću ponovno tresnuti o pod i imat će punu autonomiju nadamnom.

„Nela! Dušo, pogledaj me!“ Ženski glas zapomaže iznad moje glave.

Otvaram oči i ugledam Idu u panici. Vratila se s posla.

„Oprosti. Jesam li te probudila? Nešto sam ružno sanjala.“ Nastavim dok me ona užasnuta gleda. Teško dolazim do daha i osjećam da me vlastiti strah guši.

„Koga si sanjala? Što je to bilo? Bojim se za tebe, dušo moja.“ Kaže i zagrli me. Snažno me pritisne uz sebe u predosjećaju da ću početi plakati. Ne znam mogu li više.

„Imam jednu dobru vijest. Obećaj mi da se nećeš naljutiti na mene.“ Nastavi mi šaputati na drugo uho. Samo je pogledam i ne kažem ništa.

„Odgovorili su mi. Sutra imaš razgovor s produkcijom u „One“ poslovnom tornju. Molim te, obećaj mi da ćeš otići. Barem na razgovor.“ Krene s uvjeravanjem, koje mi nema nikakvog smisla. Jedino što bih mogla je malo zaraditi i iznajmiti neki stan ovdje. Pod pretpostavkom da dovoljno dugo izdržim. To je ipak samo osam tjedana. Na ulici sam puno, puno dulje od toga.

Sjetim se svojih prvih noći koje sam provela spavajući u kontejneru. Zvukovi grada noću toliko su me plašili i budili strah u meni da sam se jedino tamo osjećala sigurna. Sve dok jednoga jutra nisu bacili nečije mrtvo tijelo preko moga. To je bila još jedna trauma i lekcija. Ovaj grad zadao mi je puno udaraca, ali osjećam da još uvijek nismo završili jedno s drugim.

„Ida. Otići ću tebi za ljubav.“ Protisnem nakon što sam osjetila kako će i ona sa mnom zaplakati. Dosta je suza za danas. Ne smijemo više ovako. Nešto se mora promijeniti. Odlučujem otići na taj razgovor, makar i bio uzaludan.

Na moje riječi, Ida se široko nasmije i pomiluje me po kosi. Primim se za vrat. Još uvijek mogu osjetiti njegove ruke oko vrata. Nadam se da mu je teže nego meni noćas i da leži negdje pijan ili sam. Premda dobro znam da nije tako. Nasilnik uvijek brzo nađe zamjensku vreću za udaranje. Nije da za to previše marim. Već predugo mi nije bilo stalo do njega. Onaj kojeg sam voljela, nije dovoljno volio mene. Tješila sam se predugo da nije znao da sam spremna ostaviti sve, da nije shvatio moje riječi, da se nisam dovoljno dugo trudila, ali nijedno opravdanje na njega nije se moglo primijeniti. Jednostavno mu nije bilo stalo do mene. Malo što boli toliko kao neuzvrćena ljubav. Koliko god godina imali, ništa nas ne može sačuvati od te boli i očaja. Bilo koja bolest lakše se preboli od ove bolesti, malarije uma i duše.

Okolo našeg šatora krene se stvarati nekakva buka. Užurbani koraci nekolicine muškaraca krenu prolaziti pokraj našeg skrovišta. Obje se utišamo i usporimo disanje kako ne bi privlačile neželjenu pozornost. Nikad se ne zna tko je s druge strane i koliko je očajan. Nakon što smo zaspale u strahu i iščekivanju, probudi nas tek jutarnja gužva taksija, koji voze poslovnjake na posao. Preživjele smo još jednu noć na cesti. Nažalost naš šator nije neokrznut. Sinoćnji nemiri ostavili su posljedice. Osim rupe u šatoru, sve je puno razbijenog stakla i krvi. Na portalima nema nikakvih vijesti o tome, ali Ida zaključuje kako se radi o sukobu lokalnih bandi. Sukob bandi na Manhattanu, zvuči kao nešto iz filmova. Ovaj grad je živi film. Redatelji se ne moraju previše truditi stvoriti atmosferu za kadrove. Dovoljno je tek izaći na ulicu. Od danas će sve biti bolje. Mora.

Odlučim odgoditi svoj novi pokušaj skoka s krova nebodera u kvartu. Ne danas. Neki drugi put.

„Odjeni ovo.“ Govori Ida i pruža mi nove isprane traperice i bijelu košulju. Ispod na samome dnu vrećice nalaze se kožne balerinke. Sve je tu osim najlonki.

„Odakle ti ovo?“ Govorim dok isprobavam balerinke i osjećam kako mi se stopalo skuplja i dašće od skućenog prostora. Manje su mi barem za broj.

„Kod Kineza za sve po dolar.“

„Ovo je bilo dolar?“ Pokažem na kožne balerinke iznenađeno.

„Da. Ne bi vjerovala što se sve nađe uz malo sreće.“

„Jesi li ga vidjela danas?“ Pitam hrabro, kao da me se tiče. Kad već moram glumiti kako želim sudjelovati u ovoj prijavi, nadam se da je mogu gnjaviti oko toga da se javi sinu.

„Jesam.“

„Dobro, ali jesi li mu se javila?“ Nastavim čeprkati uporno. Ona spusti glavu i zatvori oči.

„Nije mu stalo do mene. Zašto bi i bilo? Kome treba majka koja nema ništa i ne može pomoći. To nije majka, nego kazna.“ Izgovori sjetno i pomalo s podsmjehom.

„Treba mu majka.“ Odvratim, ali vidim da se bori s tim što čuje. Ne kaže ništa, ali oči joj se napune nadom koja se pomiješa s preostalom tugom u njima.

Prolazim kroz posljednje pripreme u glavi što bih uopće mogla reći. Grad je prepun ljudi. Roje po ulicama ne uspostavljajući kontakt očima. Dok prilazim tornju „One“, pomišljam kako već dugo nisam osjećala ovakvu poslovnu atmosferu oko sebe i to mi godi. Tako bih se željela vratiti na posao i svaki dan biti potrebna negdje. Sjednem na klupicu ispred i preobujem se. Moje rasporene tenisice odlaze u vrećicu. Stopala se nimalo ne raduju hodanju u balerinkama, jer Idina stopala manja su od mojih. Ta sitna i šepava ženica u sebi nosi toliko snage i izdržljivosti, da se osjećam posebno samo noseći njezinu obuću. Inače sam se gadila tuđih stvari, ali to je postao luksuz koji si više ne mogu priuštiti.

Sjedim u predvorju i čekam da nas puste unutra. Nisam očekivala toliko ljudi. Objašnjavaju nam kako ćemo u ova dva sata pisati nekoliko testova i da neće biti krivih odgovora u njima. Pomislim kako su takvi najgori. Mislila sam kako će svi biti mlađi od mene, ali nije tako. Djevojke ushićeno objavljuju prizore iz hodnika na svojim društvenim mrežama. Emitiranja uživo roje se poput osinjih gnijezda. Djevojka dugih nogu i plave kose do struka čini se kako nema više od petnaest godina. Pitam se nema li preča posla. U njezinim godinama bila u sam u posve drugom svijetu. Trčala Stradunom sa sladoledom u ruci i nastojala ga pojesti do plaže da me ne napadnu stršljeni. Taj prizor mora koji bi mi se odjednom stvorio pred očima, očistio bi sve moje duševne rane. Svaki puta kad bih došla na plažu i osjetila taj prvi zaron u more, bila sam istinski sretna.

Osim mladića i djevojaka, primjećujem i neke ljude s ulice. Zamolili su ih neka odu. Mene još uvijek nisu. Nisam jedina koja se želi spasiti s ulice. Ovdje je i onaj latino dečko kojeg viđam u podzemnoj, kadgod idem u smjeru Rockawaya. Možda će baš njega odabrati. Sigurno bi se bolje snašao od mene, koja sam gotovo sigurna da ne želim biti ovdje.

Nigdje ne piše o čemu se konkretno radi u šou. Vjerojatno neće biti nikakve radnje kao i inače. Takvi projekti su tu kako bi svi u njima krali Bogu dane i svađali se jedni s drugima. Sigurna sam da ovo nije za mene. Srećom toliko je ljudi i tješim se kako ću brzo ispasti. Ne mogu se zamisliti na takvome mjestu. Nisam trebala dopustiti ldi da me nagovori na tu glupost. Govore nam da će nam se javiti kroz nekoliko dana. Ne znam kad samo misle obraditi tolike podatke. Zašto li im je uopće važno ovo izvesti što prije? Kao da se boje kako ćemo se predomisлити. Na svakom od tih papira, bila je privola i upisala sam svoj potpis na gotovo svaku stranicu.

Portir i tajnica nezadovoljni su što se ovo održava ovdje. To je prva stvar koju danas mogu sasvim razumjeti. Znakovi nervoze, lupkanje olovkom, šetkanje i povremeni preokret očima, jasno daju na znanje kako se nekome radi velika usluga. Zanima me koji su ti sretnici koji će na ovome stvarno i zaraditi.

U meni raste nešto pobunjeničko. Ustaje protiv lažnog osjećaja pripadnosti koji sam osjetila predavanjem svih papira i izlaskom iz zgrade. Mogla bih negdje pripadati i nešto zaraditi. Iako nikada nisam pratila takve stvari, bojim se da iz toga ne može izaći ništa dobro. Pogledam u nebo na izlasku. Odlučujem iskoristiti ovu odjevnu kombinaciju i ostavljam svoje otvorene zamolbe u obližnjim ljekarnama. Ulazim čak i u jednu trgovinu mješovite robe. U izlogu je pisalo kako traže zaposlenike. Već dugo mi se nitko nije tako razveselio. Odjeća ipak čini čovjeka. To je oduvijek bilo tako.

Starija gospođa iza pulta obećaje javiti mi se, jer priznaje da im često trebaju kraće zamjene. Na izlazu pogledam niz ulicu. Bilo bi lijepo raditi ovdje. Prolaziti pokraj fontane na putu do posla. Kasnije se naći s prijateljicom na kavi. Uz sve uživati u zvukovima grada. Zvukovima koje bih mogla prepoznati uz more drugih zvukova.

Pripadati New Yorku je poput pripadanja uvijek popularnom i pretjerano šarmantnom mužu. Svi ga žele i bojim se kako će mi ga svakoga trena netko pokušati oteti. Zbog veze s tim gradom osjećam se manje sama. Težina mog postojanja i nesnalažljive neprilagođenosti s njim je podnošljivija. Ta ljubav jedino je što mi drži glavu iznad vode, čak i kada je duboko ispod nje. Rodimo se sami, umiremo sami, sami i živimo. Prijateljstvo i ljubav jedino je što možemo pronaći da se činimo manje usamljeni na ovom svijetu. Da se barem nakratko zavaramo da nismo sami i da nas ne boli, a često nas iznenadi i samoća nas zaboli i onda kad smo s drugima.

Sjednem nakratko na rub fontane i promatram svijet oko sebe. Toliko volim ovaj grad da mi se ponekad čini kako bih samo u njemu bila sreća umrijeti. Ispod ovih ulica želim biti pokopana. Da po meni gaze stranci i smatraju me dijelom ove ljepote. Zaista i kad umrem želim ostati u New Yorku.

Na putu prema svome improviziranome domu, prođem pokraj fontane u svom starom kvartu. To je ona u koju sam bacila prsten. Nakon toga sam prodisala. Barem nakratko. Noć je donijela posve nove brige, ali toliko sam željela pobjeći iz te ćelije, da je borba za opstanak precijenila moje mogućnosti. Izujem balerinke i nastavim šetati u tenisicama. Zamišljam i razmišljam bismo li ja i Ivan bili sretni ovdje da smo završili zajedno. Često se pitam, jesam li samo trebala biti strpljivija s njim. Nisam se trebala odmah priviti Aaronu. Ivan je sigurno znao Aaronov temperament. Zašto me nije upozorio? Vjerojatno ga nije bilo briga.

Zatvorim oči i pokušam zatomiti tugu. Teško je kada nemaš kamo ići, kada te nitko nigdje ne očekuje. Sjetim se da se Ida vratila s posla i da je sigurno bila u pučkoj kuhinji poslije. Uvijek mi donese sendvič. Ne jedem puno preko tjedna. Naučila sam se dugo vremena biti bez hrane. U pučku kuhinju idem samo vikendom, a preko tjedna sam joj rekla kako nemam volje. Istina nije baš tako jednostavna.

Ubrzam korak i polako se uspinjem Lexington avenijom do 32. Zapadne ulice. U šatoru je i čeka na mene. Zanima je svaki detalj testiranja, ali ne želim joj buditi nadu, jer bilo je previše ljudi. Svi oni vjerojatno su zanimljiviji od mene i mlađi. Volim si laskati kako nisam dovoljno luda za to i da nisam taj profil osobe. Iako sam impulzivna, ne bih od svega napravila dramu, a to bi me učinilo jako dosadnim u očima javnosti. Prepričavam Idi sva pitanja kojih se mogu sjetiti, dok mi u ruku pruža sendvič o kojem sam sanjarila na putu prema ovdje. Pažljivo razmatam omot nakon što sam ga izvadila iz vrećice i zaplahne me miris salame. Nisam je nikada voljela, ali moram se nečemu radovati. Prinesem usnama i prvi zalogaj me baci u trans. Ugodne arome miješaju se u ustima i sjetim se kako se nisam presvukla.

„Jao, sad ću sve zamrljati.“ Kažem i odložim odmah sendvič i krenem se presvlačiti.

„Ma ne brini dušo, nema veze. Pusti sad to. Sigurno danas nisi još ništa jela.“ Kaže i odmahnem na to. Ipak presvučem se u staru odjeću, dok pokraj nas prolaze ljudi. Prije mi je zbog toga bilo neugodno, ali s vremenom sam naučila da nas nitko od njih ne gleda. Ljudi su previše okupirani sa svojim dnevnim obavezama i ne gledaju u beskućnike. Mi i tako nismo nešto u što bi itko želio gledati. Povremeno nas je znao posjetiti policajac, koji patrolira ovim dijelom grada. Donio bi nam bočice vode. Ubrzo je dobio naredbu da nas otjera, ali nije želio biti grub. Dao nam je nekoliko dana za selidbu. Imali smo nesreću da je Ida dehidrirala i završila u bolnici. Tada nam je rekao da se ipak ne moramo seliti, ali da nas mora evidentirati.

Derek je danas samo kratko pozdravio i donio kave. Imao je cijeli dan posla sa zalogajnicom. U sinočnjim neredima nije prošao bez štete. Napuknuti izlog i provaljena brava na stražnjem ulazu. Vidjela sam ga kratko, a potom ga je došla pozdraviti prijateljica, s kojom je otišao negdje. Ida me pogledavala hoću li ih kradom promatrati, ali razočarala sam ju. Bila sam mislima daleko, usmjerena na jednog drugog muškarca. U mislima mi prođe previše vremena. Toliko da nisam ni primijetila kako se Ida krenula spremati za noćnu smjenu, ali ju je u tome nešto usporilo. Ponovno se ulogirala na aplikaciju za reality šou „Jedna ljubav“. Stoji kraj mene s mobitelom i blesavim pogledom uperenim u mene.

„Zovu te na drugi krug razgovora.“ Kaže puna nade. U ruci drži poruku, koju je otvorila i prinosi je meni.

To je prvi puta da me uhvatio nemir. Iako bih mogla dobiti plaću i spasiti se, pitam se zašto su me odabrali. Utješim se kako je to vjerojatno zbog statistike. Možda sam im tek rezerva. Iako ako je suditi po onolikom broju ljudi, teško da im treba rezerva. Moguće je da ipak imam nešto što bi ih zaintrigiralo. To me pomalo razočara. Bilo bi mi draže da mi se javila ona gospođa iz ljekarne.

„Zašto ste se prijavili na šou?“ I dalje mi odjekuje u ušima. Pokušavala sam sabrano izrecitirati tih nekoliko prednaučenih rečenica, dok je četvero pari očiju gledalo u mene, pokušavajući biti susretljivo. Ne znam je li to zbog poslovnog i hladnog okruženja ili zbog velikog broja kandidata kojeg su vidjeli, bili su tako robotizirani. Sinkronost njihovog govora tijela odavala je predatorski stil. Možda i nisu takvi, već samo tako moraju djelovati. Jedan od njih rekao je kako traže samo najbolje kandidate. Poželjela sam ih pitati najbolje po čemu? Nisam htjela riskirati da me otpišu zbog znatiželje. Moram se maknuti s ceste i ne mogu si priuštiti spontanost.

Blijedi pogledi, koncentrirani u jednu točku u daljinu. Nisu gledali u mene, već negdje iznad moje glave. U jednom sam pogledu pokušala pronaći tračak suosjećanja. Kad je otpio nekoliko gutljaja vode, shvatila sam da mu je tek nešto zapelo u grlu. Ipak ga nisu bile dirnule moje riječi kako nam je svima potrebno uređeno društvo u kojem svi jednako doprinosimo. Svi su bez komentara tupo gledali u mene i samo me proučavali poput neke cirkuske atrakcije. Željela sam se ponašati onako kako je potrebno, ali s obzirom da to nikada nisam znala, opustila sam se i na sve dala optimističan odgovor. I sama bih voljela da sam predator, ali to nisam u stanju.

Govor njihovih tijela podsjetio me na Aarona na poslovnim domjencima. Usredotočen, samouvjeren, sluša iz mjesta poniznosti, ali zapravo čita slabosti i provodi svoje NLP taktike, čije je seminare skupo platio. Nije morao. I tako su mu urođene. Sa mnom je tako vješto manipulirao. Sama sam si kriva. Nikada neću misliti drugačije. I za manipulaciju je potrebno dvoje. Nisam morala biti baš tako lak plijen. Kao da sam željela sudjelovati u tom igrokazu, iako sam znala cijenu. Samo kako bih negdje pripadala.

Nakon što sam izredala sve poznate i očekivane floskule o tome kako želim iskusiti nešto novo u životu, jer sam na prekretnici, kako sam romantična, otvorena i komunikativna osoba. Zapravo, ono što sam oduvijek htjela biti. Nisam ništa od toga. Osim romantična. To svakako jesam. Ona naivna budala u meni do posljednjeg je trenutka. Nadala sam se kako će shvatiti i vratiti se meni. Možda je i shvatio, ali nije mi se vratio. Imali smo tajne razgovore u nekoliko navrata, ali bili su toliko bolni za mene, da sam ih nekako posve potisnula iz sjećanja.

Napustila sam dvoranu za ispitivanje i pozdravila komisiju, osjećajući kako mi se želudac uspinje sve do nosa. Nisu me imali razloga odabrati. Žene mojih godina teško da su zanimljive ovakvom programu. Treba im netko pitkiji, gledljiviji i spontaniji. Vrlo vjerojatno i poslušniji. Jedino što me vuče natrag i pomirljivo gura ususret ovome jest činjenica da bi me mogao vidjeti Ivan. Toliko sam naivna i glupa da se ne mogu smisliti, nakon što sam samoj sebi to upravo priznala. Aaron ne gleda televiziju.

To je bila jedna od onih stvari koja me je magnetski privukla njemu. Mislila sam da je intelektualac, koji zna bolje potrošiti vrijeme. Bila sam tek djelomično u pravu.

Nisam mogla prestati razmišljati o videu koji smo snimili prije nego što smo ušli u dvoranu s ispitivačima. Osvjetljenje je bilo tako loše. Osjećala sam se još starijom. Pokušavala sam djelovati optimistično i vedro, kao da se prije manje od dva dana nisam po tko zna koji puta pokušala ubiti. Pitala sam se mogu li to iščitati iz mene. Nigdje nisam navela svoju depresiju i sklonost suicidalnim mislima. Nekako sam naučila još od početka svoje borbe da je tako nešto najpametnije skrivati u ladici s ostalim slabostima. Ida je jedna od rijetkih koja je za to saznala. Samo zato što mi je spasila život. Voljela bih da me nije vidjela u takvom stanju. Ne sjećam se da sam ikada ikoga toliko uzrujala.

„Čega se plašite?“ Stajalo je ispred mene napisano na ekranu. Sjedila sam u toj kabini i nije mi bilo jasno. Tražila sam pojašnjenje, ali nisam ga dobila. U kutu iznad izlaznih vrata stajala je kamera. Kratko sam pogledala u nju, nakon što nije bilo odgovora s njihove strane. Potom sam samo odgovorila kako sam najbolje znala. Rekla sam kako se najviše bojim neuspjeha i ignoriranja. Nisam htjela biti toliko prozirna i reći kako se bojim ignoriranja na društvenim mrežama, ali to su svakako stvari koje bi brinule ljude s normalnim životom.

Istina je da me ignoriranje ne plaši. Čak mi je izvjesna zona sigurnosti. Kad sam bila jako mlada, kao i svi u tim godinama, željela sam biti primijećena. Kasnije sam se naviknula na ignoriranje i prihvatila ga. Neuspjeh je cijeli moj život. Barem iz moje perspektive. Moje dvije prijateljice s kojima sam odrasla u Hrvatskoj sigurno misle kako sam uspješna, jer sam se maknula daleko i udala za uspješnog muškarca. Ni ne znaju kako je završilo, jer na društvenim mrežama objavljujem tek djeliće svoje dnevne istine. Prestala sam objavljivati kad sam pobjegla na ulicu. Još uvijek nitko ništa ne sumnja. Ako i sumnja, vjerojatno ih ne zanima i krug ignoriranja se zatvara.

„Što ne možete prežaliti?“ Bilo je pitanje koje sam pročitala nekoliko puta. Ne mogu prežaliti mnoge stvari koje su me oblikovale u ovo plaho i inertno stvorenje, koje zavidi i duhovima. Svjesna sam da sam ovdje, a ipak nisam. Da, tu je ono jedno iskustvo koje ne mogu prežaliti. Nisam bila u stanju donositi nikakve odluke. Pogotovo ne one koje se tiču drugog život bića. Moju životnu usamljenost, koju sam nosila poput metastazirajućeg tumora u sebi, ublažilo je to nevino stvorenje. Uvijek sam se pitala zašto baš ja. Zašto baš ja moram iskusiti takvu duboku usamljenost gdje god bila? Imala sam poneke prijatelje, kolege, ljubavnike, ali uvijek sam bila u svemu posve sama. Neopisivo, nepodnošljivo. Satima bih plakala zbog toga. Krajolici i vrijeme se mijenjalo, ali bol je postajala sve teža. Tim više što bih u najvećim valovima svoje patnje primjećivala ljude oko sebe koji se jednako bore sa samoćom i to me ubijalo.

„Što se nisam udala za svog prvog dečka i osnovala obitelj.“ Bilo je ono što sam odgovorila i donekle sam bila iskrena.

Bio je petak kad sam saznala. Njurojški vjetar nosio je sve pred sobom. Onako poput zločesta djeteta, razbacujući sve po gradu, ne bi li naljutio svoje stanovnike. Ulični svirači odupirali su se vjetru prebirući po žicama, obilazeći svoja stalna mjesta.

Tu smo noć prespavale u Central Parku. Namolila sam Idu da se malo maknemo s naše posljednje adrese u strahu od novih nemira. Derek nije dva dana bio u kafiću. Njegov pomoćni konobar i čistačica nisu bili previše susretljivi prema nama. Čistačica nas je zamolila da se pomaknemo dalje, iako je znala da nam Derek pomaže. Ida joj je lijepo objasnila kako vlasniku lokala ne smetamo, ali nije bilo koristi. Nemiri su prijetili s ulice, ali i iz lokala.

Jutro sam provela sjedeći na klupici, uživajući u pjesmama Beatlesa. Izvodio ih je stalni ulični svirač na svom starome mjestu. Kad nemaš krova nad glavom, uživaš u najboljim koncertima. Nitko te ne traži novac, jer zna da ga nemaš. Sjedila sam tako beskrajno sretna tih dvadesetak minuta, dok su moje uši plivale u moru stihova. Tada je do mene nasmiješena došla Ida i rekla da su me primili.

Dobila sam mail iz kadrovske u kojoj su bili privici s brojnim odricanjima odgovornosti, uputama što trebam ponijeti sa sobom i kako se pripremiti na novi oblik svog nestvarno lijepog života. Brinulo me jedino gdje ću se okupati, jer nisam bila ugodna nosu nakon cijele noći i dana provedenog u grmlju parka. Po nama su cijele noći plazile vjeverice i gradski štakori. Iako ne vidim nikakve razlike između jednih i drugih. Jednako su podmukli i naporni u misiji krađe naše hrane. Prije bih u svojim gradskim šetnjama s djetinjom znatiželjom promatrala vjeverice. Tek sam na ulici naučila kako okrutne i bezobzirne te životinje mogu biti.

U tom trenutku sam pomislila na sve te dane koje ću provesti zatvorena u studiju tijekom snimanja. Kako ću to izdržati? Uхватила me panika. Ovi trenutci uživanja odjednom su postali još dragocjeniji. Nakon što je nekoliko lokala odbilo isprintati mi dokumente s maila, iako sam ponudila platiti, shvatila sam kako ću morati izmisliti nekakvu ispriku za kadrovsku i potpisati ih na licu mjesta. Prije nego što sam se odlučila detaljno sve pročitati, provela sam još neko vrijeme uživajući u ovom ekosustavu slobode, omeđenog ulicama grada.

Oduševljeni uzdisaji turista koji se voze čamcima po jezeru, žamor razgovora i vrtlog opijenosti koji u meni stvara ovaj grad, obuzimali su me poput druge.

„Nemam što spakirati u torbu. Nemam ni torbu.“ S blesavim smiješkom na licu govorim Idi, koja mi nudi svoje stvari.

„Rekli su da ti ne treba puno stvari. I tako ćeš sve dobiti tamo. Možda je ovo ipak šou za tebe.“ Odvratila je, dok je stavljala tek nekoliko osnovnih predmeta za njegu i dvije majice u njezinu drugu manju torbu.

„Poslat ću ti natrag torbu. Havaji nisu na kraju svijeta.“ Uvjeravam više sama sebe, nego nju. Ona i tako nikada nije previše marila za stvari.

„Odi u prihvatilište. Obećaj mi da ćeš otići. Ne želim te ostaviti samu.“ Nastavljam. Dereka nije bilo cijeli tjedan, a mi smo nastavile spavati u žbunju Central parka.

„Ne brini se za mene. Ja se znam snaći na ulici. Za tebe me uvijek bilo strah. Nisi ni svjesna koliko si krhka.“ Rekla je s nekom neobičnom sjetom u očima. Nikada joj nisam pričala o Aaronu niti o svemu

što se dogodilo između nas. Kao ni to da sam već jednom živjela na ulicama ovoga grada. Ni tada nisam bila sama, već s trbuhom do zuba. Bilo je to prve godine kad sam se doselila s Aaronom. Sve je bilo tako obećavajuće. Ali stvari su vrlo brzo izmakle kontroli. Život mi je ponovno održao lekciju. Suočio me s poznatom stvari da sve ono što je dostupno svima ostalima, nije i meni. Ponekad bih se uvjeravala da je to tek stvar perspektive i samopouzdanja, ali ne, to nije uopće bilo tako.

„Havaji. Znaš li da nikada nisam bila tamo? Posljednji put kad sam se danima kupala u moru, bila sam još u Hrvatskoj.“ Kažem kao u nekom neobičnom transu. Njujorške plaže sam posjećivala rijetko i uglavnom sama. Ocean bi mi otvorio dušu i većinom bih samo duboko disala gledajući u daljinu. Bilo je dana kada bi me Aaron mrzio više nego inače. Tada bih ga se plašila i cijeli dan provela na plaži. Moje utočište uvijek je bilo pokraj vode. Promatranje oceana čistilo bi me od emocija i satima bih plakala. Izlaza nije bilo, kao ni povratka. Jedna plaća nije dovoljna da se ovdje ostane, a u Dubrovnik se ne mogu vratiti. Aaron ne voli ocean. Jedina prihvatljiva plaža za njega bila je ona pokraj kuće u Hamptonsu koju je njegova obitelj zbog duga bila prisiljena prodati. Otada ne ide na plažu, jer kaže da mu ocean budi ružna sjećanja.

Ida pogleda u mene i snažno me zagrlji.

„Molim te, pazi na sebe tamo. Ako ti dosadi ili ne budeš mogla više, izađi. Napusti sve.“ Govori mi.

„Znam, ne brini. Obećaj mi samo da ćeš me gledati.“ Kažem naivno, kao da nisam svjesna da se to neće emitirati u realnom vremenu. Snimanje će trajati mjesecima, a emisije će krenuti vjerojatno kada se vratim natrag u New York.

Ne ide mi se, ali moram. Za nekoliko mjeseci će zima i opet će se potegnuti pitanje hoću li umrijeti ili se vratiti Aaronu. Samo ovoga puta bojim se da ni povratak k njemu neće biti moguć.

Vožnja do podzemne čini se prekratka. Trebala je trajati barem pola sata, ali prošla je za tren. Ovo nije prvi puta da idem u nepoznato, ali je drugačije. Potpisala sam ugovor s previše nepoznanica, a za raskid me mogu tužiti. Ako ne budem mogla izdržati, jedina šansa za izlazak biti će da me izbace gledatelji ili sama produkcija.

Dok sjedam u avion hvata me blaga euforija. Već dugo nisam nikamo letjela i putno uzbuđenje mi se raspršuje u venama. Promatram lica koja susrećem u prolazu. Svi su opušteni i ozbiljni. Svi znaju kamo idu i što ih čeka. Nepoznato je možda precijenjeno.

Dok stižem svoju polupraznu torbu koju nosim kao ručnu prtljagu, pitam se što li će biti tamo ako je budem morala otvarati pred drugima. O tome ću misliti ako do toga dođe. Sjedam i zatvaram oči. Mislim na sve ljude koji mi nedostaju. Kao da se opraštam od njih. Mislim na svoju majku. Tako mi nedostaje. Možda ne bih nikada tako bezglavo uletjela u svoj brak da sam se mogla otvoriti njoj. Bilo je to davno, ali kao da još uvijek živim u tom vrtlogu loših odluka. Majčini savjeti nešto su za što sam bila zaključna cijeli život. Stajala sam sama u gradskoj vijećnici New Yorka, a večer prije sam pomišljala na bijeg. Nisam mislila da će ta veza ikada otići tako daleko. Strah koji sam tada osjećala, sličan je ovome nemiru sada. Nisam očekivala proći audiciju. Valjda oni vide u meni nešto što im treba. Tješim

se kako ne moraju svi reality programi biti površni i zaglupljujući. Ako se potrudim, ostat ću svoja i pokazati dubinu. Vjerojatno nisam jedina koja to želi od svih kandidata. Isto kao što nisam jedina koja sebe ne smatra površnom.

Uzdahnem i osjetim bol s lijeve strane pupka. Nervoza, tješim se brzo. Sad nije vrijeme za paranoje. Hipohondar u meni nikada ne spava. Stalno je u potrazi za novom dijagnozom. To je nešto čega sam se morala odreći u svome 2.0 životu na ulici.

„Želite li još malo kave?“ Kaže stjuardesa s vrčem u ruci. Podsjeti me na Dereka. Taj brižni pogled i dobrota u njemu što takvom jednostavnom gestom može nekoga usrećiti. Pitam se gdje li je on svih ovih dana.

„Može. Hvala vam.“ Odvratim i pružim svoju plastičnu šalicu. Oprezno vješt看 okretom zgloba ulije mi vruću kavu i sve oko mene zamiriše po njoj.

„Neću mlijeka. Hvala.“ Kažem. Bolje je tako. Crnu kavu pila sam u jednom malom kafiću svakoga dana podno zidina Dubrovnika. Bilo je to tako davno. Iskradala sam se svaki put prije odlaska na plažu tijekom ljetnih praznika. Glumila sam da sam odrasla žena, koja bježi od muža i djece na svoje zaslužene srke blaženstva. Nedostajale su mi još jedino prijateljice. One su se razbježale puno prije mene. Iako nikada nisam ni s jednom od njih bila pretjerano bliska, sve bih dala da znam kamo ih je život odveo i kako im je. Moj brak izolirao me od svega poznatoga. Udahnem još jednom miris iz šalice. Mogu namirisati svoje tinejdžerske dane. Bila sam tako naivna i bezazlena.

Pogled na Tihi ocean smiruje me i uzbuđuje istovremeno. Već dugo se nisam nigdje maknula. New York jest predivan, ali ponekad je od svega potreban odmor, pa i od njega. Dok se borim s mučninom, pogled mi skrene na jednog zgodnog i mladog dečka. Podsjeti me na Ivana. Iz onih dana kada smo šetali zajedno ulicama grada i kad sam u srcu nosila želju da moja budućnost bude upravo s njim. Ta crna kosa i tamna put, potpuno drugačija od ove moje anemične. Obrazi. To je ono po čemu smo bili slični. Kad bi se nasmijevali, to je bilo prvo što bi ljudi oko nas rekli. Zbog te sitne gluposti kao i zbog milijun drugih, bila sam uvjerena da nam je suđeno biti zajedno. Naivno sam slagala sve beznačajne detalje u mozaike sudbine vjerujući u svoju bajku. Bila sam tako slatko naivna. Gotovo tragično. Kao da sam izazivala život da me nauči pameti.

I ovaj dečko ih ima. Pogledao je u mome smjeru i uhvatio me na djelu. Nasmijeo se i obrazi su poskočili. Zabljesnuli su kabinu zrakoplova svojom svježinom i oblinom. Da sam puno, puno mlađa, sigurno bih mu uzvratila osmijeh ili bih po svome dobrom starom običaju sramežljivo skrenula pogled prema svojim stopalima. Kao što inače radim kad mi se netko previše sviđa. Da imam ponovno sedamnaest, zaljubila bih se u njega na prvi pogled i u tu duguljastu i pri vrhu zaobljenu bradu. Poželjela bih je grickati. Zatvorim oči kako bih se prisilila odvratiti pogled od njega. Previše je mlad. Sigurno mu nije više od dvadeset i pet godina.

Kotači udare o tlo i zatresu sve u meni. Dišem duboko kao i svaki puta. Ma koliko puta letjela, uvijek je teško. Nekima je to doživljaj, dok ja samo iščekujem ovaj trenutak kada će sve napokon biti gotovo.

Na izlazu iz aviona i putu do autobusa okrznu nam se laktovi. Ispriča mi se i udjeli mi znatiželjni pogled. Nasmiješim se blagonaklono. Djeluje pristojno. Na rame vrati svoju torbu i nastavi naprijed prema autobusu. Nazovem Idu. Zadihana je i mamurna. Probudila sam je.

„Samo sam ti htjela javiti da sam sletjela na Kauai otok. Jesi li dobro? Jesi u prihvatilištu?“ Nastavim bez zastajkivanja. Topli havajski zrak istisnuo je sve iz mene kad sam stupila na tlo zračne luke Lihue.

„Ne brini se. Imam još vremena. Prvo se moram vratiti s posla.“ Kaže i u razgovor se umiješa gradska buka. Na tren me vrati u košmar kakofonije i podsjeti na našu posljednju noć u Central Parku. Mogla sam vidjeti sve zvijezde na nebu. Bilo je toliko svjetlo da sam jedva mogla spavati. „Javlaj mi se povremeno da znam da si dobro. Vidjet ćemo se za dva mjeseca.“ Rekla je u našem prekratkome razgovoru. Previše kratkom da bi me pripremio na ovo novo poglavlje ispred mene. Bilo je i puno gorih stvari. Štoga bilo ovdje, bit će to prava sitnica.

3.

Razmišljam o svemu tome dok sjedam u hidroavion koji nas vozi na otok Niihau. Tamo će sve početi.

Ostavljam iza sebe predivan pogled na Poipu plažu dok opet uzliječemo. Nisam sama. Skupina ljudi u ovom malom prostoru, tjera me u stisak tjeskobi. Hidroavioni test su za moju psihi. Već vidim kako neću moći dugo ovako. Glumim pribranost i tražim laku točku. Moram odvratiti misli od ove panike koja me obuzela. Primijetim poznati par očiju. Onaj lijepi dečko iz aviona. I on ide za Niihau. Pitam se jesu li svi ljudi u ovoj kabini tu zbog istog razloga. Što li će ovaj par u realitiju? Mislila sam kako ću ja biti najstarija.

Kad dotaknemo površinu mora i napokon se zaustavimo pokraj platforme, krene me puštati grč u želucu. Ona kava sad se čini kao loša ideja. Ovoliko adrenalina u kombinaciji s kofeinom držat će me budnom do jutra.

„Gdje nas čeka vodič?“ Upita gospođa s mužem. Marama joj odleti s vrata i on je primi. Vratu je natrag oko vrata, a on primi njezinu torbicu.

„Eno ga. Sjedi tamo pokraj bicikla.“ Kaže pilot i pokaže na sitnog tamnopusutog čovječuljka tankih nogu.

„Oprostite. Gdje je ovo odmaralište?“ Pitam i pokažem mu adresu na mobitelu.

„Nema ovdje nikakvog odmarališta. Samo izleti.“ Ispali zatečeno.

„Ali, dali su mi ovu adresu. Mislim... Nije mi jasno.“ Krenem još nešto reći, ali vidim da nema smisla. Pilot sliježe ramenima i pomalo sam mu naporna.

„I ja sam dobio istu.“ Odvratu mladi dečko koji podsjeća na Ivana. Nisam ni primijetila kako stoji pokraj mene i pogledava na ekran mog mobitela.

„Jedna ljubav? Šou?“ Pitam polutiho. Sramim se i ne mogu ni pokušati to sakriti.

„Da.“ Kimne potvrdno. Sad mi je još više nelagodno. Pomisao da ću s Ivanovim dvojnikom provesti osam tjedana u izolaciji, stvara mi neizrecivu napetost. Shvaćam kako za ovo uopće nisam spremna. U mislima mi se otvara previše pitanja na koja nemam odgovor i sve što želim je vratiti se natrag na svoje mjesto i otići natrag za Kauai. Tjeskobno stišćem platnenu vrećicu koju sam dobila od pilota na izlasku iz aviona. U nju trebam odložiti svoje balerinke. One kožne koje mi je dala Ida. Nije me htjela pustiti u onim rasparenim tenisicama, a japanke su mi se pokidale još prošli mjesec. Za koji mjesec će zima u New Yorku i od pomisli na još jednu zimu na ulici nesvjesno zaškrgućem zubima. Želja za bijegom s Niihaua ispari i nastavim koračati naprijed prema pješčanom tlu.

„Hej, oprostite.“ Zaustavim vodiča koji je čekao bračni par na pristaništu. Pokažem mu adresu i koordinate, kao da će on znati po njima. Nadigne obrvu i pokaže u smjeru plaže. Zatim nakreće glavu lijevo-desno kao da ni sam nije siguran.

„Idete prema rezervatu? Mislim da ne primaju posjetitelje više.“ Odvrti, ali samo odmahnem i zahvalim mu se.

„Hej. Gdje idemo?“ Pita me zgodni. Pruža mi svoju platnenu vrećicu s balerinkama. Nisam ni znala da sam je ispustila iz ruku. Primim je i zahvalim mu se. Stisnem je bliže k sebi kao da grlim Idu s njom. Voljela bih da je ovdje sa mnom. Pokažem u smjeru plaže i skrenem pogled. Krene zamnom.

Koračamo tako neko vrijeme u tišini. Vidim da mu tišina ne smeta. Nije jedan od onih koji mora pričati pod svaku cijenu. Zastane ne trenutak i pogleda me ispod oka, ali previše znatiželjno da bi to mogao sakriti.

„Inače, ja sam Lovo.“ Kaže vedro i pruži mi ruku. Na podlaktici njegove ruke stoji manja tetovaža, ime „Lovro.“

„Nela. Drago mi je.“ Promucam. Morala sam zastati kako bih se sjetila vlastitog imena. Njegovo ime i dalje mi odzvanja u ušima. Prijeđem prstima po tetovaži toga imena i prizna mi kako mu je to srednje ime. To hrvatsko ime bilo mi je jedno od ljepših, ali uz njega me odavno veže nepodnošljiva krivnja. Zatvorim oči. Ne mogu sada misliti o tome.

„Ne znam zašto sam rekao to ime. Zovem se Samuel. Lovo mi je srednje ime.“ Nastavi i gleda u stopala kao i ja, dok njegove riječi pokušavaju čeprkati u moju ranu.

„Samuel. Lijepa su mi oba tvoja imena. Samo, ovo srednje ne izgovaraš dobro.“ Kažem i ponovim nekoliko puta. On izgovori zamnom i kad kaže dobro, začudi sam sebe.

„To je hrvatsko ime. Porijeklom sam Hrvatica, zato znam.“ Kažem i vidim da mu je to zanimljivo.

„Vidio sam te u avionu.“ Kaže kao da želi i dalje razgovarati sa mnom, makar i o očitim stvarima. Možda sam ga krivo procijenila.

„Zašto si se prijavio na ovo?“ Pitam, pokušavajući uživati u predivnom pogledu na nebo. Ovdje nema svjetlosnog zagađenja i nebo se vidi tako jasno. Ovaj sumrak djeluje tako osnažujuće. Gotovo da obećava nešto lijepo.

„Bio je to splet nekih čudnih okolnosti. Nisam baš za ovako nešto, ali imam privatni posao, kojem bi dobro došla svaka reklama. Pa sam pomislio, zašto ne ovdje?“ Kaže i posrami se sebe.

„Sigurno misliš da sam isprazni bezveznjak.“ Zamahne glavom u smjeru pučine. Bosih nogu poniremo u pješčano tlo, on mlad i privlačan, ja previše zgažena i nespremna za ovo. Sudarimo se ramenima i pocrvenim u licu od nelagode. Strašno je simpatičan. Atletska građa i zaneseni pogled govore mi da

ne pripada ovdje. Ne smijem mu to priznati. Ako se odam, neću ga moći pogledati u oči narednih osam tjedana.

„I sama se pitam što radim ovdje.“ Slažem.

„Ako smijem... Pogodio bih.“ Kaže i pogledom mu dam dopuštenje.

„Prekinula si vezu s nekim? Nije te htio zaprositi, pa si mu odlučila nabiti to na nos?“ Kaže previše bedasto i samouvjereno.

„Ne, ali sviđa mi se. Možemo se držati toga.“ Odgovorim i primijetim kako mu podignuti obrazi dobivaju blagu rumenu boju.

„Znači imaš hrvatske korijene?“ Nastavim. Ne mogu odoljeti.

„Mislim. Da. Daleka rodbina, ali nisam bio tamo. Nisam još posjetio Europu. Premda bih volio.“ Odvrati.

„Hmm.“ Izleti mi neplanirano i zaneseno.

„Vratit ćeš mu se. Opametit će se i zaprosit će te. Ne brini. Bio bi lud da to ne napravi.“ Kaže nakon što sam ga pogledala prestravljena. Sjetila sam se Aarona. Nadam se kako se njemu više nikada neću morati vratiti.

„Oprosti... Ako sam nešto krivo rekao. Mislio sam da će te nasmijati. To je kompliment.“ Pogne glavu.

„Ne znam kako primati komplimente. Nisi ti kriv.“ Slegnem ramenima.

„Nemoj mi zamjeriti, ali... Za ženu nosiš jako malo stvari.“ Počeše se po uhu i pogleda na moju torbu.

„Nikada nisam znala kako se treba ponašati.“ Nasmiješim mu se i on učini isto.

Do kraja plaže pješačimo u tišini. Zvuk ptica i poneki šišmiš preleti nam iznad glave. Njihov klepet odjekuje mi u ušima i stresem se. Dođemo do mola i vidimo zapaljene baklje. Iznad prve stoji natpis „Jedna ljubav“. Pogledamo se i krenemo u smjeru putokaza.

„Nadam se da nismo prvi.“ Prošapćem.

„Ne boj se. Ja ću biti uz tebe.“ Odvrati i odmahnem glavom.

„Samo se smij. Ne smeta mi to. Moja bivša djevojka bila je starija od mene šest godina.“ Pogledam ga kao da ću prasnuti u smijeh i to ga još više ohrabri. Dok stojimo pred pokretnim vratima, koja nikako da se otvore, zatakne mi pramen kose iza ramena, zatim nasloni ruku na rame. Izmaknem se i nasmijem. Tako je mlad i nadobudan, na neki nježni i prijateljski način. Takvu dobronamjernu osobu ne bi bilo loše imati na svojoj stranu u kući. Pomislim kako je život bizaran.

Unutra na pultu nalik recepciji, stoji čovječuljak tankih ruku i nogu. Sitan i suh, pogledava i prelistava nekakve bilježnice. Kao da nas ne vidi iznutra. Stojimo i ponovno pozvonim, nakon čega Samuel pokuca. On dignu glavu i posegne za policom iza sebe. Iako izvana djeluje moderna i jednostavna, prema ovome što vidim, zgrada je dosta zastarjela. Samuel pogleda u mene znatiželjno.

„Tko zna u što smo se uvalili. Je li te strah?“ Pita pomalo nadmeno.

„Manje nego tebe.“ Slažem kako bih odvratila vlastiti strah.

„Još samo ova noć i onda smo na nepoznatom terenu.“ Kaže dok čovječuljak prilazi vratima. Jasno mi je kako smo već sad zaglibili. Ne moramo čekati sutra.

„Vi ste?“ Pogleda u nas bez ikakve trunke dobrodošlice.

„Mi smo za reality „Jedna ljubav“.“ Kaže i u trenutku shvatim da govori i u moje ime. To me posrami i pognem glavu.

„Aha. Uđite. Drugi su već odavno stigli.“ Zatvara vrata za nama. Mislila sam kako se otvaraju automatski, ali vuče ih svom snagom i gubi dah. Samuel se ponudi pomoći, ali ovaj odbije.

„Sutra u sedam ujutro pozvani ste u predvorje. Dođite natašte.“ Nastavi i preda nam dva para ključeva. Iako sam u New Yorku balansirala između niže srednje klase i beskućništva proteklih dva desetljeća, odavno nisam vidjela ključeve za hotelsku sobu, umjesto kartice.

Počinjem se pitati hoću li uistinu nešto uspjeti zaraditi na ovome i je li ovo tek neki trik.

„Doručka neće biti?“ Dodam sarkastično.

„Ne znam. Tako piše ovdje.“ Odvratim i ne ponudi se pomoći nam sa stvarima. Samuel ima torbu i veliki kofer, a meni je svejedno, jer sam navikla nemati ništa. Ako je vjerovati ključevima, 302 je treći kat. Dizalo ne vidim, ali se nadam da postoji. Odlučim se za stubište.

„Hej. Čekaj mene.“ Dobaci Samuel.

Zadihan i pomalo nesretan ovom situacijom u kojoj se nalazimo, sigurna sam da se pita slične stvari kao i ja. Činjenica da je ovdje zbog promocije vlastitoga posla, malo me smiruje, jer ipak nije posve površan. Istina je da mi to uopće nije važno, ali teško si priznajem da ga želim kraj sebe. Pa što onda ako je toliko mlađi? Malo svježine i nade u obliku razgovora, dobro bi mi došlo. Znam da si opet lažem, jer najviše želim biti kraj njega zato što me podsjeća na Ivana. Ona potpuno luda u meni osjeća se kao da je dobila neku novu priliku s njim.

Dolazim pred vrata svoje sobe i veselim se ulasku unutra. Spavat ću na čistome i imati vrata s ključem ispred sebe. Već mogu osjetiti mlazove vode na svojoj koži. Prizivam ih mislima. Bit će to pravo tuširanje. Jutros sam se oprala u umivaoniku javnog wc-a. Iako sam se oprala začuđujuće dobro,

pomisao da bih od danas ponovno mogla postati ljudsko biće s malo više prava i slobode, nego što sam to posljednji puta imala, otjera sve moje sumnje i uguram ključ u bravu.

„Ja sam prekoputa.“ Kaže zadihano. Onaj kofer mu nije pomogao. Štogod imao u njemu, nije mu trebalo toliko stvari. Pa ne idemo na pusti otok. Iako, nisam očekivala da Niihau izgleda ovako. Možda već jesmo na pustom otoku. Okrenem se i pristojno kimnem. Znatiželjne i zaigrane oči prostrijele me kao da još nisu završile sa mnom.

„Jesi možda za piće?“ Pita previše drsko za moj ukus.

„Ne, hvala. Premlad si za mene. Nije mi do toga.“ Preokrenem očima. Osjećala bih se glupo da to nisam rekla. Ipak, osjećam se glupo i nakon što sam to rekla.

„Nisam tako mislio. Postajem nervozan, a i htio bih te malo bolje upoznati. Oprosti... Znam kako je ovo opet zazvučalo, ali ne mislim tako.“ Kaže i nasmijem se. Tako je simpatičan i drag.

„Možda da se nađemo na terasi hotela? Ako ne budem mogla odmah zaspati, možda prošećem otokom.“ Odvratim. Ne znam zašto to govorim. Znam da ću zaspati kao klada. Toliko sam izlomljena od spavanja u grmlju i improviziranim ležajevima da sam zaboravila kako je to kad osjećaš sve dijelove tijela. Drago mi je da ovaj lijepi dečko nema takvih problema. Djeluje kao da mu je sve u životu posloženo kako treba.

„Uzmi moj broj. Javi mi se ako se predomisliš.“ Kaže i pruži ruku prema mome mobitelu. Ne opirem se i pružam mu ga. Utipkava svoj broj i pita mene za moj. Šutim, jer ne znam koji je. Ni ne znam koji mi je ovo mobitel po redu. Da Ida nije dobra s djevojkom u Kineskoj četvrti, što popravljala i otkupljuje rabljene mobitele, ne bih imala nijedan. Kad mu ne odgovorim, nazove se s mog mobitela i nasmiješi se. Ovo odlazi predaleko. Brzo otključam vrata i uđem unutra bez pozdrava.

Zatvorim vrat iza sebe i odahnem. Sve je tako uredno. Svježe plahte, pravilno zategnute. Kao nekada davno kad bismo čekali goste u hotelu u Dubrovniku. Svježe oprane i izglaçane plahte navlačili bi i razvlačili sve dok ne bi bile savršeno zategnute. Ponekad je to znao biti naporan proces, ali na izlazu uvijek bi se okrenuli i pokušali sami sebi dočarati trenutak kada gosti uđu u sobu. Miris lavande i mora. To i čista toplina, koju osjećam i sada dok stojim na ulazu i promatram svaki djelić sobe, upijajući osjećaj.

„Hej.“ Čujem ponovno njegov glas i kucanje na vratima. Osjetim vibracije njegova glasa na vratima i blizinu. Ako ga ignoriram, otići će.

„Vidim ti stopala.“ Nastavi i odskočim od vrata. Sad je gotovo.

„Da?“ Govorim kroz jedva odškrinuta vrata sa zasunom.

„Zaboravila si mobitel.“ Pruži mi ruku i preuzmem ga natrag. Lupim se po čelu i namrštim.

„Da. Nisu neke, ali poslužit će.“ Kaže dok baca kratki pogled u moju sobu. Vješto, ali za moj ukus malo preinvazivno. Malo jače pritvorim vrata.

„Čujemo se kasnije.“ Kažem. Ne znam mislim li iskreno, ali nakon što zaključam vrata, u glavi mi se isto dogodi klik i poskočim poput djeteta ususret tušu. Ispirem sa sebe sve ove godine na ulici, u nadi kako će to ipak riješiti moju situaciju. Kasnije se sklopčam u ogrtaču na krevetu i pošaljem nekoliko poruka Idi. Ne odgovara. Nadam se da je u prihvatilištu. Nisam joj željela nabijati na nos kako je meni večeras lijepo. Ona je zaslužila i puno više od ovoga, ali život i pravda su dva kolosijeka. To mi je odavno jasno.

Krevet je nevjerojatno udoban. Vjerojatno nije toliko udoban prosječnome čovjeku, ali za mene je rajski oblak sreće. Utonem u njega kao da mi je posljednji spas i zaboravim na sve. Prebrzo i posve lako odnese me san. Ne zadugo. Ružne scene iz prošlosti ponovno su pronašle put do mene. Kako je moguće da sinoć u grmlju pod vedrim nebom i potencijalno opasnim okruženjem nisam imala ovako strašne snove? Sada kad napokon imam priliku za odmor, tako umorna, nemam mira. Nadam se da ovako neće biti i u kući. Ako bude, trebat će mi nešto za smirenje i lakši san. Pošaljem poruku Samuelu, ali umjesto odgovora, nazove me.

„Ipak ne možeš spavati. Hoćeš da dođem do tebe?“ Odvрати.

„Ne. Hoću da mi pričaš o tome poslu kojim se baviš.“ Odgovorim. Pomislim da će mi mirniji snovi doći na oči, kad mi počne pričati o snovima da postane influencer ili fitnes trener preko Instagrama.

„Drago mi je da te zanimam više nego što sam mislio.“ Nasmije se i zvuči tako nježno. Pitam se kolika je srca slomio tako romantičan i zanesen. Mora da je zaljubljuje prirode.

„Imam izdavačku kuću koja objavljuje djela koja promiču obiteljske vrijednosti. Imamo puno dječje književnosti, obiteljske i dječje psihologije i filozofije, kao i autore ljubavnih romana. Ljudi više ne vole čitati, pa želim promovirati tu zapostavljenu zabavu. Radim i na projektu 3D knjige.“ Kaže i ostanem bez daha. Nije bezvezan. On radi ono o čemu sam i sama jedno vrijeme sanjala. Čini mi se da sam većinu svoga života provela spavajući i donoseći krive odluke. Prvi put nakon dugo vremena, uvjerena sam kako je ovaj hotel, ovaj samotni otok, mjesto na kojem sam trebala biti upravo u ovom trenutku. Ovo ne može biti slučajnost.

„Znam. Knjige i reality nemaju puno veze jedno s drugim. Pitaš se jesam li skrenuo.“ Nastavi.

„Ne. To je jedna od najzanimljivijih ideja koju sam čula u posljednje vrijeme.“ Kažem spremna na sve što mi predloži.

„Ne moraš to reći.“

„Iskreno ti govorim. Možda sutra upознаš neku pametnu djevojku za sebe. Želim ti to.“ Priznam.

„Da.“ Kaže nakon kratke šutnje. Ne sviđa mu se to što sam rekla. Priznajem si kako uživam poigravati se s idejom da se sviđam tako mladom dečku.

„Koliko imaš godina?“ Pitam.

„Zar je to važno?“ Odbrusi odmah.

„Ako nije, reci mi.“ Odvratim spremno.

„Dvadeset i pet.“ Odgovori i povjerujem mu.

„Sutra će nam se sve promijeniti. Više nisam siguran želim li to. Možda bi bilo bolje da smo došli na vrijeme i vidjeli s kakvim ljudima imamo posla. Tako bi još uvijek imali prilike pobjeći do jutra.“ Kaže upravo ono što sam i sama pomislila.

„Sad je gotovo.“

„Da. Rado ću ti čuvati leđa tamo. Znam da me ne znaš, ali da me poznaješ, znala bi da mi možeš vjerovati. Nisam ovako otvoren prema ljudima. Ovo je zapravo strana koju ne pokazujem često.“

„Vjerujem ti. Samo... Malo sam umorna.“ Zijevnem i uzdahnem.

„Laku noć. Vidimo se sutra u sedam. Nazvat ću te ujutro da te probudim.“ Kaže samoinicijativno, kao da je to njegovo pravo.

Napokon zaspim. Utonem u neki čudan svijet bez slike, satkan samo od zvukova i boja. Oživljavam sinesteziju u njemu. Osjećam se kao da sam predugo bila isključena iz života. Osjećam se glupo što sam svemu okrenula leđa. Mogla sam ga ostaviti i ranije, dok sam još imala posao i pokušati si stvoriti život pod svaku cijenu. Predugo sam čekala i sve me pokosilo.

Odjednom kiša. Udara o prozore. Otvaram oči i prevrćem se po krevetu. Gledam u televizor. Toliko dugo nisam gledala televiziju, da ne bih znala odakle početi. Nema smisla upuštati se u to. Oblačim traperice i majicu u kojima sam došla i spuštam se u predvorje. Možda će mi kratka šetnja pomoći. Noć na Niihau otoku tako je neobična. Iako davno nisam bila na nekom godišnjem odmoru i nikada nisam bila na nekog egzotičnoj lokaciji, mislim da ovako mračno ne bi trebalo biti nigdje. Nakon što se odmaknem nekoliko desetaka metara od hotela u kojem smo smješteni, primjećujem kako sve slabije vidim pješčano tlo pod bosim stopalima. Ovdje su svi bosi. Onaj čovječuljak na recepciji rekao mi je da tako mora biti, jer ne smijemo narušiti eko sustav otoka. Čini mi se kako je tako, jer vole mučiti svoje jedine goste. Samo sam jednu noć ovdje i ne vidim razloga zašto bi moja mala šetnja po pijesku nekoga uništila.

Hodam po plaži lijeno i sporo. Zamišljam kako sam na godišnjem odmoru. Povjetarac me mazi po vratu i miluje mi koljena. Poželim se okupati u moru. Sad kad mi je dostupan tuš i krov nad glavom, ponovno imam slobodu i zaprljati se ako to poželim. Taj spontani osjećaj više ne moram potiskivati. Prigrlim ga i osjetim se toliko lakša. Ugazim dublje u pijesak i počnem se svlačiti. Nemam bikini, pa odlučim ostati u donjem rublju. Kako ću biti u realitiju na Havajima bez bikinija? Od svih stvari, ovo mi je daleko najveći propust. Od pogleda na moj dotrajali grudnjak rastegnutih košarica mi se smuči. Zatim pogledam na svoje crne gaćice. Jednostavne, bez imalo primjese ženstvenosti. Ne želim ih na

sebi. Bolje je da što prije uđem u more i ne moram ih gledati. Ubrzam korak i kad mi razina mora dođe do ključne kosti, napokon odahnem i zaplivam. Jedan dio mene bio je siguran da sam već zaboravila kako se to radi. Takve jednostavne stvari postale su mi daleke i nestvarne.

Kapljice vode udaraju me po glavi i shvatim kako ponovno počinje kiša. Nebo se igra s vodom i zapljuskuje ju. Životinjski svijet podmorja budi se i podiže prema površini. Izgleda kao da ribe izlaze na površinu kako bi se poigrale na površini vode. Uživam u njihovoj zaigranosti, dok se najednom cijeli površinski sloj ne ispuni sitnim stvorenjima, čiji me šušur počne plašiti. Sad osjećam i kako mi se ti sitni organizmi pletu između nogu i pitam se što mi je ovo trebalo. Kiša počinje još jače. Klepeće po mojoj glavi poput zalutalog šišmiša u kosi i tjera me van.

Ubrzam zamahe rukama i napokon se dočepam pješčanog dna. Krenem još većim koracima grabiti prema van. Buku u glavi pojača glasanje neke nepoznate ptice. Barem mislim da se radi o ptici. Zaletim se iz vode i ne primijetim kako prema meni nešto trči silovitom brzinom. Topoti se odbijaju od tlo i čujem kako se to stvorenje sve više približava meni. Ubrzam korak, ali noge su mi tako teške. Zaboravila sam kako plivanje i trčanje u vodi može biti iscrpljujuće. Tresak u glavu, pravo u lice natjera cijelo moje tijelo da se odbije i zaleti natrag u plićak. Kad dotaknem tlo, više ne znam jesam li licem pod morem ili na zraku. Osjećam se tako dezorijentirano. Ako već nisam zaspala i sve ovo nije san, sigurno ću zaspati nakon ovoga.

„Hej. Pogledaj me. Ovamo.“ Čujem kroz maglu neki glas nalik glasu onog čovječuljka na recepciji. Osjetim kako me nečije ruke nose i polažu na pješčano tlo. Začujem rzanje konja. Otvorim oči nakon što me zabljesne svjetlo. Ugledam crni okvir mobitela. Iznad njega promatra me par crnih namrgođenih očiju, s dva reda podočnjaka. Guste crne trepavice. Nikada nisam vidjela tako guste trepavice u muškarca.

„Jesi dobro?“ Ponovi opet, ovaj puta malo hrapavijeg glasa nego što mi se učinilo prvi puta. Pokušam kimnuti glavom, ali i taj blagi prvi pomak glave uzrokuje mi vrtoglavicu. Sad sam uvjerena kako noćas neću spavati.

„Popij malo vode.“ Kaže i prisloni grlo bočice na moje usne. Instinktivno odmaknem usne, ali sjetim se da već predugo pijem iz tuđih čaša, boca i tanjura, pa i tako više nema veze. Primim grlo boce i progutam gutljaj, dva.

„Hvala.“ Protisnem bez zvuka. Tamnopute ruke pridržavaju me dok iza mene, za palmu pričvršćen užetom, stoji konj. Prelijepi, crni, ludi, divlji konj i rže iza mojih leđa. Odlučujem ne pitati previše i samo se ustanem, ali težina moga tijela, ponovno me sputa i odbaci na tlo, njemu u ruke. Osjećam nelagodu. Što zbog svoga stanja, što zbog osjećaja koji su se probudili u meni. Ponovno uhvatim pogled na to zagonetno lice i nasmiješim mu se. Ono uzvrat. Sad mi je još gore. Taj trenutak kad moje lice izrazi interes za nekoga, poželim nestati. Nisam nikad mislila da ću biti žena na pragu četrdesetih koja se panično boji pokazati muškarcu svoj osmijeh i minimalnu iskru naklonosti. Nije kao da sam ga poželjela poljubiti, ali nisam sigurna da još nekoliko trenutaka naslonjena na njegovo

polugolo tijelo neću poželjeti i nešto manje nevino. Možda skinuti sve sa njega i sebe, nakon što nam se usne krenu dodirivati i kliziti po prsima.

Sjetim se neugodnog detalja da sam u donjem rublju. Starom, iznošenom, rasparenom donjem rublju. Obuzme me očaj. Nelagoda je sada prošlost. Očaj kola mojim tijelom i odlučim ustati i nestati, makar se srušila negdje među palmama na stazi do hotela. Ne smijem si dopustiti otići bez traperica i majice. To mi je skoro pa jedino što imam od odjeće.

„Traperice.“ Zapovjedim i pokažem rukom u smjeru plićaka. Njegove izvijene usne i širi nos, pokažu da mu se sviđa moja ratobornost.

„Majica. Brzo.“ Nastavljam prebacivati krivnju nelagode na njega. On makne svoje ruke s mene i nestane na trenutak. Zažalim zbog svoje prkosnosti. Voljela bih da su me te ruke grijale još koji tren. Vraća se s mojim stvarima. Preuzmem ih od njega i gledam u pod. Previše me sram pogledati ga u oči nakon ovoga.

„Kad previše stisnete uzde i vučete ih prejako k sebi, on se počne gušiti. Zato je nemiran.“ Čujem kako govori nekome i krajičkom oka vidim da odvezuje konja. Tako je miran u njegovim rukama. Zatim priča na nekom jeziku koji ne mogu razumjeti. Tješim se kako je to od udarca. Nemoguće da takav zgodan primjerak trati svoj život na ovom zabačenom otoku. Bila bi to samo takva glupost.

Vraća se do mene, nakon što je predao konja vlasniku. U ruci nosi nekakvu gazu. Na nju ulijeva nešto iz ploske. Miriši na alkohol. Prislanja gazu na moje usne i nos. Vrisnem i odmaknem se od njega.

„Neka peče. Dobro je tako.“

„Je li strašno?“ Pitam u bunilu.

„Nije. Ne brini. I dalje imaš lijepo lice.“ Kaže kao da mi se ruga, ali ne posve. Namrštim se. Proučavam njegove nokte i polumjesece na njima izbliza. Čisti su i glatki. Pomazi me po obrazu i ustuknem na tu drskost. Primim gazu i odmaknem se. Plaža se okreće oko moje osi, ali glumim da nije tako i pokušavam se usredotočiti na jednu točku, kako bi vrtnja napokon stala. Tih nekoliko ljudi zapodjenuli su razgovor i ne čini se kako će uskoro otići.

„Što radiš ovdje?“ Pita.

„Jedna ljubav.“ Izvalim nepromišljeno. Požalim već iduće sekunde. Taj divljak sigurno ne zna što je to. Ako me pita, reći ću mu da je to naziv mog wellness programa.

„Aha. Zašto?“ Nastavi kao da zna.

„Zato što nemam izbora.“ Kažem hladno. „A ti? Što ti radiš ovdje? Krotiš divlje zvijeri?“ Nastavim.

„Da. Svi mi domorodci ovdje smo da bi služili bijelcima i krotili prirodu za vas.“ Nasmije se, ali nekako prijezirno.

„Nas bijelce? Očito nisam promijenila samo vremensku zonu, nego i stoljeće. Odakle si?“ Odvratim i odmahnem glavom. I dalje mi sve zvoni.

„Iz ovih krajeva.“ Doda kratko i zagleda se u moje lice.

„Oprosti, ako sam rekla nešto krivo. Bila je to loša šala. Ne izlazim puno.“ Izvalim i posramim se svojih riječi. Bit će najbolje da šutim.

Tako mokra jedva navlačim odjeću na sebe. Nakon previše vremena uspijem i ispustim teški uzdah. Napor koji sam večeras uložila u ovu epizodu, probudio je nesnošljivu glad u meni, a ne smijem jesti. Sutra moram biti natašte. Kakve li su to gluposti?

Ustanem se i krenem prema hotelu. Glava mi puca. Jedva čekam ponovno se baciti pod tuš i zaleći među plahte. Pomisao na to opušta sve u meni.

„Hej.“ Kaže tiho glas iza mene i čujem kako me prati u stopu. Okrenem se i pogledam ga uplašeno. Nisam mu rekla da me prati. Zašto to radi? Možda sam se prenaglila u svojoj procjeni. Poznata sam po tome da krivo procjenjujem muškarce.

„Što hoćeš?“ Stanem i okrenem se. Bolje sada, nego kad odmaknemo od tih dvoje ljudi na plaži.

„Pratim te do tamo gdje ideš.“ Kaže kao da je sve u redu s tom rečenicom.

„Ne moraš. Nemoj.“ Odvratim britko.

„Ja sam Kekoa.“ Priđe mi i pruži ruku. Vjetrić koji puhne, razmakne jedno krilo njegove napola otkopčane košulje. Zatvorim i otvorim oči. Možda mi toliko nedostaje muškarac u životu da sam počela halucinirati.

„Kekoa? Ti se šališ.“ Odgovorim i pružim mu ruku. Tako je topla i nježna. Čini mi se kao da ima čvrsti stisak, ali me štedi.

„Zašto bih se šalio?“ Pita me nadignutih obrva dok stoji ispred mene tako lijep i nestvaran. Shvatim da sam ponovno svoje mišljenje izgovorila naglas. Morat ću poraditi na tome. Pogotovo od sutra.

„Htjela sam reći hvala. Hvala ti što si me spasio ili što god je to bilo.“ Kimnem i okrenem se na jednoj nozi kao da ću nastaviti.

„A ti? Pristojno je reći svoje ime, kad ti se netko predstavi.“ Kaže i nasmiješi mi se, kao da igramo nekakvu igru u kojoj samo on zna pravila.

„Nela.“ Dobacim i okrenem se natrag prema stazi.

„Nema na čemu, Nela.“ Ponovi moje ime i zavrti mi se.

Ostanemo tako šutke nakon što nastavim hodati prema hotelu. Osjećam i čujem njegove korake. Bose, tople, zaštitničke. Kao da imaju neki plan kojemu sam i ja na putu. Stižem pred hotel i vidim kako skida naprtnjaču i ulazi zamnom.

I on je ovdje večeras. Sad je sigurno da neću spavati. Preuzme ključ i ponovno dođe do mene.

„Odsjedam ovdje večeras.“ Kaže.

„Shvatila sam.“ Odvratim i mislim na to kako se moram pokrenuti dalje odavdje.

„Nela.“ Kaže opet i osjetim se poput divlje životinje na lancu svoga krotitelja. Sve u meni se priguši svojevolumeno.

„Da.“ Protisnem bez glasa. Bojim se pošteno ga i pogledati. Njegov glas i ono malo od njegova lica i ruku, bilo je previše za moju sramežljivost. Instinktivno prstima prelazim preko nosa i usana. Čitavi su, ali nakon onog udarca ne čine se tako. Okus krvi i dalje mi je prisutan u ustima. Rasjekla sam usnicu. Zastanem i okrenem se. Pogledam ga ispitivački.

„Zašto misliš da nemaš izbora? Zašto si se prijavila na to?“

„Previše pričam i ne znam zašto sam to rekla. Idem spavati. Laku noć.“ Zadnje što želim je njegovo osuđivanje. Znam da sam prestara za takve gluposti, ali on ne zna koji su moji razlozi i ne tiče ga se. Voljela bih da nisam ništa rekla.

„Oprosti. Činiš mi se kao netko kome ne treba takva pažnja.“ Posljednje je što je rekao, jer sam mu nakon toga samo mahnula i produžila prema svojoj sobi. Cijela noć počela je poprimati neku čudnu notu, pa sam se ponovno upustila u maraton tuširanja. Zatim sam na svoju beskrajnu radost otkrila šampone i losione za tijelo od hotela u ormariću. Uživanje je ušlo u novu dimenziju. Iako smo uvijek pronalazile načina doći do šampona i losiona za tijelo, teško se bilo u tim uvjetima osjećati ljudski. Na trenutke osjećam grižnju savjesti, jer Ida nije sa mnom. Voljela bih da ovo mogu podijeliti s njom. Ipak, zbog nje sam ovdje.

Da si ublažim krivnju, obećam sama sebi kako ću izdržati do kraja u šou i kupiti Idi set za tuširanje kad se vratim. Ako budem imala dovoljno za stanarinu, podijelit ću smještaj s njom. U planovima napokon zaspim i ostanem tako do jutra.

4.

„Stanite molim vas svi u red, iza ovog paravana.“ Govori nam starija žena sa snopom papira u rukama.

„Krenut ćemo vas prozivati po abecedi, a zatim ćemo vas voditi na vađenje krvi i urina jednog po jednog.“ Nastavlja dalje svoje upute. Oko mene je još šestero ljudi. Samuel je održao obećanje i nazvao me rano ujutro. Zajedno smo se spustili u prizemlje hotela, gdje nas je dočekala omotnica od produkcije i uputa da krenemo prema predvorju. Tamo nas je dočekala liječnica s medicinskom sestrom. Iskreno, bila sam sumnjičava cijelo vrijeme. Prvo sam mislila da se radi o nekakvom skeču, ali onda su rekli kako su stvarno medicinski djelatnici. Ljudima u zabavnoj industriji teško mi je vjerovati. Posebno iz razloga što se bojim kako će upotrijebiti sve one testove protiv mene.

Samuel je ustao nervozan. Pokušao je sakriti to od mene, ali vidjelo mu se u očima. Bio je tako samouvjeren i pomalo drzak sinoć, ali jutros je puno te samouvjerenosti nestalo iz njegova pogleda. Jedan dio mene je laknuo kad sam ga ponovno vidjela. Nešto u vezi njega tako je nevino i drago. Smiruje me i volim biti blizu njega. Osjećam se tako glupavo što mislim takve stvari, ali postoje ljudi kraj kojih ti je lijepo i želiš da potraje, čak i ako za njih nemaš nikakve romantične interese. Žalim što sam u njegovim godinama bila s Aaronom. Mogla sam biti s nekim poput njega. Tko zna kako bi sve završilo. Nikada se to neću prestati pitati.

„Što misliš, što će nam sve raditi?“ Pita me Samuel.

„Što god bilo, ako nam se ne sviđa, možemo uvijek odustati.“ Kažem pomalo naivno i mislim na njega. On uvijek može odustati. Ja ne mogu. Nadam se da neće biti prisiljen odustati. Bojim se priznati, ali mislim da sam se već pomalo vezala na njega. Toliko sam puta u životu požalila kad bih se navezala na ljude i evo me opet griješim isto.

Ljudima se ne može vjerovati. Eto dokaza, ni ja sama sebi ne mogu vjerovati.

„Što ti se dogodilo?“ Pita i pokaže rukom na moju natečenu usnu i modricu ispod oka.

„Ne bi mi povjerovao. Nezgoda.“ Odgovorim i nasmijem se. Sjetim se glupe scene od sinoć. Ne mogu se sjetiti imena onog stranca.

Pogledavam ljude koji čekaju oko nas i nijedno lice ne čini mi se prijateljsko. Osim možda jedne pretjerano oduševljene djevojke, duge plave kose. Okreće se i svakome upućuje osmijeh. Djeluje pomalo nesigurno.

„Mislim da nisu svi na broju.“ Kaže starija žena bolničarki. Ona joj odvrća kako će ipak krenuti s prikupljanjem uzoraka i krenu s prozivanjem. Ovo je suludo. Nisam znala da će krv i urin biti prvo čime ovdje moram doprinijeti. Ovo je gore nego kad sam išla u prenočište. I tamo nisu bili toliko zahtjevni. Da i ne govorim kako sam gladna još od sinoć.

Samuel stoji iza mene i čini mi se kako ga napadaju slične misli. Nekoliko puta položio je dlan na trbuh. Ovo nije normalno. Čak i ja koja mogu dugo bez hrane, ovo smatram mučenjem.

„Goldmann.“ Čuje se iz daljine prvi put.

„Goldmann.“ Ponovno.

„Goldmann - Raguž.“ Čujem i trgnem se. Podignem ruku.

„To si ti?“ Kaže Samuel, kao da mu je poznato moje prezime. Njegov iznenađeni pogled prati me dok idem prema liječnici. Odavno već nisam čula to prezime. Potisnula sam sve u vezi njega.

Unutra se situacija drastično mijenja. Nitko se ne obraća direktno meni. Čak ni kada od mene traže da u čašicu dam uzorak urina. Čak ni onda kada me iza toga upute na vađenje krvi. Ni kada ih pitam hoću li moći jesti odmah poslije toga. Tek se medicinska sestra okrene, kao da sam rekla nešto nevjerojatno bahato. Zatim brzo skrene pogled i nastavi panično ispunjavati papire, dogovarajući se s liječnicom.

Izlazim iz prostorije posramljena. Na trenutak pomislim izgubiti se i ne pristupiti cijelom ovom programu. Možda je tako najbolje. Samuel me i dalje gleda kao onda kada su prozvali moje prezime.

„Ništa strašno. Samo krv i urin. Idem jesti. Hoćeš da te čekam?“ Pitam i on samo kimne.

„Što je? Zašto te toliko iznenadilo moje prezime?“ Nastavim pomalo iziritirano.

„Jesi li ti u rodu s onim arhitektom?“ Pita.

„Da. Ja sam mu supruga. Uskoro bivša.“ Ispalim bez imalo osjećaja. Samuel me promatra kao da mu je drago što ne okolišam.

„Udana si. Naravno da si udana. I moraš ući u reality da bi zaradila? Nije li on kao jako bitan?“ Doda.

„Da, ali to je sve. Novaca nikad nismo imali ni dovoljno, a kamoli previše. Osim toga, ništa mi ne bi ostavio i da ima.“ Odgovorim.

„Hoffman.“ Čuje se iz daljine.

„To sam ja.“ Nasmije se i krene prema njima. Dok ga pratim pogledom, primijetim jednu visoku i poznatu siluetu. Okrene se i nasmije se. Kekoa. Sjetim se imena. Pogodilo me kao grom. Pogledam ga upitno i slegnem ramenima, kao da želim objašnjenje zašto je ovdje. Samo se ponovno nasmiješi i to me razljuti. Bitno da je sinoć bio iznad svega ovoga i tjerao mene da se osjećam loše. Zatvorim oči i duboko udahnem. Neću mu pridavati važnosti. Skrenem pogled i nastavim promatrati druge oko sebe. Neki su već započeli s upoznavanjem, dok se dvije djevojke znaju još od prije. To stvara nelagodu onoj pretjerano uzbuđenoj djevojci plave kose od maloprije.

„Kekoa Jason.“ Kažu napokon i naćulim uši. Dok se njegova ramena gube iza vrata i ulaze u improviziranu ambulantu, svi oni osjećaji koji su me pozivali na odustajanje od ovoga, čine se tiši. Zapravo, trenutno se ne mogu sjetiti nijednoga od njih. Rugam se sama sebi i smišljam najgore moguće scenarije. Znam da ću puknuti, jer nisam dovoljno trknuta za ovo. Ali tješim se kako nije ni on. Možda nisam u pravu. Gotovo je sigurno da će se on puno bolje snaći unutra od mene. Zatvorim oči kao da će tako nestati sram koji me počeo proganjati, ali upravo suprotno. On se pojača i navali na mene punom snagom.

„Treba mi doručak.“ Zaključim naglas i Samuel i ja uputimo se prema restoranu hotela. Iako on dvjema djevojkama što se poznaju od prije pokušava objasniti kako ćemo se vratiti i da nam jave ako se nešto promjeni, one ga samo znatiželjno promotre, smijući se nekakvoj internoj šali. Namrštenog lica prati me u restoran gdje miriše ono što najmanje volim - kajgana. Uzimam peciva i slaninu, ali obilazim kajganu. Ne mogu. Kava i sirni namaz na pecivu, uz malo slanine. Za ovo posljednje zamišljam ću da je pršut i tako imati oba svoja svijeta, prošli i sadašnji na jednome mjestu. Možda nije doručak dostojan New Yorka, ali je neka čudna mješavina onoga što volim i poznajem s daškom New Yorka. To obično okruglo pecivo s rupom koje uglavnom pripisuju Židovima, a vole ga svi, nešto je na što sam navikla i bio je dio moje svakodnevice, čak i na ulici.

Maštam o tome kako ću poslije ovog doručka ukrasti još nekoliko trenutaka na onom udobnom madracu, prije nego što se budemo morali odjaviti iz sobe. Svaki ukradeni trenutak je dragocjen.

„Nije valjda da razmišljaš o odustajanju?“ Pogledam u Samuelovo nezadovoljno lice koje se nadvilo nad naš stol.

„Možda je ovo ipak bila loša ideja. Sinoć sam se pitao zašto tebi ovo treba, a sad se i sam pitam isto.“ Pogodi u srž mojih strahova.

„I ja trebam otići što prije odavdje.“ Izlanem kao da to govorim tek radi reda. Istina je odnedavno sasvim drugačija.

Kekoa se ne vraća na doručak. Ako je ušao, ja ga nisam vidjela, a pogledavala sam na ulazna vrata. Prečesto.

„Koja ti se od djevojaka ovdje sviđa?“ Pitam ga samo da ne mislim na vlastiti poraz.

„Sviđa mi se jedna, ali sam saznao da je udana.“ Odvrati i u grlu mi zapne komadić peciva.

„Ne pričaj gluposti. Ako ćemo u ovome pomoći jedno drugome, onda se ne smijemo baviti glupostima. Premlad si za mene, a ja odavno više nisam djevojka.“ Odložim šalicu kave na tanjurić. Već drugi put sam opekla jezik. Moj posljednji pokušaj da se razbudim polazi krivo.

„A sad ti se ipak ostaje? Pitam se što se promijenilo.“ Pogleda me previše živahno. „Udana si. Koliko dugo živiš u New Yorku? Rekao bih ne dugo. Zašto se razvodiš?“ Izgovori u jednome dahu, kao da nije mogao spriječiti misli da se materijaliziraju u riječi.

„Previše pitaš. Odgovorit ću ti na ono koje nisi postavio. Kad se razvedem, više se nikada neću udavati. Možda neću ni tražiti ljubav. S tim je gotovo.“ Odvratim zadovoljno nasmiješena.

„Ne vjerujem ti. Osim toga, ja sam tu. Sigurno ćeš shvatiti prednosti mlađeg partnera, dok budemo bili u kući.“ Na njegov komentar preokrenem očima i podsmjehnem se. Svjesna sam da me provocira, ali ne mogu sada misliti o njegovom ponašanju. Krajičkom oka spazila sam Kekou, ali nije ušao, već samo žurno prošao pokraj vrata restorana. Za svaki slučaj pogledala sam svoj odraz u žlici. I dalje mi je natečena usna, a onu modricu nisam imala kako skriti. Odavno više ne posjedujem šminku.

Stigne mi poruka u sandučić. Jedna stigne i Samuelu.

„Zovu nas da se spremimo i spustimo ispred hotela.“ Kaže i nevoljko počne spremati sve sa stola.

To znači i da se neću stići još jednom baciti na krevet prije odjavljivanja. Nadam se da će kreveti u kući biti dovoljno udobni. Opomenem samu sebe kako bih se malo spustila na zemlju. Za osobu koja trenutno nema krov nad glavom, počela sam previše maštati.

„Bio sam u pravu za tebe.“ Kaže Samuel dok čekamo prijevoz do kuće. Pogledam ga cinično i pokušavam izbjeći Kekoin pogled. Stoji dva metra od mene i premda me ne gleda, osjećam se previše izloženo. Uvjeravam se kako je to samo u mojoj glavi.

„Više nisi s muškarcem koji te nije znao cijeniti i sad imaš novu priliku za ljubav.“ Kaže naivno i nevino. Tako zaneseno, kao što bih i sama budalasto izjavila da sam ponovno njegovih godina.

„Smješan si. Ti si tu zbog ljubavi. I mogao bi popričati s onom plavušom lijepih uvojaka.“ Prišapnem mu da nas nitko ne čuje. Ali on odmahne glavom nezadovoljno.

„Ne. Tu sam zbog posla. Preživčana je. Stalno gleda u svoja stopala, a onda histerično pokušava uhvatiti poglede drugih.“ Ispali i sjetim se kako njezin govor tijela pomalo podsjeća na moj.

Samuel se ne slaže s tim. Misli kako me nije briga za sve ovo i da djelujem previše smireno.

„Pogledaj je kako drhti. Iritantno.“ Nastavi. Prije nego što dovrši rečenicu, priđem joj.

„Hej, ovo je Samuel. Želi te upoznati.“ Šapnem joj i skoro ispusti jedan od kofera iz ruke. Nakon što ga gurnem laktom, pruži joj ruku.

„Vratit ću ti za ovo.“ Šapne mi natrag, dok nas upućuju prema mini kombiju. Ukrcam se među zadnjima i ostane mi samo posljednje sjedalo u redu. Naravno, kad krenemo, odmah me uhvati mučnina. Hrabrim se kako vožnja neće predugo trajati. Dok plavokosa skrivečki promatra Samuela, gledam u prirodu kroz prozor. Ne. Moram gledati naprijed. Disanjem se vraćam u normalu. Duboki udisaji, kao kad letim avionom.

„Hej, uzmi ovo.“ Kaže Samuel i stavi mi oko ruke narukvicu protiv mučnine. „Meni je pomogla u avionu.“ Doda i zahvalim mu se.

„A ti?“

„Meni trenutno nije loše. Ti izgledaš jako slabo. Toliko si blijeda da me pomalo plašiš.“ Odgovori i shvatim da je zapravo jako brižan. Oko nas je vesela atmosfera. Dvije djevojke koje se znaju od prije pričaju i upoznaju se s ostalima. Izbjegavam pogled prema njima, kako bih dobila na vremenu i smislila neku normalnu priču o sebi i zašto sam ovdje.

„Molim te. Ne spominji pred drugima muža ni bilo što o čemu smo razgovarali.“ Šapnem mu dok izlazimo i on kimne u znak razumijevanja, a zatim se nasmiješi i isprsi, kao da je ponosan zbog toga što zna o meni više od drugih. Narukvica mi nije previše pomogla. Jedino što me natjeralo da zaboravim na mučninu, bila je činjenica da se Keko raspričao s djevojkama naprijed.

Izlazimo na veliku čistinu. Ne razlikuje se previše od čistine koja je okruživala otok. Ipak, nešto je u vezi nje drugačije. Ova čistina djeluje još više osamljeno od one prije. Mislim na Idu i prizivam je dok ulazimo u vilu. „Samo osam tjedana.“ Samo to će biti potrebno izdržati. Podnijela sam više od desetljeće teškog braka, osam tjedana čini se kao prava sitnica. Nasmiješim se i krenem prema sobama, kao što su nam rekli pratitelji ispred ulazne ograde. Dok su se rastvarala ta teška crna metalna vrata, pitala sam se zašto su im trebala ta previše sigurna električna vrata. Trebaju li spriječiti da nešto uđe na imanje ili s njega ode?

Nadam sam se da neću previše brzo saznati odgovor na to pitanje.

Upaljene baklje svijetle nam stazu, a unutra se nalazi minimalistički dekor. Penjem se na prvi kat i prolazim red djelomično spojenih spavaćih soba u navodnom ženskom dijelu kuće. Očekivala sam da će muški i ženski natjecatelji biti odvojeni, ali sada kada gledam posebne dijelove kuće, čini mi se kao da se radi o nekakvom filmu.

Prolazim kroz staklena vrata. Cijela soba je ostakljena. Iako sam se dosad na ulici osjećala posve izloženom, vidim kako će se taj osjećaj nastaviti i ovdje. Što li je potrebno učiniti u životu, da bih se napokon ponovno dočepala četiri neprozirna zida i ključa u bravi? Štogod bilo, učinit ću sve. Osim vratiti se Aaronu.

Stisnem zube i sjedam na prvi slobodni krevet. Djeluje kao da imam djelomično privatnu sobu. Vidim u onu pokraj svoje. Spojena je staklenim vratima. Dobro, barem nismo krevet do kreveta, kao u većini takvih projekata. Pokraj kreveta nalazi se bilježnica i olovka. Otvaram je i tražim upute, ali prazna je. Očekuju da ćemo voditi bilješke. Za mene to nažalost znači još pretvaranja. Moram se držati priče, jer želim ostati do kraja.

Plavokosa Marissa djeluje izgubljeno. Traži krevet. Isprva se činilo kako je našla ovaj u sobi lijevo od moje, ali na njega su sjele dvije djevojke koje nisu prestajale pričati još od hotela. Začuje se zvono. Ne onakvo kakvo se inače čuje na vratima kuće, već kao iz prastarih vremena, kad su zvali slugu u blagovaonicu. Pogledavam i vidim da i drugi rade isto.

Spustim se dolje u dnevni boravak i vidim muškarca poluduge crne kose svezane u manji rep kako ulazi i nosi nešto u rukama. Čini se da ima nešto za nas. Polako se počinju skupljati i ostali.

„Dobar dan. Sve vas pozdravljam i čestitam na ulasku. Ovo je vaša odjeća i lista pravila. Iako znam da ste kroz sve to već prošli i da ste upućeni, moja je uloga biti posrednik između vas i produkcije. Moje ime je Ye. Pričat ćemo preko ekrana ovog tamo i vaših mobitela.“ Pokaže prstom na veliki ekran iza njegovih leđa. Dijeli nam vrećice s odjećom i mobitele, koje smo prethodno morali predati. Nisam očekivala da ćemo ih dobiti natrag prije izlaska i to me raduje. Moći ću se čuti s ostalima. Naravno, morali smo obećati da nećemo ništa otkrivati o emisiji, jer bi nas u suprotnom mogli tužiti, zbog potpisanog ugovora.

„Znači li to da ne možemo nositi drugu odjeću? Zašto sam nosila toliko stvari bezveze?!“ Oglasi se jedna od one dvije brbljavice. Druga izrazom lica potvrdi suglasnost s izjavom prve. Ye ih pogleda kao da pred sobom vidi dvije dosadne muhe. Mora ih ubiti obje jednim udarcem.

„Smjet ćete nositi vlastitu odjeću kad budete išli na izlaske i spojeve izvan kuće, ali dok ste u kući i oko nje, pravilo je da svi moramo nositi isto. Cilj je da se upoznamo i ne sudimo previše ono vanjsko. Ovaj prvi tjedan važno je slušati jedni druge i pokušati se otvoriti prema svima. Cilj je stvaranje temelja za prijateljstva, uz pomoć kojih ćete moći premostiti i riješiti sve zadatke. Svaki tjedan umjesto eliminacija, imat ćemo provjeravanje kredita. Kredit je, kao što već znate, vaša plaća. Svaki tjedan, ako ste bili uspješni, kredit će rasti, ako niste ili ste bili kolektivu na štetu, to će utjecati nepovoljno na vašu plaću. Kredit je ekvivalent dolarima koje ćete dobiti na vaš račun po izlasku.“

„Ali, ja sam blogerica i influencerica. Ne mogu se tek tako slikati u ovim krpama. Nisam kao ova što je došla s tom dječjom torbom.“ Kaže i ubode me u živac. Misli naravno na mene. Ta „dječja torba“ kojoj se ruga, Idina je torba i sve što me trenutno fizički veže uz nju. Ona je najbliže majci što mi je ostalo na ovome svijetu i ovo joj neću tek tako zaboraviti. Ni ne pogledam je, iako Ye pogleda u mene nakratko i skrene pogled dalje, prema mobitelima.

U kući ima wi-fi i napominje kako ga smijemo koristiti. Smijemo čak i objavljivati na društvenim mrežama i to se potiče. Ne smije se samo otkrivati ništa od događaja u kući i sve one stavke koje su nam iščitavali dok smo davali ulazni intervju u onoj zelenoj sobi slijeva.

„Ako prekršite pravila, znate koja je sankcija.“ Odvratila, kao da i njemu ide na živce.

Iako su nam rekli kako cilj ovoga nije nužno svima pronaći partnera, nekome će se to neizbježno i dogoditi. Previše sam ranjiva da bih se nekome potpuno otvorila ovdje, ali prijateljstvo bi mi svakako dobro došlo. Premda to su i tako sve prijateljstva s rokom trajanja. Kad li je itko poslije dijeljenja ekrana ostao u prijateljskim odnosima? Nisam baš gledala previše ovakvih realityja na tv-u, ali zdrav razum mi govori da ih sigurno nije puno.

„Nadam se da ste otvorili ormarić i ladice u svojim sobama. Sve je to vaše i slobodno koristite sve što nađete. Osim šminke i kozmetike naših sponzora, imate i nekoliko pari obuće, knjige i sve osnovne higijenske potrepštine. Sve što je u vašim sobama, nećete morati dijeliti. Sve ostalo hoćete. Večeras

imate slobodnu večer, pa nećete odmah morati sami pripremati hranu, ali već od sutra, to je na vama. Također slobodni ste opustiti se i počastiti se odabranim izborom ruma našeg sponzora. Sada ću vas ostaviti same, uz obavezu da se sutra ujutro u sedam svi nađemo na travnjaku pred kućom radi zajedničke tjelovježbe.“ Ovo zadnje priopći nam previše samodopadno. Čak mu i gumbi na toj prljavo-bijeloj košulji zaigraju malo.

Dvojica novih, koji su ušli naknadno iza Yea, čine se mojih godina. Alec i Sean. Jedan radi kao zaštitar, a drugi na kiosku. Obojica vole provoditi vrijeme u teretani i izlaziti. Naivno sam mislila kako će biti nešto zanimljiviji od toga, jer Alec ima trideset i šest godina, a Sean čak četrdeset i jednu. Ne bih zapamtila njihove godine, da nije prvih deset minuta Sean igrao igru pogađanja godina sa svima. Nakon što sam odmah rekla da ima četrdeset godina, meni je dao pedeset i dvije. Samuel ga je opomenu da mu komentar nije na mjestu, ali to ga nije previše diralo. Valjda je očekivao da će one tri djevojčice reći da je puno mlađi. Ne razumijem odakle ta opsesija. Društvo jedino tlači žene s godinama, muškarci su uvijek u prednosti bili mladi ili stari.

Kekoa se posve izolirao od mene, ali rekla bih i od svih ostalih. Mislila sam da će ovdje biti glavni, ali nešto mu nije po volji. Samuela su već zaskočile influencerica i njezina prijateljica. Ubrzo nakon što je Ye spomenuo rum, ekipa se premjestila u kuhinju i krenula praviti koktele. Iako se želim odvojiti i uzeti nekoliko trenutaka predaha za sebe i istražiti što mi je sve u sobi, tamo su kamere, pa bi me mogli opomenuti. Ne želim već prvi tjedan gubiti kredit. Sjednem za šank i promatram scene. Nazdravljaju čistim rumom, zatim pokušavaju improvizirati koktele. Sve mi je to tako dosadno i bezveze. Želim ispijati čašu bijelog vina ili pjenušca uz dobar film prije spavanja. To je sve što želim.

Već vidim kako će ovo loše proći. Plavuša Marissa jako je nesretna što je Maya i Tia ignoriraju. Sjedi za šankom pogleda zalijepljena za Samuela, a već drugi trenutak za Kekoina leđa, koja su nam već predugo okrenuta. Na rubu je plača, iako to pokušava sakriti. U pokušaju da je oraspoložim, trgnem s njom malo ruma. Želudac mi se pobuni i osjetim kako će me napasti glavobolja. Ovo je stvarno loše počelo. Sutra će svi sigurno biti mamurni. Ye je to dobro znao, zato je i spomenuo rum i odredio nam tjelovježbu tako rano. To nam je prva zamka. Nešto slično pokušavam reći Marissi, ne bih li je navela na mudrije ponašanje, ali ona se previše želi uklopiti da bi o tome razmišljala. Tek je prva noć. Nema potrebe žuriti.

Odnesem svoju čašu do sudopera kraj Kekoe. U ruci prevrće karticu na kojoj piše: „Ne zaboravite popiti vitamine prije spavanja.“

„Što je to?“ Pitam.

„Stajalo je iznad dozatora. Svatko je dobio po jedan.“ Odvratila.

„Lijepo od njih što se brinu za naše zdravlje. Možda bolje da popijem to, nego nastavim s ovim rumom.“ Dobacim kako bih ga nakon što krenemo o tome, odmah poslije mogla pitati što mu nije po volji, ali on me ni ne pogleda. Zuri u pult i ne želi se družiti.

„Ne treba mi to. Moj narod ne vjeruje u farmaciju.“ Odvratila i zatvorila ladicu s dozatorima.

Znatiželjna, otvorim je odmah nakon toga i krenem istraživati. Nema nikakvih uputa i na tabletama ne piše ništa. Čini mi se kako će se dozatori mistično puniti svakoga dana, točno onoliko koliko treba. Ne smeta mi to. Drago mi je da brinu o našem zdravlju.

„Što je bilo? Zašto si ovakav?“ Pitam napokon nježnim glasom.

„Kakav?“ Okrene se i pogleda me tako duboko da ne mogu odvratiti pogled. Sve u meni se zatrese.

„Nedruštven. Zamjeram ti što mi nisi rekao da si i ti tu zbog istoga razloga kao i ja. Umjesto toga dopustio si da ti pričam sve te gluposti kako se sramim, a ti si se držao tako nadmeno, kao da si iznad te moje priče.“

„Nisam nedruštven. Samo nemam potrebu ubiti se od alkohola.“ Slušam tu lijepu izjavu i prisiljavam se ostati ljuta na njega, dok mi noge lagano otkazuju. Nisam trebala popiti taj rum. Sad neću biti nikome od koristi, a riskiram i zdravlje. Čudim se što nisu pronašli ništa na onom sistematskom. Izbjegavam sve liječničke preglede odavno, a u posljednje vrijeme liječnici su mi postali luksuz.

„Trebao sam ti reći. Ali nisam mogao. Povjerila si mi se u svom bunilu nakon nesreće i nisam imao srca reći ti da od sutra dijelimo dom. Mislila bi da te špijuniram.“ Doda i prekine moje strahove i slutnje o smrtnoj bolesti koja raste u meni. Vjerojatno sam zdrava, ali moram čeprkati dokle god nešto ne nađem. Takva sam oduvijek bila. Okrenem se od njega i odem. Ne vjerujem u tu priču. Moralo je tu biti još nešto. Sigurno je očekivao saznati nešto više, ali nije ispalo kako je htio. Tješim se time. Htjela bih da mu nešto značim, ali u isto vrijeme ne želim da je ovdje. Zbog toga pogleda koji još uvijek osjećam na sebi previše sam ranjiva. Ovdje to ne smijem biti.

Djevojke se rugaju odjeći koju smo dobile, a ja ne mogu ne misliti o tome kako sam sretna, jer ovdje ne moram brinuti o svemu onome o čemu sam brinula dosad. Lijeno se vučem, zadovoljna što je tuš slobodan i idem prema njemu. Na odlasku prema katu, prati me Samuelov pogled i osmijeh. Odgovara mi čak i miris kuće. Sve je čisto i ugodne temperature.

Ispirem sa sebe posljednje ostatke neizvjesnosti i prije odlaska u krevet provjeravam stanje na računu. Nula. Obećajem sama sebi kako ću se sutra više družiti i sve ih upoznati, dok mi stopala tonu pod meki pokrivač. Zaboravljam popiti vitamine, iako sam ih ponijela sa sobom.

5.

Glasna glazba trgne me i skočim iz kreveta. U prvi tren pomislim kako sam u Idinom šatoru i da je pokraj nas prošao kamion ulične čistoće. Znali su nas tako oprati i probuditi bukom. Kad bi otvorile oči, bile smo mokre do kože. Prvi puta kad mi se to dogodilo bila sam u šoku i plakala sam. Kasnije smo se smijale i podsjećale jedna drugu na sve zgode i nezgode života na ulici, dok bi sušile odjeću.

Rukama na laminatu, polako se odgurujem i pridižem. Glazba se najednom stiša. Više nisam sigurna jesam li samo sanjala ili je stvarno bila nehumano glasna. Pogledavam oko sebe. Nisam jedina. I ostali se, čini se, tek sada bude. Čuju se koraci s druge strane zidova. Nakon brzinskog umivanja i pranja zubi spuštam se dolje u zajedničku kuhinju. Danas, prvoga pravog dana u kući, bit ću društvena. Kuham kavu za sve i ulijevam sebi u šalicu. Kekoa se laganim hodom spusti dolje i pozdravi me. Ne pije kavu i nakon svježeg cijedenog soka spreman je za jutarnju tjelovježbu. Voljela bih da je moj život tako jednostavan.

„Kako si spavala?“ Pogleda me svojim crnim očima i nasloni se na rub pulta.

„Dobro. Malo me trgnula ova buka. Ne znam je li mi se samo učinilo ili je stvarno bilo tako glasno.“ Odvratim, ali on se nasmije.

„Morali su nas nekako probuditi. Kome ćemo biti zanimljivi ako samo spavamo?“ Kaže i nakrene glavu i dalje me promatrajući. Skrenem pogled. Ne mogu više izdržati njegove zavodljive i divlje oči na sebi.

Maya i Tia sišle su dolje i dalje vidno nezadovoljne uniformama. Presvukle su se u uske traperice i majicu s dekolteom. Televizor u dnevnom boravku upali se sam od sebe. Obavijest: „Molimo natjecatelje da se prikladno odjenuti pojave na travnjaku ispred vile.“

Obuvam tenisice koje sam dobila i zajedno s Kekoom, Marissom i Samuelom izlazim van. Zatim izlaze Alan i Fran. S njima još nisam stigla previše razgovarati, a sinoć nisam baš imala volje. Maya i Tia žale se na odjeću i pridružuju nam se nekoliko minuta kasnije pokraj poligona. Čini se kako nas čeka trčanje s preprekama. Već se pomalo plašim hoću li moći izdržati bez da išta slomim. Moj zabrinuti pogled čita Samuel, koji me već pogledava i smiruje. Odlazi do Maye, koja ga gladno gleda. Vjerojatno bi tako gledala i Kekou, da nije stalno namrgođen.

„Dobro jutro svima.“ Kaže Ye, odjeven isto kao i sinoć.

„Za početak ćemo se lagano razgibati, a potom otrčati nekoliko krugova. Posljednji krug trčat će se s preprekama. Vaš cilj je optrčati šesti krug što prije i udariti u gong ovim batom, koji držim u ruci. Trčite paralelno muški i ženski.“

„Znači vas dvije se ne podnosite?“ Pitam zadihana Mayu i Tiju koje su stigle prve do cilja poput blizanki. Obje su influencerice i prijavile su se kako bi se promovirale. Ovaj zaplet smrtno mi je

dosadan, iako su mi sve ispričale s oduševljenjem. Ne znam je li to zbog trčanja koje je istisnulo posljednji atom snage iz mene ili do nezanimljivosti influencerskog života, ali sve što želim je spavati.

„Da, u jednu ruku smo si konkurencija. Ali ne gledamo tako na to.“ Odvratila Tija, dok čekamo sljedeći izazov. Od muških natjecatelja pobijedio je Alan, a Kekoa je bio drugi. To mu nije teško palo. Time je više iznenadio mene, nego sebe.

Već nam nastavi govoriti kako je sljedeći izazov igra pogađanja. Na tratinu se nalaze posložene uvećane fotografije svih nas. Ispred njih su košare s riječima. Zadatak je pridružiti riječi fotografijama. Moramo pogoditi dva najveća straha svakog od kandidata. Onaj natjecatelj koji bude imao najviše pogodaka, zajedno s bodovima koje smo osvojili na trčanju s preprekama, osvojiti će večeru iznenađenja izvan kuće. Ne osjećam se dovoljno motivirano za ovu igru. Ne mogu reći da mi se ide izvan kuće. Tek smo došli i ovo je druga noć da imam vlastiti krevet i krov nad glavom. Čini mi se da nisam mogla dobiti bolji posao od ovoga. Ako me nekim nesretnim eliminacijama ne izbace, mogla bih ovako svih osam tjedana.

Iduće tri minute slažemo riječi i čini mi se da su strahovi svih nas, ukoliko su istiniti, prva zanimljiva informacija o svima ovdje. Prepoznajem i neke od svojih strahova koje sam rekla. S obzirom da imamo tako malo vremena, ne stignemo se dogovarati, pa slažemo prema instinktu. „automatonofobija“ Držim pločicu s riječi u ruci i ne znam ni što ona znači. Prilijepim je Kekoi iz zabave i nastavim slagati. „fagofobija“ Zvuči kao nešto što ima veze s glasnicama. Maya nikad ne zatvara usta, možda je to nešto s pričanjem. Bez ikakva razmišljanja prilijepim riječ ispod njezine fotografije. Svi smo zaigrani i stalo nam je do pobjede. Čak i meni, u jednome trenutku. Uхватim se kako me ponio natjecateljski duh. Nikada nigdje nisam pripadala, a sada na drugom kraju svijeta pripadam ovoj bizarnoj skupini ljudi, koja ni ne zna pravi razlog mog sudjelovanja ovdje. Iako, kad bolje razmislim, moj se razlog ne razlikuje previše od njihovih. Svi smo tu zbog novca ili slave.

„Kao što znate, „Jedna ljubav“ nije samo šou, već zajednica i životni stil. Ovo iskustvo ovdje pružit će vam novi početak. U vašem novom životu svi djelujemo zajedno i u najboljem interesu svih nas. Zato je važno poštivati pravila koja ste dobili bez puno propitkivanja, jer znajte, mi smo već odradili sva propitkivanja i sumnje umjesto vas. Nosite odjeću koju smo vam dali, pijte redovito vaše vitamine, ne govorite loše jedne protiv drugih i trudite se najviše što možete. Družite se i upoznajte jedni druge, jer to će vam isto donijeti dodatne bodove. Vodite redovito dnevnik o svemu što se od vas traži i barem svaki drugi dan posjetite ispovjedaonicu. Tamo možete reći sve što vas muči u povjerenju. Za tri dana imat ćemo vijeće na kojemu ćemo odlučiti tko je najmanje doprinio zajednici.“ Govori nam Ye, prije nego što će proglasiti pobjednike i reći u kojem restoranu su osvojili večeru.

Na velikom platnu pojavi se projekcija semafora s bodovima. Prvi je Alan, drugi Kekoa, a od žena prva je Maya, a Tija druga. Marissa je nezadovoljna vlastitim plasmanom i pognula je glavu, a usne razvukla u lažni smiješak. Njezina koža djeluje tako nježno i osjetljivo. Kao da je cijeli život provela u nekakvoj svilenjaci. Plahi pogledi i previše vidljiva želja za uklapanjem i dalje su iznad nje poput nekakvog oblaka kiše, koji je prati. Kad je čovjek promatra iz daljine rekao bi da je kod nje sve na

mjestu i u savršenom redu. Tek kad joj se priđe bliže, pitam se koliku su duboke rane i koliko ih ima. Nadam se da nisu toliko teške kakve se čine dok je gledam.

„Prva dva muška i prva dva ženska imena očekuje nagrada večera i druženje u zamku.“ Napokon izgovori Ye i doda kako nas očekuju gosti.

Po ulasku u kuću Marissa, Samuel, Fran i ja krenemo s pravljjenjem ručka. Ne znam kako sam se uvalila u to. Nisam jedna od onih što zna i voli kuhati, ali kako sam ja među starijima u kući, nekako me dopala ta uloga. Nisam se još stigla ni otuširati. Ne mogu reći da mi previše smeta. Naviknula sam na vlastite miomirise i život bez tekuće vode, ali krivo mi je što ne koristim priliku dok je imam. Jedina dobra stvar je što mi je kuhanje donijelo i povremeno povjeravanje svakoga od njih. Nemaju pojma kako je zahtjevno slušati njihove sitničave prigovore i vladati kuhačom i tavom na plamenicima. Kad mi se prvi puta dok sam se preznojavala nad štednjakom obratila Tija, bila sam iziritirana. Kasnije sam shvatila kako ću tako zapravo bolje upoznati nju i saznati nešto i o drugima. Da nije bilo njezinog prigovarivanja na odjeću koju moramo nositi, ne bih saznala kako je dobila poruku opomene na mobitel zbog toga i smanjeni honorar. Već sljedeći trenutak požalila mi se kako Kekoa ne pije vitamine i pohvalila se kako je to prenijela redakciji putem poruke. Kompenzirali su joj tužakanje identičnim iznosom koji ju je koštalo nošenje vlastite odjeće. Tada mi je postalo jasnije zašto je Kekoa bio mrzovoljan danas na natjecanju. Ipak, još uvijek mi nije jasno zašto je njemu toliko potreban novac. Havajanci nisu materijalisti, a odluka da proputuje Amerikom nakon ovoga, mi ne djeluje dovoljno realno. Zanima me što se skriva iza te domorodačke fasade. Djeluje mi suvremeno, ali i iskonski povezan s okolinom. Trgnem se iz tih misli. Ponovno razmišljam o njemu i sramim se. Starija sam i od njega i nemam što petljati s bilo kime ovdje. Navezanost je luksuz.

Mislim o svim onim prilikama kad sam se opekla zbog te iste navezanosti, dok serviram piletinu u slatko-kiselom umaku sa salatama od avokada. Mirisi iz tanjura pozivaju moj želudac i osjetim kako mi slina izbija na usta kao bijesnoj lisici. Ne znam kako da se ponašam pokraj ovog obilja ovdje. Ne želim pokazati koliko sam željna okusa. Kad uzimam hranu, prvo pogledam koliko drugi uzimaju. Nastojim uzeti puno manje nego muški.

Uzmem prvi zalogaj i vrati me u gorko-slatko sjećanje. Zastanem sa žvakanjem i dopuštam hrani da se razlije po mojem nepcu. Aaron mi je pravio ovo jelo kadgod bi se posvađali. Znao je da volim neobične kombinacije okusa. Svaki puta kad bi me napao, imao ljubomorni ispad ili me udario, želio se iskupiti. Tada bi mi čak dopustio da jedem sama. U tim bih trenutcima maštala kako živim sama u New Yorku, slobodna od svih pravila. Život s njim ubio je tu romantičnu ideju života u dvoje koju sam tako naivno nosila u sebi. Sve one trenutke zajedništva o kojima sam maštala, okaljao je svojim ružnim ponašanjem. Svjesna sam da to nije učinio namjerno, ali bilo je bolno i razorno. Priznajem, dugo mu je trebalo da bi me prvi puta udario, ali stvari su se promijenile nakon što smo doselili u New York. Pritisak na poslu, manjak novaca i to što nijedno od nas nije osobito znalo s novcem, stvaralo je konstantni raskorak između primanja i rashoda. Nakon prvog sonograma i mog zastajkivanja ispred trgovina dječje opreme, pritisak je porastao. Gotovo da mu je laknulo kad je liječnica rekla da je uočila malformacije na fetusu. Njegovo odlučno odbijanje djeteta u meni postalo

je svaki dan sve gore i agresivnije. Želio se pobrinuti da ga se riješim. Otada nije prošao dan da se nisam pitala bi li Ivan postupio slično. Ona naivna u meni bila je uvjerena da bi se on ponio časno. Vrlo brzo ona realna, podsjetila me na to kako je brzo prešao na drugu, zatim treću i četvrtu, iako ni s jednom nije mislio ozbiljno. Njegova izdaja pekla je gotovo jednako kao i Aaronova.

Tješila sam se da više nije važno s kojim god od njih dvojice bila, jer su jednako loši za mene. Bilo je i nekoliko neprospavanih noći kada sam si predbacivala Aaronovu ljubomoru i ispade bijesa. Pitala sam se jesam li kako mogla to spriječiti. Mislila sam da sam sama tome doprinijela.

„Zvono!“ Krikne Marissa. Valjda od sreće što su nam došli gosti. Bit će to još jedna prilika za nju da se nekamo pokuša uklopiti. Odleti do ulaznih vrata i ostavi pun tanjur hrane. Vidim da nikada nije bila gladna. Drago mi je da nema i tu traumu u sebi. Nitko nikada ne cijeni hranu, kao onaj tko je bio bez nje. Nisam mislila da ću biti jedna od tih ljudi. I danas čujem riječi pokojne mame da se hrana nikada ne baca.

Četvero novih ljudi uđe u kuću. Dvoje muškaraca i dvije žene. Kažu kako će ostati s nama do kraja dana i pokušati nas bolje upoznati. Toliko su neodređeni da ne znam kamo bih ih svrstala. Među uhode ili udvarače. Mladi su i privlačni. Jedan se čini mojih godina, ali nije baš pokazao interes za mene. Prvi dio dana toliko me umorio da ne mogu niti misliti kako postoji još i ostatak ovog dana. Nadala sam se kako ću nakon ručka i tuširanja malo odspavati, ali čini se kako bi me to moglo koštati, pa je najbolje biti prisutna makar i u polusvjesnom stanju.

Odem kratko pod tuš, ali ni tamo nisam sama. Marissa se šminka u mojoj kupaonici, jer je njezina previše blizu Tijinoj i Mayinoj. Uzimaju joj kozmetiku i skrivaju je po kući, pa skriva svoje stvari kod mene. Ponovno se oglasi zvono i to je znak da se moramo spustiti dolje. Nisam stigla osušiti kosu niti nabaciti barem nešto od šminke na sebe. Zastanem pred vlastitim odrazom u zrcalu. Moje lice ne izgleda više tako opušteno i obješeno kao prije. Dobila sam zdravu boju u obrazima. Boravak ovdje mi godi.

Četvero novih ljudi već je ispred kuće i govore nam da imamo organizirani prijevoz do plaže. Čeka nas druženje na plaži uz glazbu i kriješ na kraju večeri. Večeri? Pomislim. Nema šanse da to sve izdržim. Dobijem poruku na svoj mobitel. „Zaboravili ste uzeti vitamine. Molit ćemo vas da sutradan ujutro u čašici i ispod umivaonika ostavite uzorak urina. Netko od osoblja pokupit će ga tijekom sutrašnjeg dana. Hvala.“ Odmahnem glavom. Ili su ovo najbrižniji ljudi koje ću ikada upoznati ili nešto ne štima. Sjetim se vlastita odraza od prije nekoliko trenutaka. Nije me briga. Slušat ću ih, dokle god mi njihove upute i sugestije čine dobro. Iako me instinkt puno puta prevario u životu, moje tijelo i njegove reakcije nisu. Sjetim se koliko sam samo kose izgubila tijekom posljednje godine života s Aaronom. Budili bi me svake noći iz sna snažni i brzi otkucaji srca. Sve u meni vrištalo je da moram van iz te veze. Voljela bih da sam ga poslušala puno ranije.

Nisam uspjela javiti se Idi. Mislim da mobitel koji su mi dali, nije zapravo moj mobitel. Na njemu nema one ogrebotine na lijevom gornjem uglu. Sve to me ne iznenađuje previše, ali krivo mi je što joj ne mogu poslati barem poruku.

Nastojim zapamtiti kako prije spavanja moram popiti vitamine. Pogled mi padne na Frana koji slika sve oko sebe dok prilazimo ostalima. Njegov pomalo hipsterski izgled dosad me sprječavao da porazgovaram s njim, ali ako mislim ostati ovdje barem do finala, morat ću to promijeniti. Ulazimo u kombi kojim će nas odvesti do plaže. Iako mi nije do kupanja, vrijeme je ovdje tako lijepo i priroda poziva na bosonogo druženje s njom. Moram izuti tenisice. Tenisice koje smo dobili čine mi se kao najudobnije na svijetu. Morala sam obuzdati svoju radost zbog njih, kad sam ih nove izvukla iz platnene vrećice. Osjećam se kao ljudsko biće dok ih samo držim u vrećici i znam da čekaju na mene. Baš sam glupa. Tako me lako kupiti. Dovoljan je put na more i nove tenisice da zaboravim na sve što sam jednom davno mislila o ljudima koji sudjeluju u ovakvim zabavnim formatima.

„Sviđa ti se Niihau?“ Pitam Frana dok sjedam red ispred njega. On prevrće nešto po svojoj platnenoj vrećici i pogleda me ispod šešira.

„Ovaj otok je tako poseban. Ljudi ga još nisu stigli uništiti. Sve je tako uspavano i netaknuto.“ Odgovori, a vrhovi brade zapetljaju se oko gumba njegove košulje. Tako je duga i neuredna. Kad bude bio stariji žalit će što je skrivao mlado lice. Muškarci su tako izgubljeni.

„Misliš li da ćeš ovdje pronaći što tražiš?“ Nastavim.

„Mislim da će ovo biti dobro iskustvo za mene.“ Odvрати i čini mi se kako ni on ni ja nismo dovoljno svjesni istinitosti tih riječi.

Na Keamano plaži život kao da je tek počeo. Dva domorodca lagano udaraju po bubnjevima, dok nekoliko njih slaže grane koje će gorjeti na večernjem krijesu. Uživam u potapanju svojih stopala u pijesak i plićak. Premda se nisam imala namjeru kupati, nakon što su gotovo svi ušli u more, nisam se htjela izolirati, pa sam i sama zaplivala. Samo se Samuel otisnuo na improviziranoj dasci za jedrenje. U majici i hlačicama zaletio se među valove. Pogledavala sam cijelo vrijeme u strahu da mu se nešto ne dogodi. Svaki put kad bih vidjela tu kestenjastu glavu kako proviruje iz vode, osjetila sam dašak olakšanja.

„Otplivaj bliže njemu, ako želiš.“ Tiho sam rekla Marissi koja je, kao i ja, pogledavala prema Samuelu, ali iz drugačijih razloga. Primijetila sam da joj se sviđa i bilo bi mi draže da se nešto dogodi između njih dvoje, nego njega i Maye ili Tije.

„Ne, ne treba.“ Nelagodno i pomalo čudno odvrati ona.

„Sviđaš mu se. Sigurna sam u to. Ništa te ne košta. Malo pričaj s njim. Barem da vidiš ima li kemije.“ Dodam oprezno, iako ni sama ne znam zašto forsiram. Valjda se jedan dio mene nada da ako napravim nešto dobro, da ću se osjećati kako moj život ima smisla. Već dugo se nisam tako osjećala. Jedino što me ovdje više ne goni snažna želja za samoubojstvom. Ipak je dovoljno tek nekoliko sitnica i malo sigurnosti, da se kemija u glavi preokrene.

Marissa zapliva prema Samuelu i izmami mi osmijeh na lice. Promatram je kako se približava i vidim da on gleda u našem smjeru. Krene veslati u njezinom smjeru i pomogne joj popeti se na njegovu

dasku. Zadovoljno okrenem glavu prema ostalima i odlučim im se vratiti. Zatekne me Alanov pogled. Promatrao me cijelo vrijeme. Nisam bila spremna na to. Iako je mojih godina, ne želim ništa s njim. Zapravo, ne želim ništa ni s kim ovdje. Barem ne više od prijateljstva. Ne postati jedna od onih koja se godinama kaje zbog svojih postupaka na televiziji. Jednom kad te se mediji uhvate, ne puštaju dok te ne iscijede poput limuna. Životi i psihičko zdravlje ne predstavlja im ništa. To je gladna zvijer koja nikada nije sita. Sjećam se kako su Aarona uzeli na zub kad mu projekt obnove Grace crkve na Washington Square Parku nije išao prema planu. Radovi su se otegnuli, a troškovi povećali, sve dok se na kraju i vjernici nisu okrenuli protiv njega. Osjećao se tako jadno. Njegovu sramotu i frustracije osjetila sam na vlastitoj koži. Krivio je mene kako se nisam dovoljno trudila pridobiti investitore i da sam ga sramotila na ručkovima gdje je prikupljao donacije. Moja šutljivost i ćudljivost bila je najbolja reakcija koju sam mogla ponuditi dok sam pokušavala zatomiti urlike u sebi i htjela pobjeći iz svoje kože. Znala sam svaki puta koje će teme spominjati kad dođemo kući - da osjeća kako ga ne volim i ne podržavam, da se ne znam ponašati u javnosti, kako sam se promijenila u braku. Jedan dio toga bio je na meni, ali on je svakako pomogao da se u to pretvorim.

Grč me prekine u prebiranju po prošlosti i namrštenog lica primim se za list. Ne popušta. Krenem prema plićaku, ali val me privuče k sebi i baci natrag u duboko. Pokušam dozvati nekoga, ali nagutam se vode. Stvarno sam nespretna i ljutim samu sebe. Da sam popila one vitamine, ovo se sada ne bi događalo. Tijelo mi se očito opušta od života na ulici. Osjetim ruke u moru kako me dižu iznad površine. Iskašljavam mlaz ili dva slane vode i ugledam Samuela. Ostatak ekipe priča i dalje ne gledajući u mene, a on je ostavio dasku i valove da bi mi pomogao doći do obale. Dok se vučem za njime i držim ga za ruku, previše znatiželjno pogleda u moj trbuh. Primim se za donji dio trbuha i sjetim. Sigurno je primijetio moj ožiljak. Pokrijem ga rukom dok izlazim na plažu i sjednem na improvizirani ležaj od nekoliko ručnika za plažu, koji je složio za mene.

„Hvala ti. Uhvatilo me grč. Ne moraš ovo sve zbog mene.“ Rukom pokažem na ručnike, a on sjedne kraj mene. Promatramo ostale kako se smiju i plešu u plićaku.

„Gdje je Marissa?“ Okrenem mu se.

„Tamo je negdje. Primila se za dasku i otplutala prema njima.“ Kaže i vidim da ni sam nije siguran je li to stvarno bilo.

„Jako je sramežljiva, ali lijepa i zanimljiva.“ Kažem, iako ne znam previše o njoj.

Samuel me pogleda, kao da mi želi dati do znanja da je prozreo moju namjeru. Skrenem pogled s diskretnim smiješkom.

„Što misliš o Franu i Alanu?“ Pitam samo da skrenemo s ove teme.

„Fran je opušten i malo smo pričali o ovom životu ovdje. Daleko od svega, u skladu s prirodom. On bi se ovdje mogao preseliti.“

„A Alan?“

„On je neobičan. Nije netko s kime bih se družio. Mislim da je rekao da radi kao zaštitar u nekoj tvrtki i da se bavi boksom u slobodno vrijeme.“ Preokrene očima na to.

„Ne sviđa ti se. A što je s Mayom i Tijom?“ Nastavim.

„Ne znam. Nijedna nije moj tip. Tija me podsjeća na bivšu. Previše je opsjednuta sama sobom, izgled, odjeća, slikanje. To mi je tako djetinjasto. Život je puno više od toga.“ Uzdahne i pogleda u daljinu.

„A tko se tebi sviđa?“ Nastavi.

„Nitko. Mislim da neću doživjeti ljubav na Niihau. Možda tek poneko prijateljstvo.“ Nasmiješim mu se. Pogledi nam se zadrže jedno na drugome.

„Htio sam te pitati... Slobodno me prekini ako sam pretjerao. Imaš li dijete?“ Pita napokon. Znala sam da je primijetio moju ranu od carskog reza. Nagnem glavu i pogledam ga i ja. Osjetim kako bih se mogla rasplakati, ali dan je previše lijep za suze. Priberem se i priznam.

„Da. Rodila sam dijete. Ne bih o tome.“ Nakrenem glavu i promatram u daljini oblak koji je zapeo za planinu. Po njoj sada prosipa kišu. Taj prizor je dovoljno lijep da poželim više ne progovoriti niti riječ. Gledamo u taj pedalj ljepote neko vrijeme.

„Oprosti. Nisam te trebao to pitati. Ja nemam majku. Ni oca.“ Odvrati kao da će to ublažiti moju bol.

„Ni ja.“ Dodam i oboje se pogledamo kao da se znamo puno dulje od ovoga. Posegne rukom za mojom. Izmaknem se. Nešto je u njemu previše ranjivo i privlačno. Ne smijem se navezati. Pomazim ga po obrazu umjesto dodira koji je želio.

„Žao mi je zbog tvog gubitka. Zaslužuješ ovdje pronaći djevojku za sebe. Ako želiš, možeš mi reći što im se dogodilo.“

„Avionska nesreća. Dugo nisam letio nakon toga. Tek sam se sad ohrabrio. Nakon što sam ih izgubio, shvatio sam da su me puno voljeli. Trebalo je proći neko vrijeme da shvatim koliko puno. Sve su mi davali. Žalim što im nisam više govorio da ih volim. Bio sam glupo opsjednut traženjem svojih bioloških roditelja. Nisam se znao boriti protiv toga. Kad su otkrili što pokušavam, mislim da ih je to povrijedilo. Nisu mi nikada rekli izravno, ali osjetio sam to. Kao da sam ih ozlijedio fizički, ali nisu to htjeli priznati. Nešto u meni još uvijek traži odgovore.“ Pogne glavu i pogled mu odluta prema pučini. Oko nas je toliko smijeha i plesa, a on je tako melankoličan. Nisam ga takvim doživjela dosad.

„Kako si ti izgubila roditelje?“ Pita nakon dulje tišine.

„Mama je umrla od upale slijepog crijeva, a tata je poginuo u prometnoj osamnaest mjeseci kasnije. Bojala sam se da nije bilo slučajno, ali izvješće vještaka tvrdilo je da nije bila njegova krivica. I dalje ne vjerujem u to. Nakon njezine smrti nije mu se živjelo, a ja nisam bila u istoj zemlji. Da jesam, možda bi stvari bile drugačije.“ Napokon osjetim kako mi je jedna suza pobjegla i klizi mi prema bradi. Zatim

kapne na prsa. Skrenem pogled u desnu stranu. Trebala sam otići prije nego što smo se ovoliko otvorili jedno drugome. Osjećam njegov dodir utjehe kako mi nježno klizi nadlakticom.

„Idem se pridružiti drugima. Možda i ja upoznam nekoga za sebe.“ Namjestim smiješak, iako vidim da mi ne vjeruje ni riječ. Povežem majicu oko struka da sakrijem ožiljak od ponovnog pojavljivanja pred ostalima.

Nisam nikome govorila o svojim roditeljima nakon njihove smrti. Samuel ima nešto u sebi da osjećam kako me razumije i mogu mu sve priznati. To je opasan osjećaj. Lako zavara, a brzo uništi. Baš kao i smrt roditelja. Otišla sam na tatin sprovod bez Aarona. On je bio zauzet projektom na jednom kupovnom centru, a ja sam bila presretna što sam mogla ići sama. To je bio jedan od ljepših posjeta Dubrovniku. Žalosno što su mi roditelji morali umrijeti da se vratim bez Aarona tamo. Došao je i Ivan. Nismo išli zajedno i nisam ni znala da će doći, ali kad sam vidjela njegov obris u redovima nepoznatih lica, u meni se nešto prelomilo. Rekao je da je imao nekih obiteljskih poslova i da mu je bilo usput. Bila sam bijesna na sebe što sam se i tada duboko u sebi nadala da je došao samo zbog mene. Bila je jesen i sva priroda pokraj Jadranskog mora bila je tako romantična i opijajuća. Srđ se nadvio nad nama zaštitnički i obećao sakriti tajne svih naših naglih odluka. Krivila sam i godišnje doba i prirodu. Povezala nas je tih nekoliko dana na puno dulje vrijeme nego što će Ivan ikada saznati. Možda sam mu trebala priznati da je dijete njegovo, ali nisam vidjela smisao u tome. Uvjerila sam se da to ne bi ništa promijenilo, jer me nije želio i prije. Barem ne onako kako me želio Aaron. On je usprkos svojoj nagloj naravi želio mene i život sa mnom. Ivan je bio previše svojeglav za to. Nije zaslužio sina. I danas mislim isto o tome. Znala sam da ću devet mjeseci kasnije postati majka. Što je dulje vrijeme odmicalo, više sam žalila nad svojom odlukom, ali u trenutku kad sam pobjegla iz Aaronova zatvora s djetetom u sebi, shvatila sam da nijedan od njih više nije važan i da sada moram spasiti to dijete. Morala sam mu pružiti priliku za sretniji život, a ne dopustiti Aaronu da me prisili na pobačaj. Duboko u sebi vjerovala sam da je liječnik pogriješio. Amerikanci previše lako otpisuju život. Greške se događaju.

Alan me opet promatra. Približava mi se i nosi čašu vina u ruci. Pruža mi je i preuzimam je iz pristojnosti. Čudim se da ga ne zanimaju mlađe djevojčice. To sam ipak ja, magnet za testostेरonske nasilnike, koja privlači ovog boksača amatera. Očito gdje god pošli, svoje probleme i loše odluke, ponijet ćemo sa sobom. Pa i na ovaj zabranjeni otok.

Nazdravim s Alanom i on me pita hoću li biti njegova partnerica večeras u igri parova, koju su nam najavili. Da nisam toliko dugo vremena provela sa Samuelom, vidjela bih da je i meni stigla ista obavijest na mobitel.

Pristanem. Pristala bih na bilo što s bilo kim, samo da se ne navežem na nekoga tko bi mi se mogao previše svidjeti. Jedan Ivan bio mi je i više nego dovoljan.

6.

Glasna glazba ponovno me trgne iz sna. Ti mali zvučnici tako su snažni. Ne mogu više spavati. Nisam jedina. Ubrzo se čuju koraci i u drugim sobama. Zatim vidim djevojke kako prolaze pokraj moje sobe i spuštaju se u dnevni boravak. I dalje ležim u krevetu i protežem se. Tako je udoban. Nekima nije tako dobar kao meni, ali moja ljestvica za udobno nije tako nedostižna. Nasmijem se novom jutru i pogledu kroz prozor. Priroda, zelenilo i vrhovi planine. Bilo bi savršeno kad bih mogla vidjeti i more, ali toliko savršenstvo moglo bi dokrajčiti moje srce. Ovako je i više nego dovoljno.

Odlazim u kupaonicu i svlačim se. Otkad sam ovdje, usvojila sam i ritual jutarnjeg tuširanja. Nikad mi nije dosta vode. Nadam se da mi neće prigovoriti zbog toga. Silazim u kuhinju i pridružujem se ostalima. Mala šuškanja i sitni razgovori odaju kako još uvijek nismo odmaknuli dalje od početka. I ono sinoćnje druženje nije nas previše zbližilo. Neki su i mamurni. Tija i Maya na smjenu odlaze u kupaonicu. Blijeda koža njihovih mladolikih lica, djeluje tako neobično jutros. Izgledaju poput krpenih lutaka.

Netko je lupkao do kasno u noć. Prisjećam se. Gotovo sam sigurna da sam prije tuširanja ostavila uzorak urina na zahodskoj školjci. Vraćam se žurno gore i provjeravam. Da, čašica je tamo. U povratku naletim na Frana. Raščupane kose i žutih zubiju. Tek sad primjećujem koliko su žuti. Cijelu noć motao je cigarete i palucao jezikom po njima. Oduvijek mi je to bilo odbojno. Kako mu je koordinacija pokreta tijekom večeri slabila, tako su i opale vještine motanja. Komadići duhana ispadali su svuda po plaži, nama, u vatru krijesa. Na trenutke je izgledao umorno kao neuredni osušeni starac.

„Jesi se odmorila?“ Pita i nasmiješi takav žutozub.

„Jesam. Ipak nisam pretjerala sinoć.“ Namignem.

„Ma dobro sam ja. Nije to ništa. Mogu ja i više. Znali smo tako noćima piti bez spavanja.“ Kaže kao da je to nešto čime bi se želio pohvaliti. Nastavio je pričati o druženjima u Knoxvilleu, ali posve sam se isključila. Teško je ostati pribran i slušati priču nekoga, tko je toliko iritantan. Viđala sam beskućnike koji se danima nisu prali ni trijeznili, a izgledali su daleko gledljivije od njega. Svi koristimo šlape koje smo dobili u sobama, osim njega. Hoda bosonog po cijeloj kući. Bolesti i prljavština prenose se i preko stopala, a on svoja briše po podu, tepesima i kućnom namještaju. Svaki puta ga imam potrebu opomenuti, ali jednom je već rekao kako sam ja ovdje mama svima. Nema veze što nisam najstarija. Htio me uvrijediti. Ne zna da me ne može uvrijediti netko koga se pomalo i gadim. Ne mogu oprostiti ljudima nehigijenu, kad im je sve za nju dostupno. Kao što ne mogu oprostiti bacanje hrane, onima koji nikada nisu bili gladni.

Voljela bih da mi manje stvari smeta s godinama, ali zapravo je sasvim suprotno.

„Čime te sada gnjavi? Jesi primijetila kako uvijek drži dosadne priče kad si mu ti blizu? Ako hoćeš reći ću mu da ti se skine.“ Kaže Alan.

„Ne treba, hvala. Tu smo da bismo se upoznali.“ Odvratim pristojno. Bilo bi dobro kad bi mi se skinuli obojica.

„Kako hoćeš. Nemoj se sramiti predamnom.“ Kaže i pogleda me ispod oka. Možda je to bio i njegov zavodnički pogled. Da sam ona luda mlada zaljubljena prije deset i više godina, pobjegla bih k njemu da odmorim mozak i srce od svih onih pametnih, a nedostupnih. Sada sam mudrija, pa ću se samo sprijateljiti s njim. Nadam se da sam pametnija nego prije.

„Hoćeš i ti jednu?“ Pita Marissa i pruži mi čašu narančinog soka. Nacijedila je litru soka za sve. Nitko joj nije rekao hvala, osim možda Samuela i mene. Kekoa sinoć nije ništa govorio o spojevima u zamku, koje su osvojili. Kad sam ga pitala za to, samo je otrknuo nešto i podsmjehnuo se. Ako ga se ovdje ništa ne dotiče, pitam se zašto je tu. Čak ni ja toliko ne pokazujem prijezir. Skrivam ga pomno i svako negodovanje duboko zakopam. Odavno sam se utrenirala za to. Zapravo, bila sam utrenirana. U tome je bilo i nečeg dobrog. Ponekad je stvarno najbolje zadržati vlastito mišljenje za sebe. Onda možeš čuti i nešto drugo od vlastitog glasa. Da sam barem ranije upražnjavala to pravilo.

Otpijem još malo soka. Zatvorim oči i na trenutak zaboravim gdje sam. Tako je ukusan i hladan. Osjetim njegov miris duboko u plućima kako se širi prema želucu. Taj osjećaj mi izmami osmijeh na lice.

„Koja si ti čudakinja.“ Kaže mi polušapatom Samuel.

„Hm?“ Pogledam ga i nadignem obrve.

„Proučavaš sve i dijeliš nadmene poglede, a onda se rastopiš dok piješ sok.“ Nasmije se na moj izraz lica. Slegnem ramenima. Kekoa mi želi nešto reći, ali kao da čeka da se zrak malo raščisti. Nisam znala da smo u toj fazi prijateljstva. Diskretno se izdvojim od svih i krenem prema terasi. Odjednom mi se neprimjetno stvori iza leđa.

„I sunce opet izađe.“ Kaže kao da razgovara sam sa sobom.

„Da.“ Odvratim i nastavim ga gledati u iščekivanju.

„Sinoć je bilo neobično.“ Napokon progovori o čemu je trebao.

„Kako neobično?“ Priđem mu bliže i dalje okrenuta leđima.

„Doveli su nam četvero ljudi s kojima smo trebali večerati i zbližiti se.“ Zastane, kao da još ni sam nije siguran jesam li ja prava osoba za takav razgovor.

„To me ne čudi. Očekivala sam da će u jednom trenutku početi inzistirati na parovima. Samo nadam se da nam neće svima nametati...“ Ne dovršim, jer ni sama ne znam što točno. Zapravo se nadam kako nam ništa neće nametati. Želim se iz ovoga izvući što je moguće bezbolnije.

„Nisam siguran u to. Imali smo mogućnost i korištenja soba u zamku. To je puno veće nego što izgleda.“ Kaže.

„I?“

„Što „I“? Na što točno misliš?“

„Na sve. Kakvi su kandidati, zamak, želje? Kako sugeriraju sparivanje? Kako napreduješ s tim?“ Pitam kao da mi je stvarno stalo do njegova sparivanja. Zadrhtim pokraj njega dok me gleda svojim razoružavajućim pogledom. Lažem. Zanima me je li bio s nekom. Posebno me zanima je li koristio sobe u zamku.

„Večerao sam s jednom plesačicom. Bila je neobična i zanimljiva.“ Kaže kao da je to nešto što se svakome događa.

Nasmiješim se i nastavim gledati u daljinu. Zatim ga pogledam kratko kao da će mi njegovo lice reći sviđa li mu se ona. Pogledi nam se sretnu i skrenem pogled po dobrom starom običaju. Ljuta sam na sebe, ali to je jače od mene. Nisam pročitala ništa na njegovom licu.

„Razgovarali smo cijelu noć. Mislim da sam je vidio negdje. Moguće da je glumica.“ Kaže i nije mi jasno kako zna je li ili nije glumica, ako živi tradicionalnim život na Havajima. Trebao bi gledati televiziju manje od mene.

„Nisam znala da gledaš televiziju.“ Izlanem.

„Gledao sam. Ponekad. Ne živim baš u prašumi s divljim životinjama.“

„A ne?“ Pogledam ga provokatorski sa smiješkom.

„Imaš li ti para? Ili si nekoga uzela u obzir.“ Pita me pomalo nezainteresirano.

„Ne. Mislim da ne.“

„A Alan? Šta je to?“

„Ne znam.“ Odvratim brzo.

„Sviđa mi se što si iskrena.“ Kaže i ponovno se sretnem s njegovim crnim očima. Sjetim se one noći kad me spasio od onog divljeg konja. Izgledale su kao da svijetle u mraku. Možda čak i mijenjaju boju. Ne mogu više razmišljati o tom pogledu u tami, koji još od tada nisam uspjela izbaciti iz glave. Prestat ću misliti o Kekoi. Razmišljam o tome kao o nekakvoj mantri dok gledam u njega i pokušavam to provesti u djelo.

„Zašto si ovdje? Previše si ozbiljna za ovo.“ Pita.

„Zašto me to opet pitaš?“

„Želim znati.“ Priđe mi i na jedan previše kratki trenutak učini mi se kao da će me pomaziti po ramenu. Njegova blizina djeluje na mene poput nekakvog vihora. Vrtloga koji guta sve oko sebe. Ne osjećam više ni ovo mjesto, ne marim za druge ljude. Taj divlji osjećaj izmami mi zadovoljni osmijeh na lice. Oči mu zabljesnu tako snažno, da se čudim kako ih nije zatvorio na tom suncu. Bljesak. Taj bljesak me podsjeti na nešto neugodno. Dogodilo se sinoć. Nečije oči slično su se tako presijavale, ali na mjesečini. Zažmirim i prisjetim se. Nisam bila sama u sobi. Netko je još bio uz mene. Stajao mi je kraj uzglavlja. Je li to bio Kekoa? Mislim da ne. Njegova prisutnost nije tako hladna, metodična i neugodna. Zašto se ne mogu sjetiti?

„Što je bilo? Jesi dobro?“ Prene me iz misli. Gledam u njega otvorenih usta i pitam se trebam li mu priznati da sam se noćas nasmrt bojala nekoga i nečega, čega se sada ne mogu posve sjetiti.

Napokon se ohrabri i makne mi pramen kose s ramena. Ne želim prekinuti taj trenutak i odlučim ništa ne priznati.

„Ovdje sam jer želim nastaviti sa svojim životom. Želim živjeti.“ Protisnem kao da se obraćam sama sebi. Želim živjeti. Iz kuće dolazi grupni smijeh i nekakva neobična nervoza, a mene prožima strah i neizvjesnost. Opet čujem to glasanje ptice. Takav zvuk samo sam čula ovdje. Obećaje mi nešto novo i nadam se da ću biti spremna. Njegova ruka sad je već primila moju bradu i nježno prelazi palcem po njoj. Ako je ovo trenutak prije poljupca, ne bih to mogla prepoznati. Davno mi se već tako nešto nije dogodilo. Aaron me rijetko ljubio. Zadnjih godina bili smo potpuni stranci. Nešto tako malo, ali intimno, odavno smo izbacili iz upotrebe. Kako i poljubiti nekoga kad ne znaš hoće li ti tu istu usnu rascijepiti šakom ili možda izbiti zub? Nije mu bilo važno što sam se kao mlada djevojka jako njegovala i pazila na svoj izgled. Prije njega nikada nisam zapalila cigaretu, da mi zubi ne bi požutjeli. A onda sam odjednom morala paziti da svi ostanu čitavi. Nije me tukao svaki dan. Sve je bilo u savršenom redu tjednima, a onda bi se nešto prelomilo u njemu, u nama, u meni. Nisam znala manevrirati svim tim nametnutim pravilima. Nije ih samo nametao on. To su redovito činili i dalje čine svi oko mene. Samo se ja moram nekako uklopiti, a to je nešto što nikada nisam znala.

„Ne mogu ti obećati da ću te čuvati ovdje. Ali mogu ti priznati da bih to želio i da ću pokušati.“ Prizna kao da mi čita misli. Uplašim se da mi možda nije koja izletjela preko jezika. Bio bi to poraz. Osoba s kojom si u igri zavođenja nikako ne bi trebala znati da te jednom prije netko povremeno mlatnuo. Sve dosada nisam ni znala da mu se sviđam, ali sada mi je jasno da ga zanimam. Ne smijem mu nikada priznati svoju tajnu. Tko bi htio biti nježan prema nečijoj vreći za udaranje?

„Nemoj nikome reći da te udario.“ Sjetim se riječi prijateljice, kojoj sam se jednom povjerila. To je bilo sve što mi je rekla u vezi toga. Kao da je to neka sramota. Nije moja sramota, ali čini se da je ipak moram nositi na svojim leđima i skrivati od drugih poput dvogrbe deve. Stidjeti se svoje krive procjene muškarca. Nije kao da smo ikada dobili priručnik. Kako možemo znati? Vjerojatno možemo, ali ja nisam i neću se više ubijati zbog toga.

„Zašto me želiš čuvati?“ Pitam tako glupavo i naivno da i samu sebe nasmijem.

„Jer si žena i dragocjena si. A i primijetio sam da si malo nespretna. Možda i slabija od drugih žena ovdje. Samo... Mislim da si naviknula da to ne smiješ pokazivati.“ Zatresem glavom. Kao da se planiram probuditi iz nekog sna. Sna za koji još uvijek nisam sigurna je li dobar ili ipak noćna mora.

„Psiholog ili filozof? Znaš, ne možeš biti oboje.“ Izvalim. Pogne glavu i nasmije se. Ovo je prvi puta da je on prvi skrenuo pogled. Ovaj osjećaj uopće nije loš.

„Nijedno, ali ne znam slijediti pravila.“ Kaže. Krene reći još nešto, ali prekine nas Alan, koji se nadvio nad prozor kroz kojeg proviruje i vidno ne odobrava naše došaptavanje.

„Kako ti možemo pomoći?“ Pita Kekoa. Nešto je prijateljsko, ali vrlo obrambeno u načinu na koji je to rekao. Ne bih voljela biti na drugom kraju te rečenice. To bi značilo da nemam šanse.

Alan ne odgovori ništa. Samo se smrkne i zatvori prozor, zbog čega odahnem. Previše očito. Toliko da je i Kekoa primijetio da me upravo spasio.

„Neće taj odustati tek tako. Budi sigurna. Moraš biti direktnija ako ga ne želiš.“ Rekao je odmah, nakon mog uzdaha.

„Trebala bih se vratiti.“ Kažem, iako ne mislim ništa slično tome. Zanima me samo što se dogodilo s plesačicom u Zamku. I tako nemam šanse pokraj nje. Možda je tako i bolje. Neću se razočarati ako izgubim.

Vratim se kuhinju i nastavim ispijati kavu. Voljela bih da se ovaj razgovor stvarno dogodio, ali čini se kao da je bio tek u mojoj glavi. Posljednjih nekoliko dana ne mogu vjerovati svome sjećanju. Na trenutke sam previše subjektivna, zatim mi se neke stvari čine nestvarno daleke, a već u idućoj situaciji, mislim da sam nešto krivo shvatila.

Moguće je da smo Kekoa i ja ovaj razgovor odradili samo u mojim mislima. Okrenem glavu prema terasi, ali više ga nema tamo. Pitam se gdje li je nestao i je li uopće bio tamo. Dobro mi je došlo što sam zaboravila uzeti one vitamine. Mislim da mi ne odgovaraju. Stvaraju mi nekakvu čudnu zbrku u glavi. Poput magle i omamljenosti, u kojoj mi se miješaju sva osjetila i zamjenjuju svoje uloge. Pisala sam o tome u svome dnevniku. Mislim da bih to mogla spomenuti i u ispovjedaonici. Ako znaju da mi od njihovih tableta nije dobro, možda mi daju neke druge vitamine ili ove neću više morati uzimati.

Dok me nije bilo opet su se formirale grupice ljudi. Čini se kao da su svi planovi već dogovoreni. Tražim Samuela. Obećao je biti moje oči i uši u kući kad me nema. I ja sam obećala isto njemu. Oboma nam je stalo što dulje ostati u kući. Nisam pripremila nikakvu strategiju. Baš kao ni za život. Samo da ne prođem kao i u životu. Lutam po sobama i hodnicima. Tek sad primjećujem koliko je prostrana ova kuća. Izvana se ne čini tako velika, ali kad je kreneš obilaziti, lako je izgubiti se. Nema ga.

„Jesi vidjela Samuela?“ Pitam Marissu, ali ona spusti pogled, kao da mi ne želi reći. Oštri pramen njezine smeđe kose padne joj preko nosa i ona digne glavu i slegne ramenima.

Možda je u priči s nekom. Voljela bih da me poslušao i odabrao Marissu. Ne mogu mu je silom nametnuti. I ona bi se mogla malo potruditi. Nitko neće odraditi sve umjesto nje. I muškarci žele osjetiti da ih netko hoće kraj sebe. Nije da sam neki stručnjak za njih, ali tješim se kako normalan muškarac nije toliko drugačiji od žene. Svi imamo slične potrebe, snove i želje.

„Otišao je u Zamak.“ Kaže Marissa i uplaši me. Nisam primijetila da mi je iza leđa. Zamalo sam ušla u Mayinu sobu. Dobro da nisam. Ne želim da me bilo tko vidi da me zanima išta o njoj. Vidjela sam je nekoliko puta jučer da izlazi iz wc-a i čini mi se da je povraćala. Možda ni njoj ne odgovaraju ovi vitamini. Kimnem glavom.

„Dobio je ključ i morao je napustiti kuću.“ Nastavi.

„Lijepo. Kekoa je rekao da mu je bilo lijepo u Zamku.“ Kažem i sjetim se da ga je ona tužakala produkciji. Ugrizem se za jezik. Marissa me pogleda sumnjičavo. Kao da sam joj upravo dobacila kost.

„A ti? Tko ti se sviđa?“ Krenem dalje samo da zatrpam ovu jamu, ali njezina vidljiva nelagoda ponovno dođe u prvi plan.

„Sviđa mi je Samuel. I Fran. Ali mislim da ništa od toga. Ne znam o čemu pričati s njima.“ Pogne glavu kao neka nesigurna djevojčica. Teško bi čovjek rekao da joj je zamalo trideset godina. Iznenadila sam se kad mi je priznala sinoć.

„Iako nisam baš najbolji primjer za to, ali mislim da samo moraš pokazati malo više samopouzdanja. Ne moraš ga čak ni imati. Samo pokazati. Kasnije će valjda sve krenuti samo od sebe.“ Odvratim.

„Ma ne znam. Ne ide to baš tako.“

„Ide. Gotovo sam sigurna da ide baš tako.“ Nasmiješim se i pomazim je po ramenu.

„Muškarci me baš ne primjećuju.“ Nastavi.

„Prelijepa si. Nema razloga za to. Sigurna sam da te primjećuju. Možda ne oni koje bi htjela, ali primjećuju te.“ Inzistiram. Ona protrlja oči kao da je moje riječi živciraju. Stanem. Ne bih trebala dalje. I sama ne volim kad me gnjave i uvjeravaju u nešto što mi smeta. Povučem se i okrenem joj leđa. Nastavim prema svojoj sobi.

„Oprosti. Nisam baš najbolje spavala.“ Kaže i vratim se natrag do nje.

„Ni ja. Stalno sam se budila. Bila sam nemirna.“ Kažem i vidim da je i nju nešto mučilo sinoć.

„Jesi li i ti to čula?“ Pita me.

„Što?“ Kako više ne znam što je stvarnost, a što tek u mojoj glavi, prepustim njoj da definira to nešto.

„Koraci. Kao nekakvo stupanje, šuškanje, tapkanje. Ne znam što. Prvo sam mislila da netko od nas šeta po kući, ali onda sam vidjela da nigdje ne gori svjetlo. I ti si čula.“ Ovo zadnje ne kaže upitnim

tonom. Jasno joj je da sam i ja čula slično. Do sada sam se uvjeravala kako mi se tek učinilo. Broj mojih paranoja je nepregledan. Tko će se suočiti i razriješiti svaku prije spavanja? Trajalo bi sve do svitanja. Zato ih puštam na miru.

„Možda i je bio netko od nas, samo je zaboravio upaliti svjetlo.“ Dodam. Ne želim misliti drugačije. Pomisao na to da nam kutijice s vitaminima i hladnjak netko od asistenata puni usred noći, čini mi se previše bizarno. To mogu bez problema tijekom dana. Nismo bili cijeli dan zatvoreni u kući. Veliki dio dana proveli smo na plaži i u vrtu.

„Vidjela sam obris nekoga u odijelu. Nisam bila toliko umorna.“

„Odijelu. Kakvom?“

„Onom zaštitnom. Kao u onim filmovima o nuklearnoj katastrofi. A možda i ona kakva nose vatrogasci. Nisam sigurna. Nije se tako dobro vidjelo.“ Kad je to rekla, moj pogled zastraši je još više.

„Možda smo ipak samo ružno sanjale. Puno smo jeli i popilo se. Vježbali smo. Bili smo umorni. Osim toga kamere rade cijelu noć. Vrata zaključavamo. Mi smo najčuvanija skupina ljudi trenutno.“ Izgovorim u pokušaju da smirim sebe, ali ne uspijem.

„Možda.“ Nasmiješi se i trzne. Dobila sam poruku.

„Iznenađenje u sobi.“ To je sve što piše. I tako sam onamo krenula. Mahnem Marissi i krenem. U hodniku svira glazba. Valjda još nećemo na spavanje. Čini mi se da ta odluka i tako nije na nama. Baš kao ni ustajanje. Ne smeta mi. Život mi je uredniji nego što je ikada bio. Već na ulazu spazim omotnicu s mojim imenom. Opet to prezime. Rekla sam im da koristim Raguž. Otvorim omotnicu i iz nje izvadim ključ na lančiću. Pažljivo ga okrećem među prstima. Istražujem dodirom pod jagodicama. Izgleda tako viktorijanski.

„Pozvani ste u Zamak. Imate trideset minuta da napustite kuću.“ Piše na kartici. Dogodilo mi se isto što i Samuelu. I Kekoi. Možda i mene čeka neki zgodni plesač ili glumac. Koga ja to zavaravam. Nadam se da me pozvao Kekoa, ali on je čini se već sparen ili obećan. Tražim majicu u ladici u koju ću se presvući. Otvorim ormar pokraj stolića i ugledam nešto na vješalici, u bijeloj zaštitnoj košuljici s patentom. Povlačim patentni zatvarač i predamnom se ukaže jedan od najljepših prizora ovih dana. Ako izuzmemo onu predivnu prirodu, plažu i ocean. Plava maksi haljina na v-izrez. Duboki v-izrez. Ovo će ići skoro do pupka. Cijela je u plavim šljokicama i pitam se kako li ću ući u nju. Nikad još nisam oblačila nešto tako svečano i komplicirano. Sjetim se haljine koju mi je Aaron kupio jednom prilikom kad smo išli na domjenak arhitekata u Hobokenu. Ne želim pokvariti ovaj trenutak tim sjećanjem. Bio je to otužni domjenak. Još tužnije bilo je ono što se dogodilo poslije njega.

Svlačim sve sa sebe živahno i odlučno. Uvlačim jedno po jedno stopalo, zatim je povučem prema bokovima. Nekako prođe preko njih i obujmi moje tijelo u savršenom zagrljaju. Ponosno se isprsim i nesvjesno počnem šepuriti po sobi. Osjećam se tako moćno. Od mojih bosih stopala, pa sve do tjemena. Osim kose. Nisam se bojala predugo, a sijede su me stigle. Prkosno proviruju ispod smeđih

pramenova. Mora biti Kekoa. Pričali smo o Zamku i dotaknuo me tako nježno i zaštitnički dok smo stajali vani i razgovarali. Sigurno je znao što mi je pripremio. Morao je znati. Zato je i govorio da će me štititi. Bio je samo na jednom spoju s nekom drugom. To ne mora ništa značiti. Zadovoljno si promotrim grudi u zrcalu. Nisam ni znala da imam takav dekolte. Nešto je u ovoj hrani ovdje. Osjećam se kako bujam i sjajim. Čak mi je i kosa živnula. Bila je tako slamnata prije tek nekoliko dana. Trebala sam samo nešto konkretno pojesti da ponovno ličim na sebe.

Mogu osjetiti njegov miris na kartici i omotnici. Nasmiješim se tako široko, da samu sebe posramim odrazom u zrcalu. Taj svjež i drvenkasti miris. Tako muževan i hrabar. Da, znao je. Prsnem nekoliko puta parfemom po sebi. Malo u kosu, zatim na potiljak. Onda lagano treći špric utapkam u zapešće. Zavrtim se nekoliko puta, dok se sve oko mene ne počne vrtjeti. Kako je lijepo biti slobodan i sretan. Pognem glavu već idućeg trenutka. Ida nije bila te sreće. I dalje je na ulici. Tko zna gdje. Pomolim se u sebi da me poslušala i otišla u prihvatilište, ali svjesna sam da tamo ne voli biti. Svaki puta kad bi ostale u prenoćištu, isto bi morale spavati s jednim okom otvorenim. Tamo se svašta događa. Jednom su mi pokušali ukrasti dokumente. Bila sam tako naivna da mi nije bilo jasno zašto bi to itko htio napraviti. Onda mi je Ida objasnila. Rekla je kako se među beskućnicima nalaze i oni koji glume da su beskućnici. Najčešće su to ljudi koji bježe pred zakonom ili predatori raznih vrsta. Bilo oni na žensko roblje ili djecu. Dokumente mogu iskoristiti kako bi ukrali identitet. U prvi tren sam pomislila kako mi moj identitet uopće ne bi nedostajao, ali brzo sam požalila. Ida mi je ispričala kako su njezinoj pokojnoj prijateljici ukrali osobnu i identitet. Godinama je živjela na ulici i nije mogla dokazati svoj identitet. Umrla je, a da u tome nije uspjela. Izgubila je sva prava.

Ne smijem sada misliti o tome. Obuvam cipele koje su stajale u kutiji ispod haljine. Bež salonke. Djeluju mi pomalo staromodno. Nisu nešto što bih sama kupila. Ne samo što su pogodili veličinu haljine, nego mi i cipele odgovaraju. Napravim nekoliko koraka u njima i izgubim ravnotežu. Zamalo padnem. Koraknem još jednom i zateturam. Sramota. Predugo već nisam hodala u cipelama na petu.

Zastanem na trijemu kuće i premišljam se. Ove cipele su predragocjene da bi ih uništila zabadanjem u travnjak i zemlju ispred. Do zamka je dalek put. Zapravo nije toliko daleko, koliko je neravno. A moji nestabilni zglobovi mogli bi popustiti i izdati me. Nešto nježno i naivno u meni se budi dok koračam bosih nogu preko te travnate površine prema zamku. Ostavili su mi putokaze. Osjećam da će mi ovaj šou donijeti nešto dobro. Možda su nas iz produkcije vidjeli kako razgovaramo, pa su odlučili malo ubrzati stvari. Ne znam što zapravo očekujem od toga, čak i da se nešto pokrene. Kako ću mu objasniti da sam na rubu preživljavanja i hoće li me uopće htjeti kad shvati kako sam živjela do sada. O takvim manama u tom scenariju razmišljat ću kad do toga dođe. Sada naprosto nema smisla. Udišem topli ljetni zrak i pluća mi se otvaraju spremna obgrliti kisik ove divljine u sebi.

Osjećam se tako divlje i moćno. Pogled na pučinu nevjerojatan je. Niihau. Zašto ga zovu zabranjenim otokom? Možda je ipak zbog toga što žele očuvati prirodu na njemu. Nadam se da ćemo barem jedan dan provesti u izletu i obilasku otoka.

Dolazim do uskog puteljka koji vodi do visoke metalne crne ograde. Vitičasto lišće i cvjetići na njoj izgledaju tako mistično i zaštitnički. Taman kad se zapitam gdje moram pozvoniti da bih ušla, ona

krenu kliziti predamnom i otvarati se. Osjećam se kao u nekom filmu iz viktorijanskog doba. Zamak je tako neobičan. Uska visoka kula s nekoliko manjih kula koje je okružuju. Nije li to onda kula, a ne zamak? Pitam se dok prilazim i dalje. Tako je neobično vidjeti tako nešto na ovom havajskom otočju. Kao sudar dvaju svjetova. Najbolje od oba svijeta. Osim staze koju pratim prema Zamku, prate me otisci konjskih kopita i zvuk valova iz daljine. Razbijaju se o stijene i gurkaju ptice visoko među oblake. Iako je scena oko mene pomalo apokaliptična, zbog mjesečine koja obasjava moje lice, ne bojim se. Ovo je romantična večer. Iako nisam previše gladna, raduje me što ću večerati s muškarcem koji mi se sviđa. Želim se sprijateljiti s njim i upoznati ga bolje. Obećala sam si da više neću ulijetati ni u kakav košmar osjećaja, dok bolje ne upoznam osobu. Do udaje mi više ionako nije stalo, a veza je nešto s čime ne treba žuriti.

Vjetar u mojoj kosi povlači me prema naprijed. Baca mi pramenove prema licu i mrsi je. Do ulaznih vrata već sam toliko čupava da se bojim pogledati u ogledalce. Uzbudjenost i nervoza drže me sabranu i rastresenu u isti tren. Uplašim se da sam se možda previše uživila u ovo. Ovaj šou je prije svega igra, koju treba igrati, a ne shvaćati previše ozbiljno. Okrugli mjesec ispraća me posljednji put dok se vrata otvaraju. Kamera ispred njih pocrveni, nakon što sam podignula glavu. Pitam se tko me promatra s druge strane. Koraknem unutra i nađem se u predvorju ispred zavojitog stubišta. Kružno je i vodi u dva smjera. Tražim, ali ne vidim nikakav putokaz kojim smjerom trebam krenuti, pa krenem lijevom stranom. Dok se uspinjem, razmišljam kako sam možda ipak trebala krenuti desnom stranom.

Kad dođem do vrha, nađem se u mračnom hodniku. Vratim se korak natrag prema svjetlu svijeća, koje me obasjavalo na stubištu i obujem cipele. Želim da me Kekoa vidi ovako dotjeranu, ženstvenu. Pitam se kako će reagirati na taj prizor. Hoće li mu one rupice u obrazima pritisnuti lice još više ili će samo njegove nasmijane tamne oči preuzeti? Zanima me što su njemu dali od odjeće. Pomisao na njega u odjelu nikako mi ne djeluje mogućom. Prije bih ga mogla zamisliti u onoj bijeloj raskopčanoj lanenoj košulji kako vijori na vjetru. Ta poluduga kosa, o kojoj nisam previše razmišljala, sad mi se čini kao totalno modno osviješteni odabir. Nasmijem se tim svojim glupavim i bezbrižnim mislima. Još do prije nekoliko dana, razmišljala sam koja ulica ima javni wc, da se u njegovom umivaoniku operem. Priznajem nisam se uvijek uspjela oprati u umivaoniku. Jednom prilikom oprala sam stopala u vodi koja je stajala u wc školjki. Voda je bila čista, a i školjka. Samo, to nije bio jedan od onih trenutaka kojeg bih se željela sjećati. Dok ovaj trenutak, to svakako jest. Doživjela sam mnoge stvari, ali ova večer jedna je od ljepših.

Sigurna sam da neću previše morati paziti na svoje ponašanje i riječi. Nitko me neće gnjaviti ako budem neprilagođena i neprihvaćena, a kasnije kažnjavati šutnjom, jer me želio poštediti pljuski barem tu večer.

Nastavim mračnim hodnikom prema prostoriji s lusterima i svijećama. Izgleda tako svečano i nimalo realno u usporedbi s ovim otokom. Ovo je prostorija gdje bih očekivala bal pod maskama, a ne večeru s domorodcem. Kekoa zapravo ne liči previše na domorodca. Svoj stil je pozapadnio. Na Havajima ipak nije sve tako kao na ovom otoku. Pitam se kakav je zapravo, iznutra. Možda saznam večeras.

Na dugačkom stolu, postavljen je pribor za dvoje. Sjedam ispred kartice sa svojim imenom i čujem korake. Muške ruke otvore vrata.

„Malo kasnim. Nisam mogao zavezati kravatu.“ Kaže Alan, dok samodopadno stoji ispred mene. Nije Kekoa. Bila sam sigurna da je on.

„Odkud ti ovdje?“ Pitam kao da se radi o nekakvoj greški. Još uvijek se nadam da ovo nije istina.

„Pozvao sam te ovdje. Dao sam ti ključ. Nisi ga morala prihvatiti.“ Krene odmah u obranu. Još uvijek se nadnosi nad postavljeni tanjur s njegove strane stola i ne sjeda za stol. Naravno da nije znao zavezati kravatu. Taj zaštitar nije vidio odijela i kravate, osim na drugima.

„Nisam znala da je od tebe.“ Kažem razočarano. Ne želim biti ovdje.

„Jako si zgodna. Baš seksi u toj haljini.“ Odvrati i njegove riječi zvuče tako prljavo. Sjedne za stol i još uvijek ne znam kako reagirati. Pitam se zna li Kekoa da sam ovdje s Alanom i zna li da nisam svojevrijedno s njim? Vjerojatno ga nije briga.

„Pitao sam te hoćeš li mi biti par. Šta ti sad ne valja?“ Nastavi on dok u prostoriju ulazi konobar u fraku. Moj napad panike se pojačava i zidovi oko mene pritišću me. Odjednom ne mogu disati u ovoj predivnoj haljini, a sigurna sam da i kad bih je skinula, bilo bi mi tijesno i u vlastitoj koži. Prilazi mi s punim pladnjem kao brod koji će se nasukati na mene. Osjećam se kao u noćnoj mori. Kao na večeri s kanibalom, gdje sam ja glavno jelo. Bilo bi lakše da su me bacili plemenu domorodaca, lakše bih to podnijela.

„Par za igru, ali ne i za ljubavno sparivanje. To sam ti rekla da ne želim uopće. Ni sa kim. Eventualno prijateljstvo.“ Kažem i vidim kako me sluša, ali ne čuje što mu govorim. Progutam slinu i ona mi dere grlo. Suho je i hvata me vrtoglavica.

„Pa dobro. Bit ćemo prijatelji. Koji ponekad idu na spojeve i druže se.“ Nasmiješi se i zada mi bol u želucu. Još jednim gutljajem vode pokušam smiriti sve u sebi, ali mislim kako će mi se svi gutljaji obiti o glavu.

Dok nam konobar toči vino i donosi predjelo od dagnji, koje ne volim, otvaram poruku koju smo dobili u zlatno izvezenoj omotnici.

„Vi ste novi par u emisiji „Jedna ljubav“. Družite se i upoznajte, kako bi vaš odnos bio što čvršći. Temeljem procjene našeg tima psihologa, odluka o sparivanju, koju ste donijeli, bila je dobra. Očekujemo da ćete se potruditi i raditi na vašem odnosu svakoga dana.“ Bacim karticu na stol i na nju odložim tanjur s dagnjama.

„Nešto vam nije po volji?“ Pita me konobar.

„Puno toga. Za početak ovo.“ Pogledam diskretno u Alana, koji se bori s dagnjama. Čini se da ni njemu ne odgovaraju.

„A ni ovo. Ne jedem sirovu hranu.“ Odvratim. Ovo je prva večer da mi se ništa ne sviđa u kući. Zapravo u kući mi se sve sviđa. Problem je nastao večeras, kad sam stupila izvan nje.

„Ovo je prijedlog pitanja i teme za razgovor.“ Donese nam konobar uz novi slijed jela. Ovoga puta juha od rajčice mi je po volji, ali pitanja i partner na večeri nisu. Ne znam kako ću se iz ovoga izvući. Sjetim se kako sam na putu ovamo razmišljala da je ovo tek igra i da se tako trebam i postaviti. Nije samo igra. Moj život i sigurnost je u pitanju. Dobro, možda ne sigurnost, ali slobodna volja svakako. Ne mogu me samo tako spariti s nekim protiv moje volje, kad su tvrdili da upravo to nikako neće napraviti. Rekli su nam svima kako je sloboda izbora na svakome od nas i da se to odnosi na naše partnere i partnerice. Želim razgovarati s nekim. Pozovem konobara.

„Mogu li se čuti s Yeom?“ Kažem gotovo šapatom. Posve očajna.

„Žao mi je. Zamak je rezerviran samo za parove. Ye sada nije dostupan. Pokušajte se opustiti i uživati. Dat ću vam nekoliko trenutaka.“ Kaže i odvuče svoje sivkasto mršavo tijelo kroz vrata. Podsjeća me na onog recepcionara u hotelu, od prije neku večer. Suhonjav, nezainteresiran i savršeno jezivo izgubljen.

„Alane, prije nego počnemo s ovim pitanjima... Molim te, nemoj mi zamjeriti, ali stvarno nisam mislila imati ništa s bilo kime ovdje. Ne želim te uvrijediti, ali mogu ti ponuditi samo prijateljstvo.“ Izgovorim, ali on me pogleda pomalo razočarano i ljutito.

Primi se za glavu i odmahne.

„Ma ne ljutim se. Krivo mi je što sam bacio jedinu šansu za Zamak na tebe. Mogla je ići ona mala plava. Tija.“ Kaže i osjetim olakšanje.

„Sutra ću razgovarati s Yeom. Mogla bih mu reći da ti da drugu priliku... Možda čak s njom.“ Odvratim puna nade, ali zapravo ni sama ne znam je li to moguće.

„Ma pusti. Dobro je. Ja ću već dobiti nju. Ajde, pitaj me.“ Kaže. Misli da je žena nešto što se može dobiti. Možda sam ga krivo razumjela. Ponovno provrtim njegovu rečenicu u glavi. Sigurna sam kako sam čula upravo to. Nemirno premjestim stopala u mojim staromodnim salonkama, koje nisam željela izgrebati i uništiti, prije nego me Kekoa vidi u njima. Smijem se u sebi toj budali od maloprije koja se stvarno nadala tome. Još jednom me život naučio pameti. Ovaj put onaj u realitiju.

Krenemo s pitanjima, koja su krajnje bizarna. Što nas čini sretnima, kako provodimo slobodno vrijeme kod kuće, koje su nam strasti u životu, glazba serije. Iako se radi o dosta jednostavnim pitanjima, Alan na većinu njih ima isti ili nikakav odgovor. Čini mi se posve nezainteresiran za život. Barem onakav kakvom sam težila i na trenutke živjela. Zaštitar iz Montauka vodi dosta jednostavnu svakodnevicu. Priča mi o bivšoj koja je prava „kučka“, ali ne želi reći zašto. Da nisam prihvatila ono piće od njega i da sam ostala kraj Samuela, sada ne bih bila ovdje. Trebala sam misliti unaprijed. Sad je gotovo.

Bojim se odgovarati iskreno na njegova pitanja, pa pričam nekakve generalne ženske istine. Nije ni čudo da većina muškaraca nema pojma o ženama. Toliko pazimo što ćemo podijeliti s njima iz milijun razloga, da ne bi probudile nešto ružno u njima i stradale, pa većinu vremena lažemo. Tu su u pravu. Uostalom, kako nekome reći da nam se nimalo ne sviđa i da smo s njime pričali tek u nuždi kako se ne bi navezale na onoga koji nam se sviđa, jer ne želimo biti povrijeđene. Ponekad i samu sebe naživciram. Možda i jesam zaslužila sve one batine.

Dovršimo svinjeće kotlete u umaku od brusnice od kojeg mi se također okreće želudac. S obzirom da mi je produkcija odabrala muškarca i hranu, mogu reći da su potpuno nesposobni. Čak i uz sve one laži koje sam navela u obrascima, ovo su mogli predvidjeti. Osim ako nisu saznali da nisam bila posve iskrena i ovo je način na koji mi vraćaju milo za drago.

Ne smijem više o tome misliti. Izludjet ću. Izmaglica u mojoj glavi ponovno je preuzela vodstvo i potreban mi je svjež zrak i čistina s pogledom na more kako bih razbistrila um. Bit će bolje samo kad se ovaj susret završi.

„Koliko još moramo biti ovdje?“ Šapnem konobaru dok mi toči čašu pjenušca i donosi tortu od kruške na tanjuru.

„Još malo.“ Odvratim dok odgurujem i čašu s pjenušcem i komad torte. Stvarno nemam snage jesti, a nikako ne želim više piti. U posljednjem očajničkom trenutku uzimam mobitel i tražim brojeve u imeniku. Imenik je prazan. Da, baš kako sam i sumnjala, to nisu naši mobiteli, nego klonovi. OK. Nije kraj svijeta. Bilo bi stvarno naivno kad bi nam dopustili i mobitele. Iako, ovdje i tako nema signala, pa ne bi bili u prednosti. Možda eventualno psihološkoj. Uz nadu kako ćemo u jednom trenutku napokon naići i na tračak signala i potom obaviti spasonosni poziv nekome.

Ispričam se i pitam konobara za toalet. Kažem kako mi večera nije najbolje sjela. Odvede me dugim hodnikom u suprotnom smjeru i prođemo kroz dvojna vrata. Za oba je potreban ključ, koji su povjerili njemu. Pokušavam zapamtiti smjer kojim idemo i još važnije, pogledavam hoće li se negdje ukazati vrata koja vode prema izlazu.

Uđem u mali klaustrofobični toalet i čujem kako se za mnom okreće ključ u bravi s druge strane. Pobrinut će se da večeras nikamo ne odem. Uđem u još manju prostoriju s nužnikom i ugledam mali prozor. Ništa od njega. Toliko smo visoko da bi me izlaz kroz njega ubio, a i toliko je malen da ni gornjim dijelom trupa ne bih mogla proći kroz njega. Prepipavam kamene cigle od zidova ne bih li pronašla nekakav prolaz nade ili barem neku rupu u koju ću se sakriti dok se ne isplačem i smirim. Ništa od toga.

Uvjeravam se kako je to samo večera, a ne smrtna presuda. Sutra je vijeće i svakako ću im ovo spomenuti. Duboko udahnem i izdahnem nekoliko puta u nadi da ću se smiriti. Djelomično uspijem u tome. Umijem se i lagano utapkam papirnatim ručnikom u lice kapljice vode. Pokucam na vrata i ponovno čujem ključ.

„Zašto ste me zaključali?“ Pitam čisto da vidim što će mi odgovoriti.

„Za vaše dobro. Znali su izaći i lutati. Onda ih ne bismo mogli naći. Ostali bi izgubljeni danima. Vjerujte, ovdje se nije ugodno izgubiti.“ Kaže. Ne vjerujem mu ni riječ. Ovo je visoka kula ograđena metalnom električnom ogradom. Nemamo se baš gdje izgubiti.

Vraćam se natrag i sjedam na svoje mjesto. Alan je završio sa svim tanjurima. Pita može li pojesti i moj komad torte. Kimnem potvrdno i dam mu tanjur. Pogleda me zahvalno poput psa. Obećajem samoj sebi kako ću dati sve od sebe da se sprijateljim s njim.

„Bolje sam.“ Kažem, iako me ništa nije pitao. On kimne glavom i utrpa veliki zalogaj torte u usta. Pričamo u tome kamo je volio izlaziti prije nego što je počeo raditi kao zaštitar, najviše u noćnim klubovima. Ponovno ga pitam za bivše, ali namrgodi se i ponovno odbije pričati o toj „kučki“ koja „zna jako dobro zašto je kučka“.

On je jedan od onih koje stalno treba smirivati. Njemu su i dnevne obaveze poput pranja zubi i suđa, mijenjanje programa na daljinskom upravljaču i stavljanje prljavog rublja u košaru za smeće potencijalni okidači. Po njegovim suludim pogledima kad se spomene nešto što mu ne godi, to je savršeno jasno. Čitav život potrebno je balansirati oko toga, da ga se ne dovede u doticaj s nečim što bi ga moglo naljutiti. To je cjelodnevni posao. I cjelonoćni.

Način na koji manevrira oko svoga tanjura obramben je i podsjeća me na boksača u ringu. Možda ću i sama morati početi manevrirati ovdje. Ne smijem mu dati da me zamrzi do kraja. Ispitujem ga i dalje što voli i što će učiniti ako uđe u finale ili čak pobijedi. Nema ideja. Njegovom napuhanom egu to će biti dovoljno. Novac će vjerojatno potrošiti na gluposti. Prekorim se kako sam si sama kriva za ovo. Osim toga, ni sama nisam puno bolja od njega. I kod mene je borba za goli život kao i kod njega. Priznaje mi da su se roditelji odselili od njega. Do prije nešto više od godinu dana, živio je u kući s njima. Oni su otišli u stan i ostavili ga samoga u gotovo dvjesto kvadrata. Ne znam hvali li mi se veličinom svoje kuće ili mi nastoji utjerati strah u kosti. Što li je potrebno učiniti da vlastiti roditelji pobjegnu glavom bez obzira od tebe? Valjda nikada neću saznati. Srećom pa ne voli pretjerivati u alkoholu. Pokaže konobaru da mu je dosta i da želi još malo mesa i vode. Tko zna kakav li je kad popije da i samome sebi smeta. Teško uzdahnem i shvatim da je vjerojatno vrlo malo bilo dovoljno da završim s posve drugačijim partnerom. Odjednom živim samo za sutra kada ću moći razgovarati s Yeom. Moram ovo ispraviti dok se nije ustalilo.

7.

„Kako je bilo?“ Pita me Tija dok sjedim na trijemu ispred kuće. Na sebi i dalje imam plavu haljinu. Jednom kad sam se napokon maknula iz zamka, shvatila sam da moje tjeskobno disanje ipak ne dugujem njoj, nego svojoj nepromišljenoj procjeni. Tija mi se prišuljala iza leđa, kao da je i sama željela pobjeći od ostalih ukućana. Nismo puno razgovarale jedna s drugom, ali njezina karijera influencerice je i tako nešto što ne razumijem, pa ne znam što bih je pitala.

„Ne baš dobro. Mislim da se ne slažemo. Nisam ga birala. Tako su nas sparili.“ Kažem nezadovoljno. U rukama i dalje grčevito držim i stišćem šlep svoje haljine. Plavi plastični listići zabijaju se u moje dlanove i režu ih. Takva kratkotrajna bol mi godi. Drži me pribranu dok razmišljam o svemu.

„Mislim da su nam oni već odabrali partnere. Ne znam kako ću prihvatiti osobu koju su odredili meni.“ Prizna i sjedne pokraj mene na stube.

„A tko ti se sviđa?“ Pitam je i trzne se na to. Nije očekivala. Taj sumnjičavi pogled već sam naučila ne shvaćati osobno. Svi ga ovdje imaju, što nije neuobičajeno. Kraj je prvoga tjedna, a još uvijek se nismo bolje upoznali. Nisu se čak stvorile ni grupice, a to je neizbježno.

„Mislila sam da znaš. Voljela bih biti s Kekoom.“ Kaže ona. „Mayi se sviđa Samuel.“ Izlane odmah.

Nasmiješim se.

„Kekoa je svima zapeo za oko.“ Kažem poluobrambeno, ali previše nadobudno. Sigurno će me pročitati. Osim toga, nije joj moglo promaći koliko volim s njim razgovarati.

„Da. Ali mene je poljubio.“ Odvрати brzo i zastane mi dah. Ne kažem ništa, iako to možda nije najbolja reakcija. Ako je to istina, onda je on izgubljena bitka. Širi se na sve strane. Zato je i pokazao naklonost prema meni. Baš kao i prema svima. Preokrenem očima i ustanem se.

„Kamo ćeš? Pa mrak je.“ Kaže Tija zgroženo kad se uputim prema litici. Mahnem joj i nastavim hodati po mekoj travi. Gledam u mjesječinu. Hrani me snagom i nadom. Sjetim se. Ispovjedaonica. Otrčim natrag prema kući i uletim u ispovjedaonicu. Upalim kameru i počnem snimati svoju izjavu. Nadam se da će doći do osobe koja može promijeniti moga para. Kad bih samo znala što je potrebno napraviti za to. Sumnjam da će to htjeti učiniti samo zato što mi on više odgovara. Kažem kako mislim da je nasilan i nagle naravi, a to me plaši. Spomenem kako mi se ne sviđa jer ružno govori o ženama, posebno o svojoj bivšoj. Začuje se kucanje na vratima. Ne obazirem se. Samo nastavim pričati, ali puno tiše. Jasno mi je da me s druge strane prisluškuju. Iako će svejedno u nekom trenutku objaviti sve naše priče iz ispovjedaonice, željela bih ovo zatajiti što je dulje moguće. Barem dok se ne slegne prašina nakon što ga spoje sa mnom. Ako nas spoje.

Začuje se zvono. Označava vrijeme za spavanje. Inzistiraju na zajedničkim ritualima. Moram priznati, taj red mi odgovara. Osjećam se kao da ovdje pripadam. Barem tih nekoliko zajedničkih minuta.

Završim s izjavom. Nekako sam uspjela navesti koliko me plaši njegova nagla narav, ne spominjući kako imam iskustva s takvim osobama. Ne želim otvoriti tu Pandorinu kutiju.

S druge strane vrata ne čuje se ništa. Nije moguće da je izolacija tako dobra. Nešto se događa. Oprezno priđem vratima i obrišem suzu ispod desnog oka. Udahnem. Izdahnem i primim se za ručicu vrata. Svi su okupljeni kod kuhinjskog pulta. U sredini se nalazi Ye i pokazuje mi da im se pridružim.

„A sada vas ostavljam i želim svima laku noć. Ne zaboravite popiti vitamine, voditi dnevnik i ići u ispovjedaonicu. Sutra se svi nalazimo na vijeću. Doći ću po vas u dogovoreno vrijeme.“ Kaže i priđe mi previše ozbiljna lica. Jedina bora na njegovom porculanskom licu udubila se i pokazuje nezadovoljstvo.

„Pođimo u dnevni boravak.“ Pokaže mi rukom naprijed. Slijedim ga do bijelog dvosjeda i smjestim se nasuprot njemu. Ima tu ledenu svježinu bez mirisa i okusa. Jedan je od onih što nikada ne znaš o čemu misli. Bio bi savršeni špijun. Uzalud trati svoje prirodne sposobnosti na televiziju.

„Zabrinut sam za tebe.“ Kaže kao da mi daje zeleno svjetlo za otvaranje. Podignem obrve i čekam. Ipak ću mu dati prednost. Tako je bolje.

„Čuo sam da želiš razgovarati sa mnom. Misliš da Alan nije za tebe. Zašto to misliš?“ Pita sklopljenih ruku kao da moli.

„Mislim da je nasilan. Ne sviđa mi se. Nisam se mislila ni sa kim sparivali, ali ako je to nemoguće, ne želim s njim. Nikako.“ Gledam ga molećivim pogledom, ali ne pokazuje nijedan znak milosti. Cimeri su se počeli spremati za spavanje i propuštam jedan od svojih najdražih rituala uzalud. Usput pogledavam gdje je Kekoa. Negdje se izgubio.

„Možda misliš da je Kekoa za tebe, ali on ne želi biti s tobom. Pitali smo ga i odbio je.“ Kaže i osjetim kako mi se te riječi zabijaju u trbuh. Pitali su ga. Odbio je. Zašto je onda bio onako drag i nježan prema meni? Sad mi više ništa nije jasno.

„Dobro. Ako je tako, neću više pitati za njega. I dalje mislim da ne mogu biti s Alanom.“ Inzistiram.

„S njim te spario naš tim psihologa. Uostalom i ti si prihvatila igru s njim.“ Odvрати i posrami me. Znam da ima pravo i moja utroba primi još jedan udarac.

„Ye.“ Krenem i poželim mu reći toliko toga. Previše. Moram se obuzdati. „Ima li šanse da me sparite s nekim drugim ili ću morati napustiti šou?“ Napokon zaigram igru i to mu izmamim osmijeh.

„Nemoj tako. Možeš ti puno zrelije od toga.“ Upozori me.

„Ali Ye. Ja samo želim pravu osobu.“ Kažem u potrazi za suosjećanjem. Mislim da je ovo prva istinita rečenica otkad sam ovdje.

„Nela, znaš li da je prava osoba mit, baš kao i onaj pravi? Postoji samo osoba. Onaj kojeg biramo svaki dan sa svime što on je i nije. Daj Alanu priliku...” Ne dovrši, jer ga moja nezadovoljna reakcija u tome spriječi. Frknem poput ljutitog rakuna.

„Ne želim ga. Neću dijeliti sobu s njim. Ne daj Bože krevet.” Odvratim tiho i pomalo piskutavo. Svjesna sam kako ću potrošiti njegovo strpljenje, ali ne mogu protiv sebe. Ovo novo okruženje probudilo je neku razmaženu djevojčicu u meni i ne mogu ne željeti ono što smatram da zaslužujem.

„Nećeš morati dijeliti krevet s njim. Ni sobu. Opusti se i obećaj mi kako ćeš mu dati priliku.” Namigne mi i pokuša izmamiti osmijeh. Nisam sretna. Očaj u meni naraste poput plimnog vala. Kimnem mu nesigurno i dvosmisleno. Ne želim ničime odobravati ovo.

Vratim se u sobu. Legnem na krevet i sjetim se kako se nisam otuširala. Žedna sam. Siđem dolje po bočicu vode. Ponesem i čašu. Ne želim piti vodu iz boce. To me podsjeća na prošle dane. Ulazim u hodnik prema sobama i susretnem se licem u lice s Kekoom.

„Hej.” Nasmiješi se i primi me objema rukama za ramena. „Kako je... Bila si u Zamku. Kako je prošlo?” Kaže nespretno. Sretan je što me vidi, ali nije mi jasno zašto. Upravo me se riješio. Sjetim se Yeovih riječi. Pitali su ga i odbio je. Preokrenem očima.

„Nisam znala da te zanima.” Kažem i istrgnem se iz njegova dodira.

„Čime sam te sad naljutio?” Zvuči iznenađeno.

„Nije važno. Bit će ti drago da su me sparili s Alanom.” Protisnem cinično, ali ne dovoljno cinično, jer on i dalje ima izraz lica kao da misli da se šalim.

„I? Nisam znao da je on tvoj tip.” Odvрати.

„Nije. Ali očito nitko drugi nije htio biti moj par.” Slegnem ramenima i krenem natrag.

„Nela.” Počne, ali ne saslušam ga. Požurim u sobu, jer osjetim kako se tresem. Nisam ni znala koliko mi se sviđa. Možda i jesam, ali nisam si dopustila osjetiti. U tom trenutku nešto se u meni prelomi i odlučim riskirati. Previše sam puta mnoge stvari prešutjela, a posebno one u vezi ljubavi. Zastanem i okrenem se prema njemu. Još uvijek je tamo i gleda me. Gledao me dok sam odlazila. Osjetim da mu se sviđam. To ne može biti jednostrano. Priđem mu i stavim dlanove na njegova ramena kao on meni maloprije. Nasmije se i privuče svoje dlanove mojim bokovima. Spojeni tako promatramo se neko vrijeme. Poželim ga zagrliti, ali htjela bih da on to učini prvi, pa mu se približim još malo. Prihvati moj pokret i približi se i on meni. Nasloni bradu na moje tjeme i obgrlimo se u nekakvom neobičnom zagrljaju. Osjetim kako mu lupa srce. Više ne vjerujem Yeu. Možda se samo igrao sa mnom da bi me naveo na Alana. Neću prijeći preko toga.

„Je li istina da nisi htio biti u paru samom?” Podigne glavu i vidim da nešto ne valja.

„Ye mi je rekao.“ Dodam i ne mogu ga više gledati u oči. Sad mu je jasno da mi se sviđa. Izložila sam se i nadam se da neću požaliti.

„Da. Pitao me. Ne mogu.“ Kaže rukama još uvijek na mojim bokovima. Gledam ga iznenađeno. Jedino olakšanje mi je da nitko nije bio svjedok ovome poniženju. Odmahnem glavom upitno, ali on skrene pogled. To je izgleda sve od objašnjenja koje sam očekivala.

„Sretno s plesačicom.“ Nasmiješim se i istrgnem mu se iz zagrljaja. Uletim u sobu i zatvorim vrata. I dalje naslonjena na njih dišem duboko i brzo, kao da sam trčala, a nisam. Htio je reći još nešto, ali nije ni razdvojio usnice.

Jedino što mi je dalo snage da se ovako izložim jest osjećaj nevidljivosti u kojem sam živjela dosad. Kad si na ulici, shvatiš koliko je svaki ljudski život malen i nevažan. Nikome nije stalo hoćeš li živjeti ili poginuti. Ako si nesretan, to je samo tvoja briga. Ako si nezaposlen i jadan, nikoga nije briga. I da mogu, vjerojatno ti ne bi pomogli. A onda, s druge strane tu su ljudi poput Ide i Dereka. Oni su rijetki koji su gledali u mene i vidjeli me. Pred ostalima bila sam bezvrijedna. Osjećala sam se nevidljivom i pred Ivanom. Zatim pred Aaronom. Moji osjećaji nisu im previše značili, kao ni moja sreća. Ona je bila nešto što su gledali kroz prizmu vlastite sreće i to me boljelo.

Mislila sam da me Kekoa vidi, ali krivo sam procijenila. Krivo mi je i moram priznati, sram. Nastoje ću ga izbjegavati. To ne može biti tako teško. Odlazim prema tušu. To je jedini dio sobe u kojem me se ne može vidjeti. Svugdje dalje zidovi su stakleni. Vidimo svakoga tko prolazi ispred naših soba. Prošle noći činilo mi se kako me netko promatrao dok sam spavala, ali nije me briga za takve stvari. Samo dok je između nas zid, dobro je.

Sada kad sam ovdje iza zatvorenih vrata hrabrim se kako ovo nije tako loše. Možda se nešto promijenilo. Na bolje. Odlazim pod tuš i ispirem sve osjećaje sa sebe. Vraćam se natrag i vidim nekoga kako stoji pred vratima. Ne vidim tko je, jer jedino ona nisu prozirna. Ne znam kakav psihološki učinak bi to trebalo imati na nas, ali čudno se osjećam.

„Tko je?“ Pitam nakon što je zakucao. Ne mogu se praviti da nisam u sobi. Vidjet će me. Osim ako se ne skrivam u kupaonici. Onda bih pak mogla dobiti opomenu, jer će kamere iz sobe vidjeti da se skrivam.

„Ja sam.“ Kaže s druge strane Kekoin glas.

Umotam se u ogrtač i otvorim vrata. Nadignem obrve i pogledam ga. Tako je lijep na ovom slabom svjetlu sobe, dok mu mjesečina udara u leđa.

„Oprosti. Nisam te htio povrijediti.“ Odvrti i progutam knedlu u grlu. Bila sam spremna to zaboraviti nakon dugog tuširanja, ali vratio se da me podsjeti i još jednom odbije. Sad će me to mučiti ostatak noći.

„Dobro sam. Ne brini. Nisi tako neodoljiv. Mislila sam da bismo se složili, ali pogriješila sam.“ Slegnem ramenima. Da malo peče, ali neću mu priuštiti to zadovoljstvo. Iz inata mu sve izgovorim s osmijehom i to ga nekako čudno rastuži. Nije mu po volji što prihvaćam poraz? Možda je kao svi i voli osjećati moć dok mi nanosi bol. Ma nije to. Ne bi se došao uvjeriti da sam dobro.

„Ne mogu...“ Odmahne glavom.

„Ok. U redu je. Koliko se ispričavaš, pomisliću da sam najgore strašilo ovdje.“ Pokušam okrenuti na šalu ali on se samo počeska i ostavi ruku u kosi. Zatim gleda u moja stopala. Da sam psiholog i čitam govor tijela, ovo bi sigurno bio neki loš znak.

„Nisi.“ Odjednom digne glavu i krene prema meni. „Sviđaš mi se. Ali ne mogu.“ Šapne mi na uho i posve me zbuni tim potezom. Nije htio da nas itko čuje. Možda igra nekakvu igru ovdje. Vidjet ću koliko je neodoljiva plesačica i zbog čega je tako posebna. Čula sam od Tije da bi se parovi trebali useliti zajedno, ali Ye mi je obećao da to neće biti tako za sve. Ako Kekoa bude imao cimericu, morat ću se kloniti njih oboje. Moje lice ne može sakriti istinu i ne želim pokazati svoje osjećaje. Premalo sam ovdje da bih ih imala, ali nešto osjećam. Možda je to većinom uzbuđenje zbog svega ovoga, ali on se nekako provukao kroz ušicu igle. Voljela bih da nije. Dok zatvaram vrata za njim i dalje imam smiješak na licu. Iskren je. Pogled na njega uvijek je lijep. Osjećam se dobro kad znam da je on u blizini. Nešto u meni je tako razigrano i nježno. Pretvorim se u osobu koja je doživjela ljubav i želi je osjetiti opet. Tužno je što mislim da nisam i ne znam želim li je iskusiti. Opsesija i kontrola nije ljubav, nego bolest. Ljubav bi morala biti puno, puno bolja od svega toga.

Sluđena vlastitim maštanjima o ljubavi i morem scenarija koji bi se mogli odigrati u kući, napokon zaspim. Jedno vrijeme san je stvarno smirujuće djelovao na mene, ali nije me htio sasvim pustiti na miru. Pred mojim očima ponovno su se miješali prizori ulica New Yorka i vožnja žičarom na Roosevelt otok. Taj dosadni otok, koji je nekada davno bio kolonija gubavaca i danas je sramotno dosadan. Jedino što je zanimljivo u vezi njega je vožnja žičarom koja vodi tamo. Tamo sam jednom pobjegla u trenutku nemoći, u jednoj od prvih svađa s Aaronom. Bili smo se tek preselili i nisam se snalazila po gradu. Dok sam sanjala da stojim u toj žičari i uspinjemo se iznad mosta, osjećala sam istu onu nemoć kao tada. Željela sam očajnički pobjeći jer mi nije bilo jasno zašto tako uporno inzistira na mojoj lozinci mobitela. Želio je proći kroz sve moje poruke u mobitelu. Nije vjerovao da ga volim dovoljno i mislio je da mu nešto radim iza leđa. Bio je tako lud od ljubomore. Povukao mi je remen balonera i plastična kopča na njemu pukla je na dva dijela. Ostala je stajati na betonu ulice, dok sam se okrenula i otišla. Nije želio scene, pa me pustio. Vjerovao je kako ću odustati, jer nemam kamo, ali noge me nisu prestajale nositi. Kad su se vrata žičare zatvorila i odnijela me sa sobom, osjećala sam se spašenom. Tada je taj glupavi otok postao jedna od mojih postaja za bijeg.

Bio mi je utjeha u nekoliko navrata. Jedno sam vrijeme i tamo bila živjela. Isprva na ulici. Preko noći bih se skrivala u malom svjetioniku. Kada sam vidjela da taj maleni svjetionik nema svjetioničara, odmah sam iskoristila priliku i uselila. Išlo je tako jedno vrijeme, dok me nisu otkrili. Mislila sam kako će me strpati u zatvor, ali odveli su me u prihvatilište. Bilo je odmah pokraj ustanove za duševno oboljele. U nedostatku mjesta stavili su me u sobu s dvije alkoholičarke. Njihovi urlici i dandanas mi

odjekuju u glavi. Triježenje od alkohola jednako je skidanju s droge. Svaki puta kada bi me njihova vika probudila, plakala bih od šoka. Osjećala sam kako takva nagla buđenja i trzaji smetaju djetetu i jednog dana prije svitanja, potihom sam napustila utočište. Tada me New York prvi puta odbacio. Činilo se kako su na tom otoku bili svi ljudi koji mu nisu bili po volji. To sam mu zamjerala. Ne može nekoga otpisati tek tako. Davno prije tamo su bili zatvorenici, doseljenici, ludnice, bolnica za male boginje, svatko koga ne želite kraj sebe, bio je tamo. Čitajući o svima njima dok sam boravila tamo, osjećala sam se još gore nego prije. Kada je grad napokon tamo smjestio i mene, shvatila sam da moram otići. Nije New York jedini. Svi veliki gradovi odbacuju ljude, koji ih preopterećuju. I oni moraju nekako disati.

Pogled na grad iz te perspektive probudio je ponos u meni i natjerao me na bunt. Taj otok, koji se nalazio između Manhattana i Queensa, s obje strane gledao je na normalan život. Taman dovoljno blizu da se tvoj vlastiti život gurnut tamo osjeća kao uvrjeda i smetnja njihovima. Hodajući tim dvjema miljama stupa srama nekoliko tjedana, odlučila sam im reći zbogom. Skupila sam sve što sam imala te zore u jednu crnu vreću za smeće i uputila se natrag prema žičari. Nisam ni znala kako će upravo njezino trzanje pokrenuti moje trudove toga jutra. Bila sam previše zauzeta pogledom koji je pucao na bruklinski most da bih grčeve pripisala trudovima. Bila sam jako mlada i naivna, a trudnoća se u tim godinama stvarno činila poput prehlade. Jutarnje mučnine bile su kratke, a sve smetnje koje trudnice inače osjećaju nisam osjetila nijednu od njih. Trudnoća mi je bila tako lagana da sam mislila da su sve te tegobe o kojim sam čitala, čisto pretjerivanje. Ne znam kako bih takvo nešto ponovila sada, u ovim godinama. Da sam barem rodila još jedno dijete. S tom se mišlju probudim i osjetim bol u prsima. Još jedan napadaj boli. Drugi doživljavaju napadaje panike, a mene razdire žaljenje i bol. Prodire u moja pluća poput sablje. Hladno i precizno, da osjetim svaki milimetar njezine kretnje. Ostavila sam svoje dijete. Ne zaslužujem više biti ničija majka, a kamoli pomisliti o drugoj trudnoći. Nisam bila dostojna niti one prve. Jedine. S mojim sinom jedincem. Savršeno zdravim, koji je premašio sva očekivanja. Dvadeset godina patila sam za time što mu nisam mogla biti majka, jer sam u najtežem trenutku beznađa, donijela tako glupu odluku. Mislila sam da nemam ništa u životu čime bih mu mogla pružiti život dostojan njega. Osjetim navalu suza i jecaja. Ne smijem si dopustiti takve ispade ovdje. Moram se paziti. Vratim se u trenutak našeg posljednjeg zajedničkog trenutka mira. Dok smo bili jedno i vozili se crvenom žičarom daleko od Roosevelta, u zagrljaj Manhattanu. Kad sam zatvorila oči, položila ruke na svoj trbuh i upijala milovanje sunca u svitanje. Lijevom nogom pridržavala sam crnu vreću za smeće, punu svojih bezvrijednih stvari. Unutra je bilo tek nekoliko benkica plave boje. Željela sam da ih ima. Kao da će to nešto značiti, ako ne bude imao majku. Možda je bilo humanije pobaciti, kako je inzistirao Aaron. Ne. Ne smijem više to nikada pomisliti.

Otvoreni očiju razmišljam o snu u toj crvenoj žičari i primijetim siluetu kako se nadvila nad mojim dijelom hodnika. Strah i adrenalin toliko me paraliziraju da ostanem ležati nepomična. Samo je slijedim očima, ali ne mogu dobro vidjeti. Inače bih se ustala i pogledala kroz staklo, ali prema obrisima sjene rekla bih da se ne radi o nikome iz kuće. Možda je Marissa imala pravo. To je taj koji nas nadgleda u hazmat odijelu. Zašto bi netko morao imati zaštitno odijelo dok je s nama u kući? Svi smo zdravi i ništa važno se ovdje nije dogodilo. Možda mu je to tek maska ili neka igra. Pomislim kako mi se sigurno učinilo, ali neću posve odbaciti tu misao straha koja je bacila sjeme u meni. I dalje ležim

nepomično i pravim se kako spavam, dok škiljim i čekam svoj trenutak, pokušavajući održavati smireno disanje. Kad se silueta napokon makne od mog staklenog zida, učini mi se da je krenula dolje. Kao da nas je došla obići.

Obujem se i krenem iz kreveta prema vratima. Sakrijem se iza vrata i lagano, gotovo nečujno ih otvorim. Izađem van i ostavim vrata odškrinuta. Marissa spava. Spuštam se dolje i vidim sjenu kako se kreće od kuhinje, prema izlazu. Ubrzano silazim dolje kako bih uspjela vidjeti je li netko poznat. Teško je reći s leđa. Pogotovo kad je sav u odijelu. Ali nešto je u načinu na koji se kreće da mi je jasno kako se ne radi o nekome iz kuće. Dok sam živjela na ulici, promatrala bih ljude kako se kreću i nose svoje tijelo. Shvatila sam da svatko ima svoj potpis dok se kreće. Svačiji hod je specifičan. Je li to tek razlika u tempu koraka ili načinu doticanja tla stopalima, no svatko ima vlastiti, za njega specifičan hod. Taj hod koji zanosi u desnu stranu i visoka figura, viša od svih u kući, otkrivaju da se ovdje ipak zbiva nešto neobično. Nadam se kako nas ipak samo plaše i poigravaju se s nama. Ako je to u pitanju, uspjeli su.

Promatram ga kako odlazi i slikam ga mobitelom. Skrivam se u sjenama, kako me ne bi uhvatile kamere po kući. Po ulasku natrag u sobu, dobijem poruku.

„Vrijeme spavanja je prošlo. To će vaš koštati dva boda.“ Ipak su me vidjeli. Mogla sam i misliti da su kamere termalne. Kome se uopće da promatrati nas tijekom cijele noći? Kakvi to jadni ljudi moraju biti? Pitam se i sjetim da su dva boda pedeset dolara. To mi stvarno nije trebalo. Nema veze. Sutra ću se na vijeću prijaviti za posebni izazov. Ye je nešto govorio o tome, ali nisam očekivala kako ću imati toliko hrabrosti. Sada hrabrost nije izbor, nego obaveza.

8.

Pijem kavu u kuhinji i promatram ekran mobitela. Stvarno su mi skinuli pedeset dolara. Sad me samo još više kopka zašto nisam smjela vidjeti našeg posjetitelja. Kekoa me izbjegava od sinoć. Toliko me ljuti što više ne provodimo jutra zadirkujući jedno drugo uz pravljenje doručka da poželim izmisliti razlog zbog kojeg ću se posvađati s njim. Samo da imamo nekakav razlog za razgovor. Želim mu pokazati da mi se nije svidio toliko koliko misli. Zapravo je vrlo iritantan, kad malo bolje razmislim.

Marissa je opet preslagivala posteljinu u ormaru. Ne samo da opsesivno slaže i zateže plahu na madracu kreveta, nego i preslaguje sve police koje nam osoblje popuni tijekom dana. Kad sam vidjela njezine pretjerano uredne police ormara, kao u nekom filmu strave i užasa, morala sam je pitati zašto to radi. Rekla je kako je svoje obrazovanje stekla u jednom internatu. To je trebalo značiti da njezina obitelj ima novaca. Zašto je onda ona ovdje? Nikada mi nisu bile jasne te bogate obitelji koje moraju svoju djecu poslati u internate i kampove strave i užasa. Kakve bi to vještine tamo trebali steći? Sigurno toliko očajnički žele biti sami i imati mira od vlastite djece, da ih pošalju u te logore. Moje dijete nikada ne bi išlo u to. Kad čujem tu misao u svojoj glavi zastanem s osuđivanjem bogatih i njihovih odgojnih metoda i progutam knedlu vlastitoga licemjerja. Možda je Marissa tamo stekla vrijedna znanja, zbog kojih je tako pristojna i povučena djevojka lijepih organizacijskih sposobnosti. Njezini je se nisu odrekli. Njezini uvojcji savršeno odskakuju dok fokusiranog pogleda i glatkim pokretima klizi preko posteljine, ispitujući svaki njezin centimetar. Ako nije dovoljno čvrsto zategnuto i glatko možda neće moći spavati. Pitam se hoće li je to mučiti.

Pokušavam se sjetiti što li je rekla da je po obrazovanju. To mi se upravo čini kao najvažnije pitanje dana. Znam i zašto. Ne ide mi se kod ostalih ispred kuće. Ponovno se počinju okupljati na tratini. To je postao svakodnevni ritual. Svi sjede, piju kavu, puše i pričaju poprilično nevažne priče. Znam da sve to služi kako bi se bolje upoznali, ali u tome sam uvijek bila loša. Samo to mi nikada nije toliko bilo važno kao Marissi. Ona se toliko trudi uklopiti da je i Tiji i Mayi počela praviti krevet i preslagivati jastučiće. One su je pustile i potiho joj se smijuljile. Nije mi jasno zašto im se toliko želi svidjeti. Da imam novaca koliko pretpostavljam da ima njezina obitelj, nikome se ne bih trudila svidjeti. Uživala bih u svemu što volim i što me zanima. Učila bih nove sportove, otkrivala hobije, bila najkreativnija moguća osoba. I ono najvažnije, unajmila bih najboljeg detektiva koji bi mi pomogao pronaći mog sina i odvjetnika koji bi mi vratio skrbništvo nad njim. Odmah poslije te misli obuzme me sram. Toliko je vremena prošlo da sam zaboravila kako bi mu sada bilo dvadeset godina. Zatvorim oči i one se napune suzama. Smijeh ostalih i žamor koji ga prati otrgne me tuzi, barem na kratko.

Izađem van i pridružim se ostalima. Ponovno puše uz kavu. Uzmem i ja jednu cigaretu. Čula sam kako se tako najlakše uklopiti. Kad već svi igraju, mogu i ja. Nisam ništa bolja od njih. Dapače. Nadam se da nitko neće primijetiti kako prebrzo ispuhujem dim. Ne želim ništa udahnuti. Samuel me čudno gleda zbog moje nove loše navike, a čini se da me i Alan gleda mrko preko puta, zavaljen u ležaljku. Imamo još pola sata dok ne dođu po nas na vijeće. Ne znam što nas tamo čeka, ali uzbuđena sam. Možda uspijem promijeniti svoju situaciju. Smrad cigarete me vrati u trenutak. Zaboravila sam da je držim u

ruci i zamalo sam si zapalila majicu. Trgnem se i ugasm je, ali ona i dalje ostane gorjeti u pepeljari. Slegnem ramenima dok Maya dovršava posao.

„Nisam znala da pušiš.“ Kaže i pogleda me nekako s poštovanjem. Dosada jedva da je ijednu riječ progovorila sa mnom. Nikada mi neće biti jasni ljudi koji puše. Oni koji piju imaju više smisla od ovih. Barem dobiju nešto dobro iz toga.

„Ponekad.“ Kažem i slegnem ramenima.

„Jeste li vi svi zadovoljni s parom? Ja još uvijek nisam pronašla svoga.“ Pita nas okupljene oko stolića s pepeljarama. Svi šute i nekako čudno kimaju glavama.

„A ti Nela?“ Kaže Fran i naježim se.

„Ne znam. Ne želim o tome. Još je rano.“ Odgovorim, ali teško skrivam istinu. Moje lice uvijek me oda. Kekoa se podsmjehne na to i mrko ga pogledam. Stoji sa svima, iako ne puši. Samo stoji nadmeno prekrštenih ruku.

„A ti?“ Nastavi Maya, ali Kekoa samo slegne ramenima kao da se to podrazumijeva. Preokrenem očima i nabacim osmijeh. Nisam ni znala da je takav glumac.

„Hej, ljudi! Pogledajte. Stižu.“ Kaže Fran i pokaže prema dva terenca koja se približavaju našoj vili iz daljine. Stigli su ranije. Ostavljamo sve šalice kave i cigarete na stoliću i ulazimo u kuću. Kreće navala brzog spremanja. Nisu nam ostavili ništa odjeće za večeras, pa pretpostavim da nas očekuju u našim uniformama. Obujem tenisice i izađem na trijem. Vozači su već ispred auta. Krenem iza Tije i Maye. Prati nas dron koji snima naš dolazak i ulazak u vozila. Nakon što sjednemo, podigne se pregrada između nas iza i vozača. Taman kad pomislim da će mi biti zlo od vožnje, situacija se pogorša. Stakla se zatamne i više ne vidimo u kojem smjeru se vozimo. Marisa počne duboko disati. Nisam ni primijetila da je sjela sa mnom u vozilo.

„Jesi dobro?“ Šapnem, ali ona samo brzo odmahne glavom nekoliko puta.

Nastavi disati još ubrzanije i dublje. Mislim da ima napad panike. Imala bih ga i ja da nisam prošla puno gore stvari od ovoga. Kamera u vozilu zasvijetli malim crvenim svjetlom i čini mi se da se usmjerila na nju.

„Marissa. Pogledaj me.“ Kažem joj, ali ona me ne pogleda dok je ne primim za ruku i ponovim.

„Zatvori oči i duboko udahni. Zatim polako ispuštaj zrak iz pluća. Zamisli da smo na plaži. Gledamo u ocean.“ Nastavim joj pričati o našim stopalima u pijesku i zvukovima valova, dok se i sama borim s mučninom. Ova vožnja je prava patnja. Čini se da smo ja i ona jedine, kojima ovo ne odgovara. Ostali se samo pogledavaju kao da smo im strašno dosadne. Fran sjedi pokraj mene i gleda u Tiju kako se igra s končićem na svojoj majici.

Mijenja mi se tlak u ušima i to me izluđuje. Osjećam kako se spuštamo. Previše je zavoja. Zbog ovog projekta osjećam se kao zatvorenica. Marissi je napokon bolje. I dalje se treskamo, ali osjećam kako usporavamo. Auto se zaustavlja. Motor i dalje radi, a iz auta izlazi vozač. Ostavlja nas ispred velike platforme. Miris mora i zemlje ispuni mi nosnice. Velika bijela pozornica s reflektorima spremna je za nas. Očekivala sam da će vijeće biti malo intimnije. Tek sad se osjećam kao da sam zapravo u emisiji. Sjedam iza svoje pločice s imenom i primjećujem da su i drugi uzbuđeni. Osim što sam uzbuđena, bojim se. Od sinoć me prati loš predosjećaj.

Ye sa sobom nosi računalo. Njegovo ležerno laneno odijelo neopterećeno se giba na njemu, dok klizi prema platformi. Pogled mu je opušten, kao da zna već sve što mu želimo reći. Pokreće nekakvu prezentaciju. Zatim nas sve pozdravi i poželi dobrodošlicu. Marissa briše znoj s lica.

Govori nam koliko je važno da smo svi aktivni sudionici u ovoj zajednici. Priopći nam kako su gledatelji imali anketu o tome trebaju li parovi spavati zajedno u istoj sobi i da je 99,7% glasovalo da bi trebali.

„Po povratku u vilu, uselit ćete sa svojim parom u sobu.“ Izgovori Ye i krene negodovanje u meni. To je bilo upravo ono što mi je obećao da se neće dogoditi. Maya digne ruku, ali Ye ju zaustavi.

„Oni koji još uvijek nemaju para, znajte da ćete večeras otići sa svojim parom. Naš tim stručnjaka izabrao je vašeg partnera, ali to nije sve. Odredili smo vam i izazov, ali o njemu malo kasnije. Prvo ćemo proći kroz onu knjižicu pravila koju ste sigurno pronašli kraj ormarića u sobama. Imate li kakvih pitanja?“ Pogleda u nas kao da mu možemo sve reći. Poželim ga pitati zašto moramo piti vitamine i ići na infuziju dvaput tjedno, ali odustanem. To mi je najmanji problem od svih pravila. Pogledavam u druge i sjetim se kako smo komentirali da nam se ne sviđa to što partnere ne možemo sami izabrati, a zadatke i pravila moramo slijediti kako ne bi završili u Izolaciji. Također, vidjela sam da postoji Otok pokore i Otok sreće. Nigdje nije objašnjeno što ijedno zapravo znači i kako dolazimo tamo. Podignem ruku i Kekoa pogleda u mene pomalo prijeteće. Ignoriram ga. Baš kao i njegovu izjavu dok smo izlazili iz limuzine, kad je rekao da ne tražim drugog partnera. Tko je on da mi zapovijeda što smijem, a što ne? Prkosnim mislima u glavi pridruži se i Yeov glas. Prozvao me.

„Što je s onim pojmovima koje ne razumijemo?“ Pitam neodređeno.

„Kojim?“

„Izolacija, Otok pokore... Što je to?“ Nastavim oprezno. Ye trzne pogledom i pogleda prema ostalima. Kao da pokušava otkriti jesmo li svi pročitali pozorno pravilnik. Nekoliko dronova krene se skupljati oko mene. Nisam ni primijetila kao me cijelo vrijeme snimaju. Dobili smo uputu ne gledati u njih, jer to krši pravila formata. Nisam sigurna što to točno znači, ali čini mi se da je nemoguće poštivati sva pravila.

„O tome smo već razgovarali.“ Kaže. Nismo. „Ako ne slijedite pravila, moramo vas staviti u Izolaciju, ako se ponovno oglašite o pravila, idete na Otok pokore. Tamo ćete također morati raditi i potruditi se kako biste se ponovno vratili u zajednicu, ali taj dio neće biti sniman.“ Nastavi i iznenadi me time.

Zašto bi se trudili i gradili posebne nastambe za natjecatelje, koji neće biti prikazane u emisiji? Bojim se da je odgovor posve očit. Tamo je tako dosadno da se zapravo nema što snimati. Možda bi mi takva izolacija dobro došla. Daleko od svih.

Bez puno duljenja Ye nastavi govoriti o tome kako smo lijepo surađivali ovaj tjedan i da osim povremenih teških trenutaka u ispovjedaonici, zapravo svi djelujemo kao jedno. Osim što spomene opet mene.

„Nela? Želiš li ti promijeniti partnera?“ Pita me. Pogledam prema Kekoi. *Nemoj mijenjati partnera. Nemoj.* Njegov upozoravajući pogled i dalje mi govori isto, samo bez riječi.

„Ne znam. Možda.“ Kažem i pognem glavu. Pogledam u stranu prema Kekoi, ali on je već odmahnuo glavom.

„Alane? Što ti misliš o tome?“ Nastavi Ye.

„Pa ako tako misli, neka je.“ Odvрати Alan. Sasvim razumno. Nisam to očekivala od njega.

„Dobro. Nela. Dopustit ćemo ti promjenu partnera, ali prije toga morat ćeš proći kroz izazov. Alane?“ Pita Ye i ponovno pogleda u njega. Alan ne zna što se događa, ali ne želi me ni pogledati.

„Što misliš o sljedećem, treba li Nela ili u dvoboj s jednim od igrača ovdje ili u Izolaciju?“ Pita Alana.

„Šta je Izolacija?“ Pita Alan, kao da mu je sasvim svejedno.

„Prostorija za razmišljanje i nekoliko izazova, koje će morati položiti kako bi se vratila u kuću.“ Odvрати Ye, a njegov odgovor popratni dramatična i pomalo neugodna glazba. Dronovi se približe Alanu i meni. Paralelno nas zumiraju i taj me zvuk živcira. Čini mi se da pokušavaju stvoriti napetost tamo gdje je nema.

„Šta je manji problem, Izazov ili dvoboj?“ Pita Alan i iznenadi me. Ne zamjera mi.

„Dvoboj.“ Odvрати Ye.

„Onda Izazov.“ Kaže spremno Alan i srce mi zastane na tren. Nisam očekivala. Stvarno sam naivna. Sreća pa njega neće poslati u Izolaciju. Načekali bi se dok bi riješio izazove. Jutros je spremnik s kavom otvarao s mukama. Sve dok nije do njega došla Tija i pokazala mu gdje je sigurnosna poluga na njemu.

„Što kažu ostali natjecatelji?“ Pita Ye pomalo zabrinuto. Sad više nikome ne vjerujem. Pomirim se s time da ću vjerojatno u Izolaciju. Štogod bilo prihvatit ću igru i pokušati u što kraćem roku riješiti izazove. Osim ako mi se sviđa mir i tišina. U tom slučaju ću si dati vremena. Ta me misao oraspoloži i nasmijem se u sebi. Ali Kekoa me zbunjuje. Njegovo nervozno vrpoljenje nije promaknulo ni Yeu.

„Kekoa?“ Prozove ga.

„Pozvao bih se na članak 79.“ Odvrat. Pitam se što li je članak 79. Tako daleko u čitanju nisam ni ja otišla. Mislim da ima 80. članaka. Tko bi ih sve zapamtio. Bila sam i pomalo umorna pri kraju. Onaj krevet dozivao me i tako sam mu se radovala.

„Dobro.“ Kaže Ye. „Pripremi se za borbu.“ Nastavi Ye. „Za one koji nisu pažljivo čitali knjižicu s pravilnikom kao Kekoa, on se upravo ponudio preuzeti Nelinu kaznu. Da bi to učinio, potrebno je pobijediti u dvoboju s osobom koju mu odabere Alan, budući da je on dodjelitelj Neline kazne.“ Završi Ye.

„Ako smijem, pozvala bih se na članak sub rosae.“ Izvalim. Sjetim se kako sam čitala o tome i pitala se što li će nam to. Sad mi je jasno i potpuno mi je bljesnulo pred očima. Moram razgovarati nasamo bez kamera.

„Može. Za to vrijeme, Alan će razmisliti o tome tko će biti Kekoin protivnik.“ Odvrat Ye. Iako je Kekoa počeo odmahivati rukom signalizirajući Yeu da nam ne treba sub rosae, i dalje inzistiram na njemu. Do jutros sam mislila da mu nije stalo, a sad se nudi preuzeti moj izazov. Nije mi jasno što se događa. Je li to naklonost ili nešto ozbiljnije u pitanju.

Dolazi dron i laserom nam osvjetljava put do kuglaste kapsule. U njoj nema snimanja. Mogu nas samo promatrati. Ulazim unutra za Kekoaom i dron se udaljava. Vrata kapsule se zatvore. Udahnem duboko i polako izdišem. Marissini napadi panike prešli su na mene. Kekoa klekne nasuprot mene na strunjaču, jer kapsula je takva da u njoj ne možemo stajati uspravno.

„Kekoa, zašto to radiš?“ Pitam, a on me ne želi ni pogledati u oči.

„Rekao sam ti da ne mijenjaš partnera.“ Kaže tiho.

„Nije mi problem odraditi kaznu. Nemoj ovo raditi. Zbunjuješ me. Mislim da si sretno sparen, a sad se nudiš podnijeti kaznu umjesto mene.“ Kažem i čini se kako mu je moj odgovor smiješan. Ponovno radi taj izraz lica iza kojeg ide podsmijeh. Samo ovaj put nema podsmijeha nego to odmahivanje glavom.

„Ništa ti ne razumiješ ženo. Trebala si me slušati.“ Kaže i krene se ustajati. Vrijeme nam i dalje odbrojava. Ostalo nam je svega dvadesetak sekundi.

„Objasni mi.“ Kažem brzo.

„Ne mogu. Nije sigurno.“ Kaže i nasmijem se. Nije mi jasno. Okrenem dlanove prema gore u nevjerici i odmahujem upitno prema njemu. Njegov ozbiljni pogled natjera me da se ponovno umirim.

„Ja ću ovo preuzeti i biti vani za dva dana. Tebi bi trebalo puno dulje i ne znam bi li uspjela. Znam što radim i govorim. Samo te molim, ovo zadrži za sebe i ne protivi se odlukama produkcije.“ Kaže.

„Ne želim da ti se nešto dogodi.“ Šapnem mu na uho. On napokon digne pogled i nasmiješi se.

„Neće. Samo poštuju ono što sam ti rekao.“ Ponovno nadigne upozoravajuće obrvu.

„Bojim se.“ Šapnem.

„Nemoj. Navodno je sve ovdje samo igra. I tako me zanimala mračna strana ovoga.“ Kaže pomalo zavodljivo, ali sad mi je jasno da me samo želi ušutkati. Krivo mi je što sam ga uvalila.

„Molim te, pazi se.“ Kažem i posve se izložim. Briga me. I on se izložio za mene.

Vrijeme istekne i vrata kapsule se otvore. Dron već čeka ispred i svijetli nam stazu kretanja natrag prema pozornici. Osjetim kako mi dvije kapljice znoja klize niz leđa. Više mi nije tako svejedno.

„Dok se naša dva kandidata vraćaju na svoja mjesta, Alan će nam reći kojeg je protivnika odabrao za Kekou.“ Kaže Ye, kao da se upravo sprema dodijeliti im kupon za wellness i masažu, a ne ih poslati u dvoboj. Osim toga kakav dvoboj? Što je ovo? Misli se kovitlaju u meni dok promatram Alana posve ozbiljnog kako pomiče svoje prsne mišiće i to ga zabavlja. Zatvorim oči i odmahnem glavom. Strašno.

„Odabrao sam sebe. Ja ću mu biti protivnik.“ Kaže samopouzvano. Stupa nogama i lupi nekoliko puta o tlo. Kekoa se ne čini zabrinutim. Dapače. Čini se kao da mu je laknulo. Po njih dođe terensko vozilo i odveze ih na čistinu. Pred nama se upali veliki ekran. Čini se kako ćemo moći promatrati dvoboj. To valjda znači da neće biti ništa nasilno. Ovo je ipak prije svega zabavna emisija za obitelj i adolescente. *Montaža, Nela. Montaža.* Nešto vrisne u meni, ali sjetim se kako sam mu obećala šutjeti i poštivati pravila i odluke produkcije.

Moj mozak još uvijek ponavlja prizor Kekoinih ramena kako sjedaju u vozilo i tupog pogleda prema naprijed. Samuel cijelo vrijeme nije progovorio niti riječi. Pitam se zašto je tako. Mogao je on izazvati Kekou. Sigurna sam da bi se nekako mogli dogovoriti. Ovako mislim da je bilo kakav dogovor nemoguć. Tija me gleda ispod oka. Zamjera mi što je Kekoa otišao. Nije mi samo jasno zašto on misli da ga neće biti danima.

„Dvojica protivnika poslani su na most. Tamo će se suočiti i testirati svoje sposobnosti.“ Govori ponovno Ye i svojim zaigranim glasom, daje mi nade da je taj dvoboj tek igra za gledatelje.

Kekoa i Alan već u rukama imaju štapove i penju se na balvan koji stoji na uzvisini. Na tome će se boriti. Pobjednik je onaj koji ostane na balvanu. Goli do pasa i nauljeni prilaze do sredine balvana i na znak krenu se gurati štapovima. Kekoa pokušava srušiti Alana prvo jednom, zatim i drugi put. Čim ga štap dotakne, Alan se trzne i poskoči. Kekoa mu nešto govori, ali čini se kako Alan ne reagira. Vidim kako je Alan dobio udarac u rame. Kamera ne pokazuje što je ispod njih. Pretpostavljam strunjače.

Kekoa u nova dva pokušaja izbacila štap iz Alanove ruke i on zatetura. Padne i u padu se primi za balvan. Kekoa dođe do njega i pruži mu ruku, ali dronovi ga u tome krenu ometati. Jednom rukom tjera dronove, dok drugom pruža ruku Alanu i diže ga. On isprva odbija, no kasnije primi njegovu ruku i diže se natrag na balvan. Ostaje sjediti na njemu. Kekoa je pobjednik. Dronovi ga otprate na tlo, a

Alan i dalje ostane sjediti. Kamera se prebaci na Kekoin izraz lica, koji je trenutno potpuno iznenađen. Samo, to nije ništa pozitivno. Ako i je, ne izgleda tako.

Nakon nekoliko minuta vozilo se vraća. Kekoa izlazi iz njega, ali bez Alana. Ye mu čestita, ali njegovo lice je u šoku i ne govori. Svi se skupe oko njega osim mene. Štogod ga pitam, znam da mi ne smije reći.

„Nela, koga bi željela za svog novog partnera?“ Odjednom se kamera okrene prema meni. Isprva mi nije jasno što se događa i Ye ponovi pitanje. Buka oko mene se napokon stiša i ostali se vrate na svoja mjesta.

„Onaj kojeg sam željela nije slobodan. Tako da, ako mogu, trenutno bih željela biti nesparena. Ako je to moguće?“ Pitam i Ye kimne glavom.

„Može. Neka tako bude zasad.“ Kaže, a ja ponovno pogledam u Kekou. Njegov pogled je odsutan i ne mogu doprijeti do njega.

„Gdje je Alan?“ Pitam Mayu dok se vozimo natrag. U vozilu smo ona, Marissa, Tija, Fran i Sienna, Kekoina plesačica. Samuel, Kekoa i partneri djevojaka voze se u drugom vozilu. Nakon što stignemo, imaju pola sata da se sprema za večeru na plaži. Na njoj će se bolje upoznati sa svojim partnerima. Za njih su ih odabrali gledatelji i stručni tim produkcije. Iste večeri uselit će se s nama u kuću, koja će odjednom postati poprilično zagušljiva. Na tu večeru nisam pozvana.

„Ne znam. Nisam stigla čuti odgovor. Sve se odvijalo tako brzo.“ Kaže Maya.

„Možda se vozi iza nas u trećem vozilu.“ Kaže Fran, kao da ni sam ne vjeruje svojim riječima.

„Mislim da sam čula nešto da će nam se on tek sutra pridružiti.“ Kaže Tija, koja dosada gotovo uopće nije govorila.

Mjesec. Moram ga vidjeti. Pogled na njega uvijek me smiri, ali ova okrutna zatamnjena stakla ponovno nas muče. Fran komentira kako mu se svidio dvoboj i da se divi Kekoi. Djevojke se slažu i Tija žali što nije završila s njim u paru. Zaključujem kako je konkurencija prevelika i da ne smijem više misliti na sparivanje s njim. Spasio me, a nije trebao. To je i više nego dovoljno njegove naklonosti za mene.

Auto se napokon zaustavlja. Taman kad sam posegnula za vrećicom. Bila sam sigurna kako ovoga puta neću izdržati. Marissa je cijelo vrijeme držala oči zatvorenima i duboko disala. Držala sam je za ruku sve dok mi nije postalo nepodnošljivo muka.

U kući je sada previše ljudi. Neću se previše truditi zapamtiti im imena. Osim jednoga. Mara. Ime Kekoine plesačice. Lijepa je i vitka. Dok se vozila s nama šutjela je i djelovala plaho. Pomalo krhko. Na onaj mistični ženstveni način, kakav sam voljela da me jedan muškarac doživi. Ali nije. I to ću preboljeti. Čudi me da još uvijek nisam. Nisam bila sigurna možemo li pred Marom postaviti ona pitanja koja nas zaista muče. Meni je, a kasnije sam saznala i Marissi, djelovala previše primireno i

znatiželjno. Upijala je svaku riječ i promatrala nas. Onako kako to rade uljezi. Možda bih bila suosjećajna prema njoj, da nije njegova partnerica. Ovako se ponašam kao i ostali. Mentalitet krda je ponio i mene, ženu koja krda prezire.

Još večeras bit će u njegovoj sobi, a prije toga na večeri s njim i ostalima. Kao da je to nešto posebno. Zapravo i nije. Ovo je tek bezvezna emisija. Na trenutke mi se čini kako je ovo nešto puno složenije, ali izolacija od stvarnosti vjerojatno je počela ostavljati traga na meni. Dok su Kekoa i Alan stajali jedan nasuprot drugome i borili se, u meni se javio strah. Pomislila sam kako će se Alanu dogoditi nešto loše i da ga više nikada nećemo vidjeti. Kad smo stali ispred vile i dobili poruku da ćemo ga vidjeti za nekoliko dana, svima nam je laknulo. Odlazim u šetnju. I tako nikome nisam potrebna dok se spremaju za večeru, a sama mogu biti i vani. Mrak je, ali mjesečina obasjava taman dovoljno da pratim stazu. Odlazim prema stazi za koju mislim da vodi prema dolje prema plaži. U daljini vidim poznate obrise tijela. Ta snažna leđa i siguran hod, koji poziva na zagrljaj. Nije mi jasno što traži tamo. Trebao bi se spremati za večeru s Marom. Nesvjesno ga slijedim. Podsjećam se da sam krenula prema plaži, ali moja stopala rade protiv mene i šetam za njim poput znatiželjnog psića.

Kekoa hoda pognute glave i djeluje ljutito. Zaustavi se tek pred ulazom u šumu. Iako sama onamo ne bih ušla ni usred dana, nisam dvaput razmišljala bih li pošla za njim. Razum me očito napustio. Priznajem i da posljednjih nekoliko dana ne mogu misliti jasno kao prije. Možda me i hvata prehlada. Dok u glavi pronalazim nerazumne isprike za svoje ponašanje, Kekoa se zaustavi i okrene prema meni. Primijetio me. Isprva me mrko pogleda, ali nastavim koračati prema njemu.

„Što si vidio?“ Pitam ga i po njegovom pogledu jasno mi je da ni njemu nije dobro.

„Što se događa?“ Nastavim dosadno poput muhe, ali to mu izmami osmijeh na lice.

„Ništa. Ne idi zamnom. Morao sam se malo ispuhati.“ Kaže tiho, pomalo obrambeno. Da se nije nasmiješio, možda bih mu i povjerovala.

„Ostavit ću te na miru. Prvo mi reci što je bilo s Alanom?“

„Sad ti je najednom stalo do njega.“ Dobaci cinično.

„Kao prijatelja, da. Ali ne na način na koji su me prisilno sparili s njim.“

„Pusti me. Nije mi dobro.“

„Ni meni. Zato i želim znati istinu.“ Odvratim i primijetim kako mu niz obraz curi kapljica znoja.

„Vjerojatno će se vratiti iz Izolacije za dva dana. Mislim da mu je to kazna.“ Prizna napokon.

„To mu je kazna što je bio sa mnom.“ Kažem u pokušaju neke loše šale, ali ni njemu ni meni nije do smijeha.

„Ne mogu, Nela. Nešto se ovdje događa. Ne znam...” Makne mi pramen s lica i njegov dodir me paralizira. Stojim kao ukopana, dok me promatra svojim crnim očima. Taj madež ispod lijevog oka, bljeska na mjesečini kao da me zove bliže k sebi.

„Reci mi. Ni meni nije dobro ovdje, ali van ne mogu.” Pogнем glavu i on otvori svoj dlan, a ja se budalasto naslonim na njega.

„Ne znam hoćemo li vidjeti Alana. Ne znam kako je u Izolaciji.” Kaže i pogledi nam se približe. Najednom se trzne i okrene prema šumi. Čuje se nekakvo kretanje. Sporo i tiho, ipak kao da nije daleko od nas. Zatim diskretno uzleti. Pratio nas je dron. Teško je ovdje pronaći privatnost. Njegova ruka u isti tren se razdvoji od moga obraza.

„Imat ćemo problema zbog ovoga.” Kaže kao da zna puno više o ovom mjestu od svih nas. Dok dron ide za nama, pokušavamo se praviti kao da vodimo normalan razgovor. Zapravo on šuti, a ja ne želim završiti naš razgovor.

„Sviđa mi se Mara.” Izvalim i mislim da nije sretan zbog toga. Bora iznad obrva poskoči svaki put kad me vidi i kad kažem nešto što mu ne odgovara.

„Krhka je i nježna.” Nastavim, ali on se podsmjehne.

„I ti si.” Odgovori i sve u meni se rastopi. Mrzim što se tako osjećam i što sam se zbog toga nasmiješila. Prsti nam se dotaknu u hodu i privučem ruku bliže k sebi i pogledam ga ispod oka. I on je pogledao mene.

„Nela, tvoj partner će biti Samuel. Dođi u vilu i pripremi se za večeru.” Piše mi na mobitelu i pokažem poruku Kekoi.

„Igraju se s nama. Rekli su ti da ne moraš imati nikoga i sad najednom ipak moraš.” Odvrati.

„Znam. Kao da sve odluke donose u hodu. Postalo mi je neugodno.” Priznam. Samuel i ja imamo dobar odnos. Poštivat će moje granice i neće me maltretirati. Zapravo su mi napravili dobro. Kekoa je i tako izvan moje lige.

Dok se penjem prema svojoj sobi, miris vetivera i jasmína proteže se hodnikom i vodi prema vratima moje sobe. Bosih stopala stajem na sag i prene me pogled na muška leđa savijena iza moga kreveta. Iako mi se krajičkom oka učinilo da sam ih vidjela kroz stakleni zid još na hodniku, postane mi jasnije tek kad se pridignu i usprave ispred mene.

„Rekli su mi da se moram hitno preseliti.” Slegne ramenima i promatra moje oči. Svaki puta se tako duboko zagleda u njih i čeka odgovor. Njegova siva prošarana majica zgužvana je oko struka. Popravi je rukama.

„Sam... Samuele.“ Izustim jedva i pomalo omamljeno. Upravo sam stajala kraj Kekoe i njegov miris još uvijek prebiva u mojim nosnicama i silazi niz ždrijelo. Htjela sam još trenutak maštati o njemu dok me ispunjavao taj drvenkasti miris, ali više neću biti sama u sobi i to mi oduzme taj tračak radosti.

„Oprosti. Nisam imao izbora. Spavat ću tamo.“ Pokaže na mali dvosjed pokraj kreveta. Kimnem nesigurno. Taj dvosjed se ne razvlači i ne izgleda nimalo udobno.

„Fran je rekao da se priča kako će nam svima koji uselimo u zajedničku sobu, zatvoriti naše stare i zapečatiti ih. Ne znam kako to treba izgledati.“ Slegne ramenima.

„Ne moraš mi objašnjavati ništa. Postaje mi jasnije kako stvari ovdje idu. Neću te ni taknuti. Ne brini.“ Nasmiješim se da razbijem napetost u njemu.

„Ne bih li ja to trebao reći?“ Spusti glavu i podigne obrve.

„Kako ćeš spavati na tome? Osim toga, znaš da će nam vjerojatno maknuti i taj dvosjed, ako ne budemo slijedili pravila. Napraviti ćemo barikade.“ Kažem i uzmem jastuke s dvosjeda, zatim ih krenem slagati u liniju po sredini madraca.

„Ovo je moja strana.“ Pokažem i zgrabim sandale koje su mi priredili za večeras. S haljinom i njima u rukama zatvorim se u kupaonicu.

„Ne brini. Ja ću se presvući ovdje.“ Cinično me zadirkuje Samuel.

Moja Žuta haljina do ispod koljena uža je od one koju sam nosila u Zamku. Ne mogu zamisliti da ću još morati i večerati u njoj. Jedva je navučem i obujem sandale. Čujem kako su ostali krenuli silaziti i prešetavati se hodnikom. To znači kako nas dolje čeka prijevoz. Pitam se koliko puta dnevno ljudi ulaze u naše sobe. Nikad ništa ne pronalazim na istome mjestu. Osjećam se kao da se poigravaju s nama i našim pamćenjem. Četkica za zube bila je s lijeve strane umivaonika. Sada je s desne, a na njezinom bivšem mjestu je češalj. Češalj je bio crni, a ovaj je smeđi. Nestala je pasta za zube. Otvorila sam sve ormariće i nigdje je nema. Nove prazne čašice za urin jedino stoje na istome mjestu. Ispod su umivaonika, a mi ih moramo pune odložiti na ormarić. Pogledavam u zrcalu ubod od infuzije. Iako su rekli kako ćemo se od nje osjećati bolje, to se nije dogodilo. Povremeno me hvata vrtoglavica i neka čudna izmaglica. Isprva sam ih povezivala uz moje nesređene osjećaje za Kekou i pokušala sve to zatomiti, ali mislim da nije samo to u pitanju. Kao da mi se sluh promijenio. Sve odzvanja i širi se. Nekako se raspršuje i više nisam sigurna odakle dopire sve što čujem.

„Hej, požuri se.“ Prene me Samuelovo kucanje. Otresem glavom i primim se za ručicu vrata. Dočeka me njegov ispitujući pogled.

„I dalje ti je loše?“ Pita.

„Ostalima nije?“ Teškom mukom pokrenem obraze. Ne znam hoću li izdržati.

„Neki su malo nervozni. Izbila je svađa između Maye i Tije. Netko je nekome skrivao stvari. Ili ukrao. Ne znam više.“ Odvrati i shvatim da nisam jedina kojoj stalno razmještaju stvari po sobi. Pitam se što bih sve vidjela kad bih mogla prevrtjeti snimke s tih kamera.

Dok opet sjedamo u dva kombija koja nas voze prema sjenici na vrhu litice, pitam se koliko apokaliptično romantičnih scena ima ovaj otok.

9.

„Ovdje smo da bismo uživali, ispunili tjedne zadatke i pronašli ljubav. Nazdravimo tome. Za ljubav!“

I dalje razmišljam o toj plošnoj izjavi, koja nas je sve trebala umiriti i vratiti na pravi trag zbog kojega smo ovdje. Ye je bio osobito smiren. Kao da je sve svoje učenike posjeo za isti stol, a onda čekao da se sve odigra kako bi trebalo. Jeli smo, pričali, pili. Nije se pilo toliko, koliko je sve na nas čudno djelovalo. Barem na mene. Ocean je bio tako težak. Gušio nas je valovima, koje je jednolično zabacivao u našem smjeru. Promatrala sam ih u potpunoj buci koja se odvijala oko mene. Isprva je zvučala kao obična zabava, a onda se pretvorila u nemirni roj stršljenova. Htjela sam s nekime porazgovarati o tome, ali svatko je bio u svome stanju, sa svojim brigama.

Nakon nekoliko sljedova hrane, kojih se više ni ne sjećam, osjetila sam sreću i ispunjenost. Dok sam polako uživala u zalagajima s pogledom na more, pomislila sam kako sam oduvijek ovako mogla uživati u životu. Da barem nikada nisam otišla iz Dubrovnika. Već sljedećeg trenutka moj je smiraj narušila nečija ruka na mome bedru. Uspinjala se polako i lopovski. Pokušavala sam razaznati lice koje je posjedovalo te tanke i hladne prste, koje sam pokušavala odmaknuti trzajem noge, ali nisam mogla. Nešto se dogodilo u mojoj glavi i slike su se počele miješati bez upozorenja. U prvi tren sam pomislila kako se radi tek o lošoj reakciji na hranu, ali taj odrezak od divljači, djelovao je tako pitomo i savršeno sočno. Iako se nisam pitala kakva li je to divljač na mome tanjuru usred ovoj havajskog otočja prepunog morskih plodova, nisam imala vremena ponovno se posvetiti toj misli.

Mirisi su poprimili neku čudnu boju i reljef. Mogla sam ih vidjeti i dotaknuti. Meni s desna sjedio je Samuel. Ti topli ovalni obrazi, koji me pozivaju da ih zaštitim, premda ne znam kako. Snažniji je od mene i gotovo mi je krivo što su me sparili s njim, jer treba nekoga s kim može konzumirati vezu. Ja nikako nisam ta. Nemam namjeru tako se sramotiti na televiziji, pred morem stranaca. U Samuelovim očima tražila sam odgovor na to opojno opsjednuće koje se širilo mojim venama i dišnim organima. Njegove oči bile su beskrajne zelene duplje, koje se nisu kretale. Nisam mogla vidjeti mu šarenice, samo rupe, koje sežu u nepoznato. Njegov dlan našao se na mome, a onda prešao na moje lijevo bedro. Njegov dlan otjerao je onaj neprijateljski s lijeva i osjetila sam njegovo tijelo kako se prijeteći nadvija nad mene. Poželjela sam nešto reći, zahvaliti mu, ispustiti bilo kakav zvuk, ali nije bilo dovoljno snage u meni.

Parovi su ustajali dvoje po dvoje i odlazili u nepoznatom smjeru, nerazdvojni. Putenim putovima gubili su se prema mračnim dijelovima plaže. Sve dok nas nije ostalo tek četvero za stolom. Samuel, ja, Tija i Kekoa. Tija je jezikom istraživala Kekoino uho, a on je razvukao smiješak i zatvorio oči. I sad vidim taj neugodni prizor ispred sebe. Voljela sam misliti kako u njemu postoji naklonost prema meni. Makar i platonska. To me ispunjavalo mirom, da ovdje ipak nije sve tako neobično i misteriozno. Njegova slabost na mene čuvala mi je leđa, a sada sam ostala gola. Posve izložena ovom čudnom konceptu moderne voajerske zabave beskrajno usamljenih ljudi.

Ustala sam od stola i prolila čašu vina po sebi i Samuelu. On je odskočio skupa sa mnom i nisam mu se uspjela ispričati. Pamtim samo njegov dah na sebi koji mi je priznao da ne trebam ništa reći. Odšetala sam prema plaži i prošla kroz šumu zastrašujuće agresivnih seksualnih zvukova. Bilo je trenutaka kad sam željela pogledati, ali nisam mogla. Nisam mogla vjerovati svome umu dok je tako izobličeno prikupljao informacije iz okoline. Nije mi bilo jasno što je utjecalo na njega i pretvorilo me u ovu kašu nemoći.

Samuel mi je dotaknuo nogu i uzeo moje stopalo u svoju ruku. Zatim ga nježno obujmio dlanom i osjetila sam dodir od pete do koljena kako trne i budi nešto u meni. Cipela. Obuo mi je cipelu koju sam ostavila u trku prema plaži, bježeći od zvukova tame. Primila sam ga za ramena i nešto govorila. Na što je on samo odmahivao glavom i pokušao me utješiti zagrljajem. Naposljetku sam se predala zagrljaju i tako smo ostali promatrati mjesečinu i zvijezde nad Niihaom. Sve u meni je drhtalo. Zvalo me na strast. Gladnih očiju pogledavala sam u Kekoinom smjeru, ali stol je bio prazan. Trbuh je kovitlao poput crne rupe koja traži zadovoljštinu od svemira, a moj dlan spojio se sa Samovim. Naslonjena na njegovo rame zatvorila sam oči i predala se nesvjestici.

Sljedeće čega se sjećam je naša soba i krevet u kojem sam se probudila presvučena u spavaćicu bez gaćica ispod nje. Gledam u njegovo uspavano tijelo, kako nepomično i teško leži pokraj mene. Budim ga i tresem, ali on ne reagira. Palcem mu dignem kapak i vidim kako je u dubokom snu. Osjetim olakšanje zbog toga. Ni sama ne znam što sam očekivala. Možda da ga pronađem mrtvog. Zašto smo svi odjednom izgubili razum i počeli se ponašati poput životinja puštenih iz kaveza? Je li to zbog fine hrane, atmosfere koja je u nama probudila sva osjetila ili se ipak nešto skriva u onom vinu koje su nam točili? Osjećam se zatočenom i moram se hitno maknuti iz ove sobe. Tako sam usamljena. Ova tišina poput sablasne smrti spustila se na našu vilu i obavila je maglom. Umrtnjena i savladana teško dišem. Ustajem iz kreveta i odlazim do umivaonika. Kapljice iz slavine pretvore se u dozivanje. Nešto me zove. Netko me zove. Kao da dolazi iz ventilacije. Protok hlađenja se pojača i digne ručnik za lice koji stoji odmah pokraj. Zaigra se s njim poput duha. Po prvi puta zažalim što sam napustila New York. Život na ulici nije bio ovako sablastan. Iako nemam puno briga otkako sam ovdje, subjektivno nije mi ništa bolje nego vani. Ponovno čujem zvukove. Ustala sam se usred noći kako bi otkrila odakle dolazi plač u kući. Bilo je to tek Tijino tiho stenjanje. Ona je valjda jedina zadovoljna svojim partnerom i dalje.

U kuhinji police su opet pune hranom. Voće stoji u istim zdjelama. Sve je kao da ništa nismo ni taknuli. Koliko god pojeli i što god spremali i slagali, sve će nas pronaći kao što smo zatekli prvoga dana. Pitam se kako je moguće da se nismo još susreli s osobljem koje to održava. Jedinu kontakt sa stvarnosti koji imamo je Ye, a i sinoć se tako kratko zadržao s nama. Ponovno pogledam stanje računa na mobitelu. Stigla mi je obavijest. Opet su mi skinuli s računa. Ovaj puta bez obrazloženja. Bojim se da neću puno zaraditi ovdje. Nije mi jasno što radim krivo. Poštujem pravila. Ne pitam previše. Iako sam imala želju, nisam pitala ništa za Alana. Možda mu je bolje u Izolaciji. Znam samo da su ga po kazni poslali tamo. Tako nam je barem Kekoa rekao. Još uvijek mi nije jasno po kojoj kazni, ali bolje je ne pitati previše. Sve je ovo samo igra. Treba izdržati još sedam tjedana.

Nova poruka. Promatraju me i sada. To je tako nelagodan osjećaj. Dosad sam naučila kako ne volim biti u središtu pozornosti. Kad su ostali oko mene, onda je lakše. Zamislim da me nitko ne promatra i kako je sve ovo samo još jedan dan u hostelu ili prihvatilištu. Lijepom i uređenom prihvatilištu.

„Tajni zadatak:

Tvoja misija od večeras je suočiti Mayu i Tiju s istinom. Imaš dvadeset sati. Ako ne uspiješ, ponovno ćeš biti sparena s Alanom i izgubiti dvjesto dolara.“ Ispod poruke stoji poveznica. Nije mi jasno o kakvoj se istini radi. Kliknem na poveznicu i pokrene se snimka. Na njoj se nalaze Maya i Tijin partner. Ne znam mu ime. Ne sjećam se niti jesmo li se upoznali. Maya leži gola na plaži s njim i vode ljubav. Moram priznati kako je izdržljiv. Maloprije je vodio ljubav s Tijom. Ovo ne može biti tako teško. Obje zaslužuju znati istinu. Samo, zamržit će me. Mislila sam kako će mi Maya biti saveznica ovdje. Taman smo se počele povezivati. A sada je moram izdati. Pristala bih na vezu s Alanom, ali ne smijem si dopustiti izgubiti još novaca. Otići ću bez čega odavdje, nakon što će me gledati pola Amerike. Sva sramota bit će uzalud. Gledam kako dvadeset sati odbrojava u gornjem desnom uglu ekrana mobitela.

Dok me zujanje kamera i okretanje njihovih znatiželjnih glava prati, vraćam se natrag u sobu. Pitam se bih li dobila taj zadatak da sam ostala spavati. Čini mi se kako sam zbog nečega kažnjena. Na Samuelovom mobitelu svijetli propuštena poruka ili poziv. Možda im se i on nečime zamjerio. Ne smijem zaboraviti pitati ga sutra za to.

Još uvijek osjećam posljedice večere. Popila sam tek čašu vina. Vrtoglavica me ne pušta. Netko je ustao u susjednoj sobi. Mislim da povraća.

„Hmmm. Dođi.“ Kaže Samuel i rukom pokaže na krevet.

„Jesi me ti presvukao? Što je... Što se dogodilo ovdje?“ Pitam dok oklijevam leći natrag u krevet. Ne odgovara. Čini se da je opet zaspao. Ramena su mu klonula među plahte i shvatim da ništa od njega do sutra.

Uvučem se pod plahtu i okrenem prema svojoj strani kreveta. Netko plače.

Glasna glazba zaustavi moj pokušaj mira. Trgnem se iz slabog sna. Baš kad sam se malo više počela opuštati. Pogledom tražim Samuela. Nije kraj mene. Čujem neko komešanje na hodniku. Još uvijek se pitam što se dogodilo sinoć. Kao da smo svi bili pod utjecajem neke više sile. Sve one scene kojima sam svjedočila na plaži, više nisam sigurna jesu li se dogodile tek u mojoj mašti. Znam samo da sam ih sanjala cijelu noć. Iako nisam sigurna je li štogod bilo između mene i Samuela, pogotovo zato što za to ne bih dala pristanak, malo mi je lakše što je pokraj mene. Odkad sam došla ovdje osjećam se kao da nisam sama čak i kada jesam. Takva nelagodna situacija nije me pratila ni na ulici. Čak sam i tamo osjećala da imam više privatnosti. Nekoliko puta sanjala sam da me iz sna budi bolničarka, koja mi vadi krv. Sljedeće jutro tražila bih ubode igle i smirila bih se tek kada ih ne bih pronašla. Znam da sam halucinirala. Samo ne mogu se prestati pitati kakav je ovo show u kojem je toliko tajni. Dosad sam se

uvijek mogla pouzdati u vlastiti um i sjećanje. Ovdje su stvari potpuno drugačije. Ne vjerujem drugima, ali ni sebi.

Dok silazim stubama u kuhinju, čujem Samuelov glas. Neobično je vedar. Kao da mu je pao teret s leđa. Malo previše vedar. Visoko drži šalicu kave s osmijehom na licu. Svježina u njegovom pogledu po prvi puta mi djeluje zabrinjavajuće. Sad se već brinem. Iako je privlačan, između nas je prevelika razlika u godinama. Gotovo dvadeset godina. Možda manje, ali nisam otkrila koliko točno ima godina. Možda i bolje. Bilo bi mi još čudnije spavati pokraj njega. Nadala sam se kako će poštivati granice koje smo odredili, a bilo je potrebno tek nekoliko čaša, da se sve sruši poput kule od pijeska.

Uzimam kavu koju je netko skuhao i ulijem u šalicu. Zatim prolijem. Skuhat ću si sama kavu. Tako je najbolje. Izvadim filter, jer ne vjerujem onoj u granulama ovdje. Preskočim vitamine i samo ih krišom ubacim u kantu za smeće pokraj. Ne danas. Ne mogu. Zavibrira mi mobitel. Podsjetnik. Vrijeme i dalje odbrojava. Predugo sam spavala i sad ga je puno manje. Izubila sam dragocjene sate za izazov koji su mi odredili. Neki još uvijek spavaju. Ni glasna glazba im ne smeta. Među njima je i Maya, a ona mi treba.

Duboko udahnem i izdahnem čekajući da vrela voda prelije filter s kavom. Tražim Samuelov pogled, ali on me izbjegava. I to vrlo vješto, kao da zna što mi je na umu. Moram ga dobiti nasamo. Ako neće spontano, pozvat ću ga pred svima. Makar i silom. Napokon nam se pogledi spoje i kimnem mu. On brzo pogleda dalje prema prozoru. Nepomično nastavi gledati u daljinu. Pitam se osjeća li krivnju ili mu je tek prosječno neugodno. Ne čitam ga tako dobro. Voljela bih da dronovi nisu prekinuli moj i Kekoin trenutak u šumi. Imao mi je toliko toga reći. Sumnjam da ćemo skoro dobiti takvu priliku još jednom.

Napokon zamiriši taj utješni pouzdani miris i preplavi me mir. Opuštam se. Osjećam to, čak i u ramenima. Uzmem šalicu i izađem na trijem. Ne mogu slušati to rojenje glasova. Sad još imamo i nove stanare. Još uvijek ne mogu zapamtiti njihova imena. Nije da sam pokušala. Briga me za njih. Moram smisliti kako dobiti Mayu i Tiju nasamo. Ne želim svjedoke za to. Slučajno ću pokrenuti video koji bi ih trebao sukobiti. Iako se osjećam glupo, nemam izbora. Ovaj puta neću izgubiti novce. Gotovo je s tim.

Sunce se probija u naš dnevni boravak i tjera me da se osjećam poput normalnog ljudskog bića. Predajem se toj pouzdanosti i guram postrani glupi zadatak koji sam dobila. Štogo bilo danas, uživat ću u ovom pogledu na prirodu, more i planinu. Zatvaram oči da mogu osjetiti miris mora i valove kako se sudaraju na mojoj koži. Ako nemamo nikakvih aktivnosti danas, bilo bi lijepo spustiti se na plažu i malo uživati. Neću pitati nikoga. Spustit ću se sama. Ostavim šalicu kave i pojurim gore u sobu. Uzmem platnenu vreću i u nju stavim ručnik za plažu. Već vidim kako će dan biti lijep. Na izlazu iz sobe uhvatim vlastiti odraz u zrcalu. Imam osmijeh na licu. Zastanem i pogledam to zdravo i odmoreno lice. Zatim svoj blago osunčani ten. Zadovoljna sam onim što vidim.

„Ideš na plažu?“ Iza leđa mi se stvori Tija. „Idem i ja.“ Kaže, iako je nisam pozvala.

„Da. Htjela sam malo odmoriti od svih.“ Odvratim, misleći kako će shvatiti, ali ona je već otišla u sobu i vraća se s prebačenim ručnikom oko vrata. Nešto mi je neobično u toj slici. Inače uvijek nosi i previše stvari, a sada joj je dovoljan tek ručnik i ovaj bikini koji ima na sebi od jutra.

„Je li sve u redu?“ Pitam je kao da će je to odvratiti od odlaska.

Njezina ramena se trznu, a oči krenu istraživati hodnik. Nemirno se premjesti se jedne noge na drugu i osjetim se previše znatiželjnom. Mogla bi mi reći više nego što bih htjela znati. Ne želim se vezati uz nju. Ne smijem.

„Da. Idemo.“ Odvratim i povede prema plaži. Put nam presječe onaj novi, čije ime nikako ne mogu zapamtiti. Visok je i riđokos. Široka ramena okrznu Tijinu u prolazu, a ona ustukne i pogne glavu. Nije mi jasno zašto. Sinoć je spavala s njim. Njezini uzdasi bili su poprilično nedvosmisleni. Što li se to dogodilo do jutra? Njegov pogled je bio pomalo nadmen i čini mi se prijeteći. Nije da sam neki stručnjak za to, ali Aaron mi je takav pogled uputio toliko puta da bih ga znala prepoznati i u mraku. Svaki prijeteći pogled nosio je prilagođenu prijatnu. Uvijek mi je govorio bez riječi. Bio je vještiji s pogledima nego s riječima i to me izluđivalo. Nikada nije čitao moje poglede. Osim ako mu je taj trenutak bilo do svađe. Onda je u svakom mome pogledu vidio povod.

Priđem Tiji i primim je za podlakticu. Ona se iznenađeno trzne, ali kad shvati da je vodim prema vratima i plaži, opusti se i uputi mi nešto nalik na osmijeh. Prolazimo pokraj grupice u kuhinji i primijetim kako me Samuel opet izbjegava. Moram prihvatiti da je situacija ipak izmaknula kontroli sinoć. Nisam popila puno. Ne da bih se onako osjećala. Nešto je moralo biti u hrani.

Nakon što je Tija plašljivo ispričala zgodu s večere u kojoj je njezin novi partner ispao heroj, jer ju je spasio od utapanja, njezin pogled govori kako očekuje moju reakciju.

„Drago mi je da si zadovoljna s njim. Čini mi se da je pronašao zajednički jezik sa ženama ovdje.“ Kažem u nadi kako ću pripremiti teren.

„Da.“ Odvratim ona još nesigurnije. „A ti i Samuel? Napokon si dobila ono što si htjela.“ Nastavi gotovo prokazivački. Iako to nije istina, ne želim se pravdati. Osim toga, ne moraju svi znati kako sam slaba na Kekou. On je i tako ostao sparen s Marom i ne bi se mijenjao čak ni da mu produkcija to ponudi. Nisam ga vidjela jutros, a čak i da jesam, između nas ne smije biti ništa. Ono što sam mislila da osjeća prema meni, bio je očito plod mojih maštanja. Poput gromobrana odbijem užarene misli koje me podsjetite na njegove dodire, kad me pokušao utješiti i nešto mi priznati u šumi. Ostavim mobitel i pokrenem snimku. Zatim se spustim prema plićaku i ostavim Tiju samu s mobitelom. Kroz nekoliko minuta vidjet će snimku. Onda ću se vratiti i tješiti je. Tada će napokon taj glupi sat prestati odbrojavati.

U daljini spazim brodicu i na njoj ribara. Možda ne bi bilo loše pitati ga za jednu ribu. Imam nešto gotovine u sobi. Mogla bih lako otići po nju i umjesto večere koju nam spremaju, pojesti nešto sigurno, od čega mi neće biti loše. Krenem prema brodici i starcu u njoj. Tako je suh i užurban. Čini se kao da mu se ne ostaje ovdje predugo. Možda ga kod kuće čeka gladna obitelj. Dok mi stopala tonu u

pijesak, a valovi me sputavaju poput mreže i vuku prema natrag, ribar me primijeti i umiri se. Dignem ruku i mahnem mu.

„Gospodine!“ Povičem, ali on spusti glavu i krene još brže skupljati mrežu natrag u brodicu.

„Gospodine! Čekajte!“ Viknem ponovo i potrčim prema njemu. Kad vidi kako mu se približavam sve brže, prestane skupljati mrežu i otisne se brodicom dublje u more. Ljudi na ovom otoku nisu prijateljski raspoloženi.

Dok sam dotrčala do mjesta gdje sam ga ugledala, on je već bio daleko od obale i nije se osvrtao. Ljutita, vratim se natrag prema Tiji. Ona i dalje gleda u more i ne čini mi se ni tužna ni ljuta. Samo promatra ptice kako se igraju iznad mora. Zadihano stanem pred nju i sagnem se podignuti mobitel s ručnika. Čini se da se video nije pokrenuo. Pritisnem ga opet, ali ništa se ne dogodi. Kao da je nestao. Kliknem ponovno na njega, ali ne može se učitati. Nema ga. Kako da ga pokažem Tiji i Mayi kad je nestao? Sat i dalje odbrojava i tjeskoba me polako preuzima. Ne znam zašto sam mislila da će ovo teći glatko. Ništa ovdje nije jednostavno kako se isprva čini.

„Moram ti nešto reći.“ Počnem i Tija me pogleda kao da ću joj ispričati neki sočni trač i već je nadigla obrve.

„Onaj tvoj novi dečko... Znaš li da je prije tebe bio s Mayom?“ Napokon kažem, iako mi je mučno.

„Odakle ti to?“ Odvрати ona u nevjerici.

„Sinoć poslije večere vidjela sam ga s Mayom. Ljubili su se.“ Kažem. Dodala bih i da su oboje bili posve goli, ali zaključim kako je to previše informacija. Smatram da me se ništa od toga ne tiče i da je cijela ova situacija ispod moje razine, ali nužda ne pita. Gledatelji, koji ne znaju za moj tajni zadatak, sigurno me mrze zbog ovoga i misle kako se miješam tamo gdje mi nije mjesto. Možda i znaju koji mi je zadatak i ne sviđa im se moje okolišanje. Ne mogu se prestati pitati kad će napokon i njihove odluke početi imati utjecaja na naš ostanak ovdje. Ako itko od njih bude pisao o meni na društvenim mrežama, obećajem sama sebi kako ništa od toga neću čitati.

„Nemoguće. Krivo si vidjela.“ Odvрати ona u potpunom šoku.

„Nisam. Govorim ti zato što ne želim da te povrijedi. Zaslužuješ nekog boljeg.“ Priznam.

„Odakle ti znaš što ja zaslužujem? Ne tiče te se. Krivo si vidjela.“ Odgovori i pogleda me prijezirno.

„Oprosti. Nisam te htjela povrijediti.“ Kažem, ali ona se već ustala i otišla prošetati uz plažu. Čini mi se da se sinoć između njih dogodilo puno više od zabave.

Odlučim se vratiti u kuću i pronaći Mayu. Briga me za ispravno. Gledat ću sebe. Putem stanem pokraj drveta s mangom. Toliko ih je. Nisam ih nikada vidjela u prirodnom okruženju. Samo na policama trgovačkog lanca. Izgledaju dobro. Mogla bih jesti njih danas kako bih vidjela hoće li mi opet biti loše. Ako ne bude, onda je svakako kriva hrana koju nam daju. Uberem četiri manga i stavim ih u vreću za

plažu. Zatim se vratim natrag u kuću. Maya je na trijemu i puši. Nervozno trese nogom i gleda u daljinu. Iza nje traje nekakva rasprava. Dečki pokazuju nešto na mobitelu jedan drugome.

Priđem Mayi i sjednem pokraj nje.

„Kako si spavala?“ Pitam.

„Ne baš najbolje. Pretjerala sam sinoć sa svime.“ Odvratila i spusti rukav košulje. Veliki tamnoplavi podljev na ruci nestane ispod rukava košulje. Izgleda bolno. Ako ću pustiti misli da zaključuju naprečac, rekla bih da ta ružna modrica ima otisak ruke.

Imala sam ih i sama nekoliko dok sam bila u braku. Dovoljno da znam da se o tim tragovima srama ne govori pred drugim ženama. Čak i da skupiš snage, uzalud je. Nitko ne vjeruje.

„Odakle ti tolika modrica? Što se to događalo sinoć?“ Pitam.

„Ma ništa. Glupost, zapravo. Stvari su bile u nekoj magli. Udarila sam se u štok od vrata.“ Odgovori i u pogledima koji nam se sretnu, vidi kako joj ne vjerujem ništa.

„Ako je tvoj partner pretjerao sinoć, trebala bi to prijaviti.“ Kažem.

Krene nešto reći, ali do nas doleti dron i počne snimati naš razgovor. Maya odustane i samo uzdahne. Brzo stavi osmijeh na lice, kao da je došlo vrijeme za njezin dio teksta na setu.

„Sinoć je bilo svega.“ Odvratila posve drugačijim glasom. Nevjerojatno je koliko nam malo treba da bi radili sebi na štetu. Zatvorim oči i odlučim iskoristiti trenutak.

„Tija je uznemirena. Saznala je da se sinoć svašta događalo.“ Na te riječi Maya me pogleda kao da nije sigurna smijem li o tome govoriti ili ne.

„Zbog čega?“ Pita me neodređeno i ponovno uvuče dim cigarete.

„Zna sve što se dogodilo između tebe i njezina partnera. Možda bi trebale porazgovarati i riješiti to.“ Prijateljstvo bi trebalo biti prije svega, ali za moje dobro, to nikako ne smijem reći. Bilo bi dobro kad bi se posvađale, tek toliko da bude nekakva drama za kamere. Kasnije ih uvijek možemo pomiriti. Ženska prijateljstva lako pucaju, ali se i lako sastave natrag.

Maya nervozno odlazi u šetnju, a možda i prema Tiji i plaži. Brzo pogledam na mobitel. Nije mi jasno zašto sat još uvijek odbrojava. Moj posao je obavljen. Vraćam se u kuhinju nervozna i tako gladna. S torbom na ramenu, vadim dva manga i perem ih. Zatim uzmem nož i krenem ih guliti. Oko mene i dalje roji nekakva muška rasprava za koju se ne zna je li tek natjecanje ili nešto stvarno ozbiljnije. Glava mi je i dalje osjetljiva na tutnjavu i nastojim ignorirati sve zvukove koji dopiru s te strane jata.

Narežem mango na prutiće i primijetim radoznali par očiju. Kekoa me hipnotizirano promatra. Mara nije u blizini, pa je čini se odmah iskoristio priliku uživati i u mojoj pozornosti. Neću mu dopustiti da

me ponovno navuče na taj led. Prevrtljiv je i nedostupan za mene. Nadignem obrve i kimnem mu. On ne odgovori.

„Odakle ti to?“ Primi me objema rukama za dlan, kojim sam prinijela krišku manga ustima.

„Iz prirode.“ Kažem veselo. „Možeš li mi dati mira barem dok jedem?“ Namrštim se lažno, pa osmijehnem. On uzme krišku manga iz moje ruke i pogleda je izbliza.

„Što ti je? Jesi poludio?“ Pitam iziritirano. „Uzmi iz tanjura, ne meni iz ruke.“ Nastavim ljuto, ali on uzme kantu za smeće i istepe mi cijeli sadržaj tanjura u kantu.

„Dobro ti stvarno nisi čist! Gladna sam.“ Kažem, ali on me gleda kao da sam upravo nekoga ubila.

„To je otrovno! Odakle ti to?“ Krene na mene.

„To je mango! Ubrala sam ga tamo.“ Pokažem prema plaži. „Ima cijelo drvo.“ Izgovorim i trznem se jer se pokraj nas zaustavila mala mobilna kamera. Još uvijek se nisam naviknula na kamere koje se slobodno kreću po kući. Da su pričvršćene za zidove, bilo bi lakše, ali preko dana ubace nam ova čudna pokretna stvorenja, koja lutaju poput duhova i stvaraju mi jezu.

„To nije mango. Nemoj ništa više brati bez mene. Ovo je otrovno. Zapamti, neprijatelj u prirodi mora oponašati prijatelja da bi preživio. A ovo je otrovno. Znaš da je ovo otok mojih predaka?“ Odvрати i sve u meni se nakostriješi poput mačke koja bi se bacila na njega i grebala ga do kasno u noć dok mu ne uđe duboko ispod kože.

„Ne sumnjam da si puno naučio od svojih predaka. Samo molim te, smanji malo doživljaje. Nisi ti nikakav Thor.“ Dobacim i zatvorim oči. To ga nasmije. Više ne mogu ni gledati u njega predugo. Možda nije bog, ali svakako tako djeluje na moje tijelo.

„Hoćeš da ti nešto napravim za jelo?“ Pita me na odlasku. Zastanem i okrenem se.

„Imaš neki recept od predaka za doručak udvoje? Žao mi je, ne odgovara mi hrana ovdje.“ Dobacim i krenem gore, ali on mi priđe. Došeta do mene poput zvijeri koja ispituje svoj teren. Osjetim mu miris, koji poziva na lov.

„Pretvaraj se da ih piješ.“ Šapne mi na uho. Na trenutak se izgubim u nekoj čudnoj dimenziji od vibracije njegova glasa.

„Ili mi reci sve ili nemoj ništa.“ Šapnem jedva natrag, ali odmah se razdvojimo kad do nas dođe kamera. Poprilično sam sigurna da sada zumira moj izraz lica i nastojim ne gledati ravno u nju, ali ne mogu si pomoći. Treba mi nekoliko trenutaka mira. Popnem se gore i sve što želim je odletjeti do sobe, ali stigla mi je poruka.

„Javi se u ispovjedaonicu. Stigla je snimka za tebe.“ To je sve što piše. Ne želim u ispovjedaonicu sama. Ovo postaje previše naporno. Sat i dalje odbrojava.

„Hej, pa gdje si ti?“ Pita me Samuel. Navukao je majicu kratkih rukava napola i brzo je spustio kad me primijetio. Ono što mi nije promaknulo je ogrebotina na leđima, koja pravocrtno vodi prema stražnjici. Nakon kratkog zaključanog pogleda s mojim, brzo skrene pogled prema mojim stopalima. Nakon toga mi okrene leđa i počne tražiti nešto u ladicama.

„Što je bilo sinoć? Uporno me ignoriraš. Zašto sam se probudila... bez gaćica?“ Razoružana i posve razdražena od toga što su se svi počeli pretvarati u nekakve robote, koji znaju igrati ovu igru. Samo ja kao neki ludi izopćenik, ne razumijem pravila i već sam na izmaku snaga.

„Pretjerali smo sinoć. Ne brini, ništa što nisi htjela.“ Odvrat i kao da me ubode u stražnjicu.

„Hoćeš reći da smo spavali skupa? Nisam li se onesvijestila?“ Pitam i prijeteće mu priđem s leđa. Ako se nastavi praviti lud i ustrajati u ovome, mislim da bih ga ozbiljno mogla ozlijediti.

Pogled mi odluta prema bilo čemu čime bih ga mogla opaliti. Zaustavi se na jastuku. Zar je to sve što je ostalo? Da su mi barem cipele na petu na dohvat ruke. Toliko sam ljuta da bih mu rado priprijetila s njom. Poželim razbiti zrcalo samo da ga natjeram da mi kaže istinu.

Ne znam odakle u meni nastaje tolika ljutnja, ali ne smijem joj dopustiti da izbije na površinu. To neće biti dobro za moj ostanak ovdje. Samuel se napokon okrene i na licu mu vidim nelagodu i grč. Kamera na zidu je upaljena, ali oni pokretni duhovi nam sada nisu za petama. Odem brzo do vrata sobe i zatvorim ih. Zatim odem do kupaonice i provjerim da se nisu uvukli u nju. Nema ih. Sigurno je. Barem djelomično.

On, kao da zna što sada slijedi, defanzivno sjedne na krevet i primi se za sljepoočnice.

„Ne glumi mi sada glavobolju. Što si mi napravio?“ Šapćem i smještam se kraj njega. Primim ga za ruku. „Samo mi reci istinu. Moram znati.“

„Dobio sam preporuku. Tako su je barem nazvali.“ Krene. „Ideja je bila da konzumiramo svoju vezu i time postanemo primjer ostalima. Samo vidim kako su nas neki pretekli u tome. Tija je imala strašnu noć. Onaj divljak se hvali da je... da je bila s... dvojicom.“ Zastane.

„Bila u nesvjesti. Kao i ja. Što se događa s ljudima ovdje?!“ Šapćem, ali na trenutak mi pobjegne piskutavi povik. Samuel mi stavi prst na usta, kao da mi ima još puno toga za reći, ali ne smije.

„Navodno je bila s dvojicom. Meni su rekli da imam rok dokad moram spavati s tobom. Mislim da nisam jedini dobio takvu uputu.“ Prizna i krene mi pokazati poruku na mobitelu.

„I ja sam dobila...“ Zaustavi me poziv. Dosad smo dobivali poruke, a sada me netko zove. Pogledam prema Samuelu u strahu. Javim se.

„Spusti se prema ispodjedaonici. Čekamo te.“ Kaže glas za koji nisam sigurna je li Yeov. Zvuči mi kao neki glas računala. Kao kad netko želi sakriti svoj identitet.

„Moram u ispovjedaonicu.“ Kažem kao da moram na odstrjel.

„Moraš? Tako su ti rekli?“ Pita me i pogleda u nevjerici. Kimnem i krenem prema vratima, ali Samuel me zaustavi.

„Čekaj.“ Kaže i dođe do mene. Zagrli me s leđa i poljubi u uho.

„Nikad ti ne bih naudio. Zapamti to. Ništa nismo radili.“ Šapne mi i pljesne me po stražnjici dok otvaram vrata. Pogledam prema kameri u našoj sobi dok izlazim.

Kekoa je još uvijek u kuhinji i pere tanjur na kojem je bio moj mango. Inače sam slaba na lijepo oblikovana muška leđa. I ovoga puta pogled na njegova mi popravi raspoloženje. Sranje. Uhvatio me na djelu. Taman sam razvukla onaj blentavi osmijeh i promatrala ga ispod oka poput nekog manijaka, kad se okrenuo. Brzo sam skrenula pogled prema tlu, ali je ostao zarobljen na njegovoj stražnjici. Upravo se bio promeškoltio čvrstim guzovima. Dio mene poželi da je to napravio svjesno.

„Kamo ćeš?“ Prekine moje nimalo čedne misli.

„Na električnu stolicu.“ Kažem i pokažem u smjeru ispovjedaonice.

„Imaš potrebu?“ Nastavi.

„Nemam. Dobila sam poziv koji ne smijem odbiti.“ Odvratim i pognem glavu.

„Nela?“ Izgovori moje ime kao upozorenje.

„U redu je.“ Kažem.

Produžim prema glavnom izlazu i skrenem u ispovjedaonicu. Ružičasta stolica već je osvijetljena, a na ekranu me čeka ikona palme i otoka. Sjednem na stolicu i pokušam se nehajno zavrtjeti na njoj kako bih se riješila napetosti. Snimka se pokrene.

„Nela. Smatramo kako si tek djelomično izvršila svoj zadatak, pa ćemo ti tijekom tjedna, prije vikenda eliminacija, dodijeliti još jedan. Prije nego što nam kažeš što misliš o svome partneru i ostalim parovima u kući, reci nam zašto ne piješ vitamine. Nadamo se kako znaš da sve što radimo u ovoj kući, radimo upravo zato da bi njezinim ukućanima bilo ugodno i da bi se osjećali sigurni. Vitamini, infuzije i hrana kojom vam punimo hladnjak u kući za vašu su dobrobit i zdravlje. Kao farmaceutkinja i sama si svjesna važnosti uzimanja dodataka prehrani za prevenciju bolesti i održavanju zdravlja. Molimo te da popiješ vitamine do kraja dana i doneseš ispravnu odluku za sebe. Svojim uzornim ponašanjem, ukućani su primjer jedni drugima. Primjeri dobre prakse važni su za nastavak dobrog suživota. Tu su dakako i ispunjenje dužnosti koje si preuzela. Sigurno smatraš kako nema ništa sporno u tome ponašati se sukladno odabranim ulogama i odnosima. Sama si odabrala svoga partnera i sad napokon možete uživati jedno u drugome.“ Glas sa snimke napokon utihne, a sve što je rekao i dalje rezonira duboko u meni poput potpunog nerazumijevanja situacije u kojoj se nalazim.

Pitam se jesam li toliko utonula u vlastite misli, da nisam primijetila što se događa oko mene. Moguće je da sam se uvalila u nešto daleko veće, nego što sam u prvi tren mislila.

Kamera je okrenuta prema meni i vidim svoj odraz na ekranu. Čekaju moju verziju događaja i opravdanja, a ja se pokušavam sjetiti svoga zapisa u dnevniku.

„Zahvalna sam za vašu brigu za zdravlje svih nas ovdje. Moram pitati nešto što nas sve ovdje zanima... Kada će nam se vratiti Alan? Je li dovršio zadatke iz Izolacije? Pozdravite ga u ime svih nas. Pila sam vitamine i nastavit ću ih piti. Malo me muči dinamika u ovoj kući. A i ne osjećam se dobro. Ne znam zašto.“ Zastanem i gledam u to crveno svjetlo kako me bode poput lasera.

„Onaj zadatak koji ste mi dali. Ispunit ću ga do kraja.“ Završim i izdahnem. Crvena lampica se ugasila. To mi je znak za izlazak. Uzalud mi je ako sam htjela još nešto reći. Srećom znam da je bolje reći što manje. Ništa više od ovoga nisam zapisala ni u svoj dnevnik. Ustanem se i zvuk vrata koja se otvaraju ispred mene je tako šupalj. Odlučim privesti sve kraju i suočiti Mayu i Tiju. Mislim da su sada napokon u kući. Prolazim pokraj kuhinje. Kekoa više nije tamo. U mislima prizovem onaj predivni prizor na njegova leđa i stražnjicu. Mogla bih ga gledati satima. Želim ga upoznati i pričati s njim do kasno u noć. Nema veze, ni Samuel nije loš za razgovore. Normalan je i ne želi mi zlo. Barem tako djeluje.

„Prestanite!“ Zaurla Marissa. Njezin vrisak stigne prasak. Nešto se razbilo. Mislim da zvukovi dolaze s kata. Popnem se gore i slijedim buku.

„Odvratni ste! Gadite mi se! Mislila sam da si mi prijateljica! Ubit ću te!“ Čujem Tijin glas. Fran je izvuče van na hodnik, dok ona noktima grebe po zidovima ne bi li se vratila i nastavila okršaj. Dron ih prelijeće i snima sve od hodnika do Mayine spavaće sobe. Poruka.

Pogledam na poruku, dok Tija izlijeće van iz sobe i želi napustiti šou. Stoji ispod kamere i govori da joj je svega dosta. Vene na njezinim rukama napete su i nakostriješena je poput bijesne mačke. Kuću prožima miris paljevine i jasmína. Jasmin. Kekoa je blizu. Odvojim pogled od mobitela na nekoliko trenutaka, ali ne vidim ga.

„Tvoj zadatak je izvršen.“ Sat je napokon prestao odbrojavati. Maya se izgubila negdje u kuhinji i vraća se natrag prema Tiji.

„Da me više nikad nisi tako osramotila!“ Vrisne i zamahne nožem prema Tiji. Fran se baci na nju, zajedno sa Samuelom i obojica ih krenu razdvajati. Franova majica poderana je od natezanja i iskrenuo je zglob. Unatoč tome razdvaja ih, jer su svjetla u kući počela treperiti. To je pretpostavljam znak da će uskoro u kuću ući zaštitari i izbaciti ih. Nije mi jasno kako je naguravanje i ženska prepirka prerasla u ovakav rat. Osjećam poznati osjećaj grižnje savjesti kako buja u meni. Rastvorio mi je želudac i preokreće sve unutra. Ne mogu se tješiti kako nisam imala izbora. Trebala sam odustati. Nisam i sad je moja krivnja nešto s čime se moram nositi.

„Jesi dobro?“ Pita me visoki, novi. S lica mu čitam blagi podsmijeh. Moguće je da u svemu ovome uživa. Samo kimnem i odmaknem se od njega. Samuel namješta odjeću i smrknuo ga gleda.

Mara i Kekoa su upravo ušli unutra držeći se za ruke. Sjaj u njezinim očima govori sve. Pogledam ga u oči hladno i zguram sve emocije u nutrinu, zajedno sa svojom krivnjom. Pogleda me i pogne glavu. Pusti joj ruku. Preokrenem očima i odmahnem glavom.

Tija prolazi izgrebane ruke i čupave kose do svoje sobe. Maya je bijesno izletjela van i zpalila cigaretu. I dalje očekujem dolazak zaštitara ili barem Yea, ali to se ne događa. Mislim da sam ja jedina iznenađena zbog toga. Ostali se čine previše uživljeni u trenutak i ne pokazuju preveliku brigu. Je li moguće da smo tako lako i brzo otupjeli na nasilje? Odlazim u sobu razgovarati s Tijom.

„Tija. Mnoge stvari ovdje nisu iskrene i inscenirane su od produkcije. Možda bi trebali svoje osjećaje ostaviti po strani.“ Šapnem joj s vrata.

„Pusti me. Ne mogu sad misliti na to. Poludjela sam. Nisam mislila da ću tako reagirati. Možda će me izbaciti.“ Odvratim brzo.

„Neće. Da su to htjeli, netko bi već došao. Napraviti ću ti čaj. Može?“ Nastavim i ona kimne.

„Kamilica. Može?“ Dobaci mi s leđa. Odem u kuhinju i pristavim vodu u čajniku. Novi dečki se smiju i komentiraju situaciju s kauča. Nisu ni svjesni kako bi ovdje svi mogli poludjeti. Nikad se ne zna tko će od nas biti novi predmet manipulacije. Ova okrutna igra danas se nastavlja. Ye nas očekuje poslijepodne na plaži. Tako je barem pisalo na ekranu u trenutku dok su se Maya i Tija naguravale. Ista je obavijest stigla na naše mobitele upravo sada. Za pola sata moramo se spremati, jer nas čekaju društvene igre. Tko može misliti na igre, upoznavanje i flert kad je ovdje ratno stanje među nekima?

Vraćam se s čajem i sendvičem za Tiju. Maya se napokon vratila u kuhinju i ispričala se svima za ovaj incident. Pri tome je gledala u kameru. Boji se da će je izbaciti. Spremna je prijeći preko svega za ostanak u kući. Svima nam treba novaca. Mogu samo očekivati još veću borbu ovdje.

„Izvoli. Taman stigneš pojesti ovo, dok se čaj malo ohladi.“ Pružim joj tanjur i ona zaplače. Sjednem pokraj nje i zagrlim je. Nije mi osobito draga, ali slaba sam na slabe ljude. To valjda objašnjava sve moje krive odabire prijatelja i ljubavnika. Nasmijem se sama sebi i pomazim je po kosi.

„Jesi bolje?“ Pita Samuel. Primijetila sam da su se pogledavali puno prije i razmišljam kako bih ih mogla ostaviti nasamo. Ne znam zašto toliko želim naći nekoga Samu. Kadgod ga pogledam, osjetim bržnost prema njemu. Kao nekakav veliki tunel željan ljubavi, koji želim ispuniti svom srećom ovoga svijeta.

„Jesam. Glupo sam se ponijela. Žao mi je.“ Pogleda u njega i nasmije se. Ustanem se i pozdravim se s njima.

„Kamo ćeš?“ Kaže Samuel. Primi me za ruku na vratima.

„Idem se spremati za igru.“ Kažem, ali on prijeđe svojim dlanom preko moga tako nježno, da Tija preokrene očima. Voljela bih da to nije napravio pred njom. Znam da je to sve tek igra za kamere, jer

želi biti dosljedan zadanom izazovu, ali svaki puta kad to radi, osjećam se kao da nije. To mi stvara nelagodu.

Naš prijevoz već je na trijemu i nekolicina stanara već je spremna i čekaju na terasi. Brzo izletim iz sobe nakon što sam u ispod minute obukla haljinu koja me dočekala i naniijela oskudno šminku. Djevojke su se tako lijepo sredile. Čak i Tija koja unatoč crvenim očima ima besprijeckorno povučenu tanku liniju tuša na kapku.

„Danas ćemo igrati igru povjerenja.“ Kaže nam Ye, dok svi posloženi na stolice, čekamo objašnjenje igre i izazova. Naša lica ne nose onu istu ozarenost i svježinu, kao na prošloj igri. Otkako je Alan netragom nestao, neizvjesnost se uvukla u sve nas.

Jedina glad za zabavom i sudjelovanjem vidljiva je i opipljiva na licima one dvojice. Novi i gladni. Morat ću ih se paziti. Čini mi se da su spremni na sve. Ako dobiju tajni zadatak, moglo bi biti loše za nas ostale.

„Igra povjerenja sastoji se od dvije faze. Igrat ćete u paru, ali ne onako kako ste spareni u kući. U prvoj fazi bit ćete nasumično dodijeljeni jedni drugima, a u drugoj ćemo vas vratiti vašem partneru iz kuće. U bubnju se nalaze vaša imena i molim produkciju da pokrene bubanj.“ Kaže Ye i nelagoda mi se razlije trbuhom. Ponovno taj strah i neizvjesnost, pomiješana s blagom jezmom. I kad mislim da je sve samo igra, znam da uvijek ima još nešto.

Kako iz bubnja iskaču imena, na ekranu se sparuju jedna s drugim. Pretvaram se da gledam u ekran, ali zapravo gledam iznad njega. Ne želim gledati svoje ime kako stoji nesporeno i čeka na para. Napokon iskoči i posljednje ime i sada su svi parovi kompletirani. Moje ime stoji kraj Lucinog. Ne znam tko je to, ali ubrzo saznam, jer mi priđe onaj novi, visoki, koji me pomazio po ruci i gledao poput komada namještaja dok su se Tija i Maya svađale u kuhinji. I dalje me tako promatra. U sebi likuje jer je vidio moj otklon od njega u pogledu. Zna da ga se pomalo plašim. Ne mogu to sakriti. Moje lice odaje sve moje tajne. Eventualno me zarobljeni jezik može spasiti, jer ako ne kažem i ne priznam, uvijek se mogu pitati jesu li me dobro pročitali.

„Molimo parove da stanu na crvenu liniju. Iza nje, na bijelome stolu, nalaze se povezi. Molimo muški dio para da priđe stolu i uzme jedan povez. Zatim ga povežite vašoj partnerici oko očiju.“ Nastavlja Ye, a ja se pitam zašto sam morala obuti sandale na visoke tanke potpetice, ako ću hodati zavezanih očiju po ovom mekanom travnjaku. Tkogod je naš stilist, stvarno nema milosti. Luca se vraća s crnim povezom i s blago perverznom osmijehom, veže mi ga oko očiju.

„Reci mi ako voliš da te stegnem jače.“ Izusti i u trenutku mi pozli. Rado bih mu jače stegnula povez oko usta. Mara je završila u paru sa Samuelom, a Kekoa s Marissom. Malo sam ljubomorna na Marissu. Dijelom sam se nadala da će me sreća pomilovati i spariti me s njim. Ali sreća je ovdje vrlo upitna kategorija. Rekla bih da je sve ovdje već odavno oteto iz ruku slučajnosti. Ako su me planirano sparili s Lucom, onda se pitam jesam li ja možda dio njegova tajnog zadatka. Dao mi je naslutiti svoje namjere pogledom i dodirrom. Morat ću mu već sada dati do znanja da mu se mislim jedino opirati.

Samuel će možda nešto više saznati o Mari, a to bi me svakako zanimalo. To usko i vretenasto tijelo, tako lijepo izgleda u svilenj haljini boje pjenušca. Pokraj nje sigurno izgledam poput ružnog pačeta. Jasno mi je zašto je odustao od mene, kad može biti s njom. I sama bih odustala od sebe.

„U prvom dijelu čeka vas prolaz kroz labirint. U njemu ćete pronaći znakove i zagonetke, koje bi vas trebale odvesti na pravu stazu. Slušajte jedno drugo, jer trebat će vam zajednička snaga i domišljatost. Razlog ovog nasumičnog sparivanja je jedan. Htjeli smo vas povezati da se bolje upoznate jedni s drugima. Zaključani u jednoj kombinaciji, u opasnosti ste od isključivanja drugih oko sebe, a to nije zajedništvo kakvo promoviramo u zajednici Nova Ljubav.“ Nastavlja Ye i adrenalin u meni raste.

Pitam se kakvo li to zajedništvo potiču ovdje. Muškarce sumnjivog ponašanja, kojima su žene igračke. Voljela bih da se mi žene udružimo i počnemo njih tretirati kako zaslužuju. Sat se oglasio. Zapravo nije sat, nego štoperica. Mrzim štoperice. Maloprije sam tek završila s jednom, a sada sam opet na početku. Ne vidim ništa, ali po ritmu koraka koje određuje Luca, osjetim da se nalazimo u uskoj liniji labirinta. Trava je mekana i potpeticama propadam u zemlju.

„Požuri. Samo idi za mnom. Moramo pronaći pravu stazu. Mislim da znam i kako.“ Kaže Luca i privuče moju ruku k sebi. Ovo će biti njegova igra, a ja u njoj tek privjesak. Ne sviđa mi se to. Želim uživati u igri i otkrivanju pravog puta u labirintu. To je tako romantično i uzbudljivo. Čujem ptice, ali ne prepoznajem o kojoj se vrsti radi. Ne znam oblijeću li nas ili su u krletkama. Ne želim ništa pitati Lucu. Svaki razgovor s njim je napor. Tako je umišljen i bahat.

„Koji je ovo? Šta je ovo?“ Izusti.

„Opiši mi što vidiš. Možda mogu pomoći.“ Odgovorim, ali on ne kaže ništa.

„Ma mislim da znam.“ Kaže nakon nekoliko trenutaka dok stojimo na travnjaku. Osjetim kretnje drugih. Prestižu nas. Samouvjereno. Čini se kao da znaju kamo trebaju ići.

U meni se budi panika kako moram nešto poduzeti. Luca nije jedini koji želi pobijediti. Pobjeda u igri znači imunitet i više novaca. Nastavi me voditi u smjeru u kojem misli da trebamo ići. Osjetim miris jasmina u zraku. Već čujem poznati ritam koraka. Nasmiješim se na pomisao da je blizu mene.

„Pomozi mi. Crtež prikazuje prekinuti krug, a drugi morskog psa oštarih zuba. Što misliš kamo trebamo ići? Rekao bih da ovog morskog psa trebamo izbjeći. Ja sam za krug.“ Kaže i ostane i dalje u razmatranju.

„Može. Krug.“ Odvratim i on me opet primi za ruku. Krug. Ali nije cjelovit. To mi nije u redu. Možda morski pas nije loš izbor. Sjećam se kako mi je dok smo bili na plaži u hotelu, prije dolaska ovdje, Kekoa pričao da morski pas u polinezijskoj kulturi simbolizira zaštitnika i da se ne trebam toliko bojati morskih pasa u moru.

„Stani!“ Viknem na Lucu i osjetim kako se stresao. Sad više nije toliko hrabar taj napasnik.

„Što si vidjela?“ Pita me.

„Ništa, ali mislim da bi trebali odabrati putokaz s crtežom morskog psa.“ Zastanem i zahtijevam da se vratimo.

„Odakle ti sad to?“ Ponovno sumnja u mene. Iskreno ni sama ne znam jesu li se vodili za tim. Možda i nemam pravo.

„Vjeruj mi ovaj put. Drugi put ćemo po tvome.“ Pokušam ga smiriti i uspije mi. Primi me za ruku i odvede u suprotnom smjeru od onoga kojim smo išli dosad. Vlaga u zraku je tako jaka. Moje tijelo osjeća kako mu ova klima pruža fizički otpor. Luca me mazi palcem po vanjskoj strani dlana. Želim mu se otrgnuti, ali neću znati kamo trebam ići.

„Prestani.“ Odbrusim odlučno.

„Šta ti radim?“ Kaže i prestane me maziti.

„Opiši mi što vidiš.“ Nastavim.

„Prolazimo kroz zeleni tunel labirinta. I dalje se ništa nije promijenilo. Oko nas su ptice. Zapravo, nekakvi lešinari. Čujem valove u daljini.“

„I ja, ali možda izlaz nije na plaži.“ Odgovorim.

„Ja sam čuo da bi izlaz mogao biti upravo tamo. Mislim da smo na dobrome putu.“ Prizna s nekakvim uzbuđenjem u glasu.

„Od koga si čuo o izlazu?“

„Od para tvoga dragoga. Nije mi jasno zašto su te sparili s takvim nezrelim likom. Treba ti vršnjak.“ Nastavi, ali sve što mogu misliti je kako i od koga je Mara saznala to. Pitam se je li to rekla tek tako, da nekoga navede na krivi trag. Djeluje mi hladno i proračunato. Iako, ne mogu je baš najbolje čitati.

„Nohu, Honu, Unoh.“ Nastavi Luca.

„Što govoriš? Opiši mi.“

„Moramo složiti riječ koja na havajskom jeziku znači „sreća“.“ Kaže i ne mogu se sjetiti. Mislim da sam neki slični natpis vidjela na recepciji hotela, ali ne, ne ide.

„Znam to. Sigurno je „Honu“.“ Kaže odlučno i povede me prema nekakvom zidu. Osjetim kako se sve oko mene sužava. Upisuje na nešto odgovor i čeka. Čujem trubu. Nadam se da je to dobar znak. Po Lucinoj sretnoj reakciji, rekla bih da idemo u dobrom smjeru. Dok osluškujem korake iza nas, on me sve više vuče i ubrzavamo korak. U nekom trenutku počnemo trčati.

„Evo ga. Pamti: 3-4-5-7-4-2.“ Kaže i nastavi zadihano. Jedva držim korak s njim u ovim potpeticama. Ponavljam u sebi brojeve. Nije svjestan da ih je povjerio na pamćenje najgoroj mogućoj osobi za taj zadatak. Šuškanje trave i šapat grana stabala sličan je onom opijajućem zvuku mora kad uroniš u njega.

Luca utipkava brojeve, zatim dođe red na moj dio niza. Sjetim se i uspijemo pogoditi kombinaciju. Nisam ni primijetila koliko je snažan Luca. Njegovo disanje je sporo i duboko. Ipak, nešto je u njemu odbojno. Nije mi ugodno biti nasamo s njim.

„Sad ćemo morati brzo trčati. U ovom prolazu mi smo glavne mete. Još uvijek stignemo biti prvi, samo moraš dati sve od sebe. Pustit ću ti ruku da možeš slobodno trčati, ali znaj da sam ispred tebe, pa trči svom snagom.“ Kaže i po njegovom dahu osjećam kako se zagrijava.

Ispred nas je još netko i upravo je vrisnuo. Bio je to jauk, kao da ih je netko pogodio metkom. Ne znam čime nas gađaju. Vjerujem da nije ništa opasno po život, ali i dalje nelagoda tjera adrenalin mojim tijelom. Luca mi se činio previše zabrinuto. Da ne znam što je napravio Tiji, povjerovala bih u njegovu dobronamjernost. Ali jasno mi je da pobijediti možemo samo ako stignemo oboje. Moram dati sve od sebe. Skinem sandale i pripremim se na sprint.

„Spremna? Kreni!“ Vikne Luca kao da će me tako potaknuti. Potrčimo oboje i osjetim kako ispod mojih stopala više nije travnjak, nego blatnjava kaljuža. Tako je teško ostati na nogama. Stopala mi propadaju duboko i moram se brzo kretati. Nešto mi proleti ispred glave i ukočim se. Zastanem na tren. Instinkt mi zabranjuje pauzu, pa nastavim trčati dalje. Ne osjećam više Lucinu blizinu. Ponovno je netko jauknuo. Ovaj puta muški glas. Nemam vremena spojiti glas poznatome licu, pa samo nastavljam trčati preko kaljuže.

„Luca! Jesi dobro? Gdje si?“

„Ovdje sam. Trči.“ Kaže i primi me za ruku. Čujem njegovo hroptavo disanje. Nešto ga je pogodilo. Osjetim ga pokraj sebe, ali ne usuđujem se ponovno ga pitati, a ni nemam snage za to. Prikrada mi se umor i mislim da neću moći još dugo trčati. Netko me primi za ruku i začuje se pištanje.

„Stigli smo.“ Jedva izusti Luca. Ne mogu mu odgovoriti. Padnem na koljena od iscrpljenosti. Pokraj mene je i jasno mi je da je i on iscrpljen. Njegov znoj kaplje po mome ramenu. Nema snage pomaknuti se. Barem ne sada kad je igra gotova.

„Drugi smo. Mogli smo i bolje.“ Nastavi i padne pokraj mene.

Skinem povez i legnem pokraj njega na travu, dok parovi užurbano trče pokraj nas. Primijetim crvenu mrlju na svome ramenu. To nije bio znoj, nego krv. Zato je umoran.

[Ako vam se svidjelo, kliknite ovdje i vratite se na košaricu!](#)